

Naziv izvornika: Linda Howard – Kiss Me While I Sleep

Linda Howard

**POLJUBI ME
DOK
SPAVAM**

Prevod: Katarina Travašić

Ulys
Rijeka 2005

1.

Pariz

Lily je nagnula glavu i nasmiješila se svojem pratiocu, Salvatoreu Nerviju, dok joj je tiho i graciozno izvlačio stolicu i čekao da sjedne za najbolji stol u restoranu; njen je osmijeh bio iskren, iako gotovo ništa drugo na njoj nije bilo takvo. Blijedo arktičko plavetnilo njenih očiju zamijenjeno je kontaktnim lećama boje lješnjaka; njena je plava kosa potamnjena u tamnosme u, s tek nekoliko svjetlijih pramenova. Dotjerivala je korijene svakih nekoliko dana da se ne bi otkrila njena plava priroda. Salvatoreu Nerviju ona je bila Denise Morel. To je prezime bilo dovoljno često u Francuskoj, ali ne toliko često da bi podsvjesno bilo alarmantno. Salvatore Nervi po prirodi je bio sumnjičav i ta mu je karakteristika spasila život u više prilika no što i on sam pamti. No, ako večeras sve prođe kako treba, konačno će biti ulovljen - zbog svoje muškosti. Kako ironično.

Njena je umjetna prošlost bila duboka tek nekoliko slojeva; nije imala vremena pripremiti više.

Kockala se na mogućnost da njegovi ljudi neće kopati dublje od toga, te da će njemu ponestati strpljenja potrebnoga za čekanje na odgovore prije no što ju odluči zavesti. U normalnim okolnostima, kada bi bila potrebna prošlost, Langlev joj ju je pripremao, ali ovoga je puta bila prepuštena sama sebi. Napravila je najbolje što je mogla za vrijeme koje je imala na raspolaganju. Rodrigo, Salvatoreov najstariji sin i drugi čovjek u organizaciji Nervija, vjerojatno je još uvijek kopao; vrijeme joj je bilo ograničeno, prije no što on otkrije da se ova Denise Morel pojavila od niotkuda prije samo nekoliko mjeseci.

"Ah!" Salvatore se smjestio u stolici uz uzdah zadovoljstva, uzvraćajući joj osmijeh. Bio je to zgodan muškarac u ranim pedesetima; njegov je izgled bio klasično talijanski, sa sjajnom tamnom kosom i svjetlucavim tamnim očima, te senzualnim ustima. Održavao se u formi, a kosa mu još nije počela sijediti - ili to, ili je bio jednako vješt u dotjerivanju kao ona. "Izgledaš posebno ljupko večeras; jesam li ti to već rekao?"

Također je posjedovao klasičan talijanski šarm. Šteta što je bio hladnokrvni ubojica. No, i ona je bila. U tome su bili prilično slični, iako se

ona nadala da nisu bili savršeno slični. Trebala joj je granica, ma kako mala ona bila.

"Jesi," rekla je, ali pogled joj je bio topao. Imala je pariški naglasak; dugo je i naporno vježbala da ga usvoji. "Hvala još jednom."

Vlasnik restorana, g. Durand, približio se njihovom stolu i naklonio se. "Tako je lijepo vidjeti vas opet, monsieur. Imam dobre vijesti: nabavili smo bocu Chateau Maximiliena iz osamdeset druge. Stigla je baš jučer, i kada sam vidio vaše ime, stavio sam ju sa strane za vas."

"Odlično!" rekao je Salvatore oduševljeno. Bordeaux iz '82. bio je odličan i ostalo je još vrlo malo boca. One su zahtijevale najviše cijene. Salvatore je bio poznavatelj vina i bio je spreman platiti svaku cijenu da dobije rijetko vino. Uz to, volio je vino. Nije kupovao boce samo da ih ima; pio je vino, uživao u njemu, poetski opisivao različite okuse i arome. I dalje se smiješeći oduševljeno, okrenuo se prema Lily. "Ovo je vino ambrozija; vidjet ćeš."

"Sumnjam," mirno je odgovorila. "Nikada nisam voljela nijedno vino." To mu je jasno stavila do znanja od početka - da je bila neprirodna Francuskinja koja nije voljela okus vina. Njeni su pupoljci za okus bili izrazito plebejski. Lily je, zapravo, voljela popiti čašu vina, no kada je bila sa Salvatoreom nije bila Lily; bila je Denise Morel, a Denise je pila samo kavu i vodu iz bočica.

Salvatore se nasmijao i rekao: "Vidjet ćemo." Ipak je za nju naručio i kavu.

Ovo je bio njezin treći sastanak sa Salvatoreom; od početka je igrala hladnije no što je on htio, odbijajući ga prva dva puta kada ju je pozvao van. To je bio proračunat rizik, smišljen da zaokupi njegovu pozornost. Salvatore je bio naviknut da ljudi žele njegovu pažnju, njegovu naklonost; uopće nije bio naviknut na odbijanje. Njena nezainteresiranost još je više pojačala njegovu zainteresiranost, jer su moćnici jednostavno bili takvi: očekivali su da ih drugi primijećuju. Tako jer je odbila prihvatiti njegove ukuse, poput ispijanja vina. Na njihova prethodna dva sastanka pokušao ju je nagovoriti da kuša njegova vina, ali ona je odlučno odbijala. Nikada prije nije bio sa ženom koja mu automatski nije htjela udovoljiti i stoga ga je zaintrigirala.

Mrzila je biti s njim, mrzila je smiješiti mu se, razgovarati s njim, otrpjeti najmanji njegov dodir.

Najvećim je dijelom uspjela kontrolirati tugu, prisiljavajući se da se koncentrira na tijek svoje akcije, no ponekad je bila toliko bolesna od ljutnje i boli da se jedva svladavala da ga ne napadne golim rukama. Upucala bi ga da je mogla, no njegova je zaštita bila odlična. Bila je rutinski pretraživana

prije no što bi joj bilo dozvoljeno približiti mu se. Čak su se i njihova prva dva sastanka održala na javnim mjestima na kojima su se svi gosti pretraživali. Salvatore nikada nije ulazio u automobil na otvorenome; njegov je vozač uvijek dolazio u zaštićeno predvorje da može ući, i nikada nije odlazio nigdje gdje bi trebao izaći iz vozila nezaštićen.

Ako zaštićen izlaz nije bio moguć, ne bi uopće odlazio na to mjesto. Lily je mislila da mora imati siguran, tajni izlaz iz svoje kuće u Parizu, tako da se može kretati uokolo bez ičijeg znanja, no ako ga je i imao, ona ga još nije pronašla.

Ovaj restoran bio mu je najdraži jer je imao privatni, zaštićen ulaz kojega je koristila većina patrona. Bio je i ekskluzivan; lista čekanja je bila duga i uglavnom ju se ignoriralo. Večere tamo isplatile su se zbog sigurnosti, a vlasnik se namučio da bi to postigao. Naime, nije bilo stolova uz prednje prozore; umjesto njih tamo su stajale cvjetne gredice. Cigleni stupovi na plesnom podiju razbijali su prostor, ometajući direktan pogled kroz prozor zore. Sve je to ostavljalo dojam udobnosti i skupoće. Vojska u crno odjevenih konobara prolazila je između stolova, puneći čaše vinom, prazneći pepeljare, sakupljajući mrvice i doslovno ispunjavajući svaku želju prije no što bi bila glasno izrečena. Vani, ulica je bila puna automobila s pojačanim vratima. U automobilima su bili naoružani tjelesni čuvari koji su gledali duž ulice i prema prozorima okolnih zgrada, ne bi li primijetili kakvu prijetnju.

Najlakši način da se raznese taj restoran i svi njegovi neslavni patroni bio bi uporabom navođene rakete. Sve ostalo ovisilo bi o sreći i bilo bi, najblaže rečeno, nepredvidivo.

Nažalost, ona nije imala navođenu raketu.

Otrov je bio u Bordeauxu koji će uskoro biti poslužen, a bio je tako jak da je čak i pola čaše vina bilo smrtonosno. Vlasnik se posebno namučio da dobije to vino za Salvatorea, no i Lily se posebno namučila da ga se prva dokopa i sredi sve tako da dođe u ruke g. Duranda. Kada je saznala da će ona i Salvatore doći tu na večeru, dozvolila je da boca bude dostavljena.

Salvatore će ju pokušati nagovoriti da podijeli vino s njime, no neće iskreno očekivati da ona to učini.

Vjerojatno će očekivati od nje da večeras podijeli s njim njegov krevet, no su eno mu je da se još jednom razočara. Njena je mržnja bila toliko jaka da se jedva natjerala dozvoliti mu da je poljubi i dodirne. Nije postojalo ništa što biju natjeralo da mu dozvoli više od toga. Osim toga, nije htjela biti uz njega kada otrov počne djelovati, što bi trebalo biti od četiri do osam sati nakon

uzimanja, ako je procjena dr. Speera bila točna; za to vrijeme ona će biti zaposlena bježanjem iz zemlje.

Do vremena kada Salvatore shvati da nešto nije u redu, bit će prekasno; otrov će već učiniti najveći dio štete, blokirajući rad njegovih bubrega i jetre, te napadajući njegovo srce. Svi organi će mu postajati nedjelotvorni. Poslije toga, živjet će još možda nekoliko sati, možda i cijeli dan, sve dok mu se tijelo jednostavno ne ugasi. Rodrigo će pročešljati cijelu Francusku u potrazi za Denise Morel, no ona će do onda već ispariti- barem na neko vrijeme. Nije imala namjeru ostati u blizini.

Otrov nije oružje koje bi izabrala u normalnim okolnostima; bio je on oružje na koje je spala zbog Salvatoreove opsesije zaštitom. Metoda koju je najviše voljela bila je upotreba pištolja.

Upotrijebila bi ga čak i kada bi znala da to znači da će i sama pasti, no nije uspjela smisliti nijedan način na koji bi prošvercala oružje u njegovu blizinu. Da ne radi sama, možda... ali možda ipak ne. Salvatore je preživio nekoliko atentata i učio je od svakoga od njih. Čak ni snajper nije ga mogao jasno naciľjati. Ubiti Salvatorea značilo je koristiti ili otrov ili oružje za masivno uništenje koje bi ubilo i ostale ljude u blizini. Lily ne bi smetalo da ubije i Rodriga ili nekog drugog iz Salvatoreove organizacije, no Salvatore je bio dovoljno pametan da uvijek osigura i prisutnost nevinih u svojoj blizini. Ona pak nije mogla ubijati tako nonšalantno; po tome se razlikovala od Salvatorea. To je možda bila jedina razlika, no morala ju je očuvati, zbog sebe.

Imala je trideset sedam godina. Ovim se bavila otkako je imala osamnaest. Dakle, više od polovice svoga života bila je atentator, i to prokleta dobar - zbog toga je još uvijek bila živa. U početku, dob joj je išla u prilog, no iskustvo joj je dalo druge prednosti. To ju je isto iskustvo i iscrpilo, pa se ponekad osjećala krhkom poput napuknute ljuske jajeta: još jedan udarac biju potpuno slomio.

Ili je možda već bila slomljena, a da to još nije shvatila. Znala je da se osjeća kako joj više ništa nije ostalo, kako joj je život usamljena pustoš. Ispred sebe je vidjela samo cilj: Salvatore Nervi će pasti, baš kao i ostatak njegove organizacije. No, on je bio prvi, najvažniji, jer je izdao zapovijed da se ubiju ljudi koje je ona najviše voljela. Iza tog cilja nije vidjela ništa, ni nadu, ni smijeh, ni sunčevu svjetlost. Gotovo ništa nije joj značila ni činjenica da vjerojatno neće preživjeti zadatak koji si je zadala.

To međutim nikako nije značilo da će odustati. Nije bila sklona samoubojstvu; to je bila stvar profesionalnog ponosa - ne samo da obavi zadatak, već i da se izvuče živa. A osim toga, u srcu joj je i dalje živjela ona ljudska nada da će jednoga dana bol oslabjeti i da će ponovno naći sreću, samo ako izdrži. Ta je nada bila maleni plamen, ali svijetlio je. Pretpostavljala je da upravo nada tjera ljude naprijed čak i tijekom najvećeg očaja - pa naposljetku, tako ih malo odustane.

Dakle, nije imala iluzija o teškoćama u ostvarivanju željenoga, ili o svojim šansama tijekom i nakon toga. Nakon što obavi posao, morat će potpuno nestati, pod pretpostavkom da će preživjeti. Ljudi u Washingtonu neće biti sretni što je eliminirala Nervija. Neće ju tražiti samo Rodrigo, već i njeni ljudi. Bilo tko od njih da je uhvati, rezultat se neće puno razlikovati.

Prekinula je ugovor, tako reći, što je značilo ne samo da je potrošna roba (uvijek je to bila), već i da bi njeno uništenje bilo poželjno. Sve u svemu, nije bila u zavidnom položaju.

Nije mogla otići kući, iako zapravo i nije imala dom. Nije mogla ugroziti majku i sestru, da ne spominje sestrinu obitelj. Ionako nije razgovarala s njima već par godina... ne, prije će biti da su prošle četiri godine otkako je razgovarala s majkom. Ili pet. Znala je da su dobro, jer je dobivala informacije o njima, no teška je istina bila da više ne pripada njihovom svijetu, te da oni ne mogu shvatiti njen. Svoju obitelj uistinu nije vidjela više od deset godina. Oni su bili dio Onoga Prije, a ona je nepovratno bila dio Onoga Poslije. Njeni prijatelji na poslu postali su joj obitelj - a bili su ubijeni.

Otkako se vani raširila vijest da Salvatore Nervi stoji iza smrti njenih prijatelja, ona se koncentrirala samo na jedan cilj: približiti se Salvatoreu dovoljno da ga ubije. Čak nije ni skrivao činjenicu da ih je ubio; koristio je mrtve u prenošenju lekcije da nije pametno naljutiti ga. Nije se bojavao policije; sa svojim vezama, na toj je razini bio nedodirljiv. Salvatore je posjedovao toliko ljudi na visokim dužnostima, ne samo u Francuskoj već i diljem Europe, da je mogao raditi, i da je radio, sve što je htio.

Postala je svjesna da joj se Salvatore obraća i da izgleda ljutito jer ona nije obraćala pažnju.

"Oprosti," ispričala se. "Zabrinuta sam za svoju majku. Nazvala me danas i rekla mi da je pala niz stepenice u svojoj kući. Rekla je da nije ozlijeđena, ali mislim da bih sutra trebala poći onamo i vidjeti sama. Ona je u sedamdesetima, a starim ljudima se lako slome kosti, zar ne?"

Bila je to prikladna laž. Naime, Salvatore je bio Talijan do kosti; obožavao je svoju majku i razumio predanost obitelji. Lice mu je odmah poprimilo zabrinuti izraz. "Da, naravno da moraš otići. Gdje živi?"

"U Toulouseu," odgovorila je, spomenuvši grad prilično udaljen od Pariza. Ako on spomene Toulouse Rodrigu, to bi joj moglo osigurati nekoliko sati dok Rodrigo pretražuje jug. Naravno, Rodrigo također može vrlo jednostavno pretpostaviti da je spomenula Toulouse da ga odvrti od svog pravog puta; hoće li ili neće plan uspjeti bila je čista sreća. Držat će se svog plana i nadati se da će uspjeti.

"Kada ćeš se vratiti?"

"Prekosutra, ako sve bude u redu. Ako ne-" slegnula je ramenima.

"Onda večer moramo maksimalno iskoristiti." Toplina u njegovim tamnim očima rekla joj je što je točno pod time mislio.

Nije se zbunila. Umjesto toga, malko se povukla i podigla obrve. "Možda," rekla je smireno.

"Možda ne." Ton njenoga glasa rekao mu je da nije umirala od želje da spava s njim.

Ako ništa drugo, njeno povlačenje pojačalo je njegovo zanimanje, zaoštrilo toplinu u njegovim očima. Pomislila je da ga njeno odbijanje možda podsjeća na mlađe dane, kada se udvarao svojoj pokojnoj ženi, majci njegove djece. Mlade Talijanke njegove generacije vrlo su dobro čuvale svoju krepost, a tako je moglo biti i danas, koliko je ona znala. Nije imala baš puno kontakta s mladim djevojkama iz bilo koje zemlje.

Dva konobara su im se približila; jedan je nosio bocu vina kao da nosi neprocjenjivu vrijednost, a drugi kavu. Nasmiješila se u znak zahvale kada je kava stavljena pred nju, a zatim se zabavila dodavanjem šlaga u šalicu. Pravila se da ne primjećuje kako konobar otvara bocu i pruža Salvatoreu čep da ga pomiriši. Zapravo, njena je potpuna pozornost bila posvećena boci i ritualu koji se odigravao. Poznavatelji vina vrlo su ozbiljno shvaćali te rituale; ona sama to nije shvaćala. Za nju je jedini ritual vezan uz vino bio točenje u čašu i ispijanje. Nije željela mirisati čep.

Nakon što je Salvatore kimnuo u znak odobravanja, konobar je, ozbiljno i svjestan publike, natočio crno vino u Salvatoreovu čašu. Lily je zadržala dah dok je Salvatore miješao vino, mirisao ga i otpio prvi gutljaj. "Ah!" rekao je, zatvarajući oči od zadovoljstva. "Prekrasno!"

Konobar se naklonio, kao da je on osobno zaslužan za kvalitetu vina. Zatim je odložio bocu na stol i otišao.

"Moraš ovo kušati," rekao je Salvatore Lily.

"Bila bi šteta," rekla je ona, pijuckajući kavu. "Za mene je ovo ugodan okus." Pokazala je na kavu. "Vino... bljak!"

"Ovo će vino promijeniti tvoje mišljenje, obećavam."

"I drugi su mi to obećavali. Bili su u krivu."

"Samo mali gutljaj, tek da ga okusiš," nagovarao ju je i prvi je puta u njegovim očima vidjela tračak njegove čudi. On je bio Salvatore Nervi i nije bio naviknut da ga netko odbija, pogotovo ne žena koju je počastio svojom pažnjom.

"Ne volim vino."

"Nisi probala ovo vino," rekao je, hvatajući bocu. Natočio je malo u drugu čašu i pružio joj je.

"Ako ne budeš mislila da je ovo božanstveno, nikada te više neću pitati da probaš neko vino.

Dajem ti svoju riječ."

U tome je bilo istine, budući da će biti mrtav. A bit će i ona ako popije to vino.

Kada je odmahнула glavom, njegova je čud izbila na površinu i bučno je odložio čašu na stol.

"Ne želiš napraviti ništa što tražim od tebe," rekao je gladajući je. "Pitam se zašto si uopće ovdje. Možda bih te trebao osloboditi svoga društva i završiti ovu večer, ha?"

Ništa joj ne bi bilo draže, samo da je popio više vina. Smatrala je da jedan gutljaj neće biti dovoljan da obavi posao. Otrov bi trebao biti ekstra jak, a ona ga je kroz čep injektirala dovoljno da sruši nekoliko ljudi njegove veličine. Ako on ode ljutit, što bi se dogodilo s tom otvorenom bocom vina? Bi li ju ponio sa sobom, ili bi odjurio van i ostavio ju na stolu? Budući da je bilo tako skupo, znala je da vino ne bi bilo proliveno. Ne. Ili bi ga popio neki drugi klijent, ili bi ga osoblje podijelilo me u sobom.

"U redu," rekla je i uzela čašu. Bez ikakve nesigurnosti pri-bližila je čašu ustima i nagnula ju, dozvoljavajući da joj vino dotakne zatvorene usne. Ali ništa nije progutala. Može li se otrov absorbirati kroz kožu? Bila je gotovo sigurna da može; dr. Speer joj je rekao da koristi rukavice od lateksa dok rukuje njime. Bojala se da joj noć neće biti vrlo zanimljiva, i da neće proći kako je planirala, ali ništa drugo nije mogla učiniti. Nije čak mogla ni srušiti bocu na pod, jer bi osoblje sigurno došlo u dodir s vinom dok bi čistilo nered.

Nije se trudila prikriti drhtaj koji joj je prošao tijelom pri pomisli na to i brzo je spustila čašu, te salvetom obrisala usne. Salvetu je zatim pažljivo složila tako da ne dotakne vlažno mjesto.

"Pa?" upitao je Salvatore nestrpljivo, iako je vidio drhtaj.

"Gnjilo grožđe," rekla je i ponovno zadrhtala.

Bio je šokiran. "Gnjilo?" Nije mogao vjerovati da joj se ne svi a njegovo divno vino.

"Da. Mogu osjetiti njegove pretke, koji su na žalost upravo to - gnjilo grožđe. Jesi li zadovoljan?" Dozvolila je da joj u očima vidi tračak nezadovoljstva. "Ne volim kada me maltretiraju."

"Nisam - "

"Jesi. Uz prijetnju da me više ne želiš vidjeti."

Otpio je još jedan gutljaj vina, dobivajući malo na vremenu prije odgovora. "Ispričavam se," oprezno je rekao. "Nisam naviknut da - "

"Ti govore 'ne'?" upitala je, oponašajući ga i otpijajući kavu. Hoće li kofein ubrzati otrov? Hoće li ga šlag u kavi usporiti?

Bila bi spremna žrtvovati se da ga može samo jednom pogoditi u glavu; po čemu je ovo drugačije? Smanjila je rizik najviše što je mogla, ali to je ipak bio rizik, a trovanje je bilo ružan način za umiranje.

Slegnuo je svojim širokim ramenima i smeteno ju pogledao. "Upravo tako," rekao je, otkrivajući malo svog legendarnog šarma. Mogao je biti vrlo šarmantan kada bi to htio. Da nije znala što je bio, možda bi pala na to; da nije stajala pokraj tri groba u kojima je ležalo dvoje njenih bliskih prijatelja i njihova posvojena kći. Možda je filozofski mogla prihvatiti da je u tom poslu smrt prilično normalan ishod. Averill i Tina znali su rizik kada su ušli u igru, baš kao što ga je i ona sama znala; trinaestogodišnja Zia je, međutim, bila nevina. Lily nije mogla zaboraviti Ziu, niti oprostiti. Nije mogla filozofirati.

Nakon tri sata i završenog obroka, kada se cijela boca vina ljuljuškala u Salvatoreovom želucu, ustali su i krenuli. Bila je tek prošla ponoć i noćno nebo mjeseca studenoga sipalo je na njih pahuljice snijega koje su se topile u dodiru s mokrim ulicama. Lily je osjećala mučninu, ali to je moglo biti i zbog napetosti koja nije popuštala, a ne zbog otrova, kojem je navodno trebalo više od tri sata da počne djelovati.

"Mislim da mi nešto što sam pojela nije dobro sjelo," rekla je kada su bili u automobilu.

Salvatore je duboko uzdahnuo. "Ne moraš se pretvarati da si bolesna da ne bi morala ići kući sa mnom."

"Ne pretvaram se," rekla je oštro. Okrenuo je glavu i zurio u svjetla Pariza koja su promicala pored njih. Bilo je dobro što je popio cijelu bocu vina jer je bila sigurna da biju otpisao kao izgubljeni slučaj.

Naslonila je glavu i zatvorila oči. Ne, to nije bila napetost. Mučnina je rasla svakim trenom.

Osjetila je kako joj raste pritisak u grlu i rekla: "Zaustavite auto, pozlit će mi!"

Vozač je nagazio na kočnicu (čudno kako ga je ta prijetnja natjerala da instinktivno napravi suprotno onome što su ga učili) i ona je brzo otvorila vrata, nagnula se van i povratila u jarak.

Osjetila je jednu Salvatoreovu ruku na leđima, a drugu na ruci, iako je pazio da se ne nagne previše i izloži se vatrenoj liniji.

Nakon što su joj grčevi ispraznili želudac, ponovno se smjestila na sjedalu i obrisala usta rupčićem kojeg joj je Salvatore pružio bez riječi. "Oprosti," rekla je, šokiravši se kada je čula kako joj je glas slab i drhtav.

"Ja sam taj koji se mora ispričati," rekao je. "Mislio sam da nisi uistinu bolesna. Da te odvedem liječniku? Mogao bih nazvati svog liječnika - "

"Ne, sada se osjećam malo bolje," slagala je. "Molim te samo da me odvedeš kući."

To je i učinio, uz mnogo brižnih pitanja i obećanje da će nazvati odmah ujutro. Kada je vozač konačno stao pred zgradom u kojoj je iznajmila stan, potapšala je Salvatorea po ruci i rekla:

"Da, molim te, nazovi me sutra, ali nemoj me poljubiti; možda sam pobrala neki virus, pa bi se mogao zaraziti". Uz tu prikladnu izliku, stegnula je kaput oko sebe i odjurila kroz guste pahulje koje su padale do svojih vrata, ne osvrćući se dok je automobil odmicao.

Uspjela je doći do svojega stana, gdje se srušila u najbližu stolicu. Nije bilo teorije da pokupi najpotrebnije i stigne do aerodroma, kako je planirala. Možda je ovo ipak bilo bolje.

Ugrožavanje sebe same bila je najbolja maska. Ako je i ona bila bolesna od trovanja, Rodrigo neće posumnjati na nju i neće ga biti briga što će se s njom dogoditi nakon što se oporavi.

Pod pretpostavkom da preživi, naravno.

Osjećala se vrlo smirenom dok je čekala da se dogodi što god će se dogoditi.

2.

Njena su vrata srušena uz tresak nešto nakon devet sati sljedećega jutra. Tri su muškarca ušla, svi s izvučenim pištoljima. Lily je pokušala podignuti glavu, ali ju je uz tih uzdah pustila da padne natrag na sag koji je pokrивao polirano, tamno drvo poda.

Lica trojice muškaraca lebdjela su pred njom, kada je jedan kleknuo pored nje i grubo okrenuo njeno lice prema sebi. Trepnula je i pokušala usredotočiti pogled. Rodrigo. Progutala je i posegnula za njim jednom rukom - bila je to tiha molba za pomoć.

Nije glumila. Noć je bila duga i teška. Povraćala je nekoliko puta i hvatali su je izmjenični valovi vrućine i hladnoće. Oštra bol prolazila joj je želucem, ostavljajući je sklupčanom i uzdrhtalom. Neko je vrijeme mislila da je njena doza ipak bila smrtonosna, ali sada se činilo da bol popušta. Ipak, još uvijek je bila previše slaba i bolesna da se podigne s poda na kauč, ili čak da pozove pomoć. Protekle je noći jednom pokušala doći do telefona, ali njen je pokušaj bio uzaludan - nije uspjela.

Rodrigo je tiho opsovao na talijanskom, a zatim je vratio pištolj u korice i dreknuo zapovijed jednome od svojih ljudi.

Lily je sakupila snagu i uspjela prošaptati, "Ne... približavaj se. Možda je... zarazno."

"Ne" rekao je na svom savršenom francuskom. "Nije zarazno." Nakon nekoliko trenutaka mekana je deka pala na nju i Rodrigo ju je brzo cijelu umotao u nju prije no što ju je podignuo u naručje i s lakoćom se dignuo na noge.

Izašao je iz stana i sišao niz stepenice do mjesta na kojem je čekao njegov automobil s pokrenutim motorom. Vozač je iskočio iz njega kada je vidio Rodriga i otvorio stražnja vrata.

Lily je grubo strpana u automobil, s Rodrigom s jedne strane i jednim od druge dvojice muškarca s druge strane. Glava joj se naslanjala na sjedalo i zatvorila je oči, dok joj je iz grla dopirao zatomljen jauk boli koja je još jednom zaparala njen želudac. Nije imala snage sjediti uspravno i osjećala je kako polako počinje klonuti. Rodrigo je ispustio ljutit zvuk, ali se pomaknuo u stranu tako da se ona može osloniti o njega.

Većina njene svijesti bila je pod utjecajem čistog fizičkog očajja, ali jedan čist, hladan dio njenog mozga ostao je odvojen i spreman. Još uvijek nije bila izvan opasnosti, zbog otrova ili zbog Rodriga. Za sada nije izrekao presudu, ali to je bilo sve. Barem ju je vodio negdje na liječnički pregled - nadala se. Vjerojatno ju nije vodio negdje da je ubije i riješi se njezinog tijela, jer bi mu bilo puno lakše ubiti je u njenom stanu i otići. Nije znala je li ga tko vidio kako ju iznosi iz stana, ali šanse za to bile su prilično dobre, iako su izašli na stražnja vrata. Nije da je njega brinulo je li ga tko vidio, barem ne mnogo. Pretpostavila je da je Salvatore ili mrtav ili da umire, pa je Rodrigo sada bio glava Nervi organizacije; kao takav naslijedio je puno moći, i financijske i političke. Salvatore je imao puno ljudi iza sebe.

Borila se držati oči otvorenima i obraćati pažnju na put kojim je vozač išao, ali kapci su padali.

Na koncu je poslala sve k vragu i odustala. Bez obzira gdje je Rodrigo vodi, nije mogla doslovno ništa učiniti.

Muškarci u automobilu bili su tihi, nisu ništa ni komentirali. Atmosfera se činila teškom i napetom, s tugom ili brigom ili čak bijesom. Nije mogla raspoznati o čemu se točno radilo, a budući da nisu razgovarali, nije mogla prisluškivati. Činilo se i da se vanjska buka prometa stišava, sve dok na koncu više nije bilo ničega.

Vrata prema kompleksu su se otvorila dok se automobil približavao i vozač Tadeo je uveo bijeli Mercedes kroz otvor, s tek nekoliko slobodnih centimetara sa svake strane. Rodrigo je čekao da stanu ispod trijema i da mu Tadeo, iskočivši iz automobila, otvori vrata, prije no što pomakne Denise Morel. Glava joj je pala unatrag i shvatio je da je izgubila svijest, lice joj je bilo pastelno žuto bijelo, oči upale, a oko nje se širio miris - isti miris kojega je primijetio na svome ocu.

Rodrigov želudac se stisnuo dok je pokušavao suzbiti tugu. Još uvijek nije mogao vjerovati - Salvatore je bio mrtav. Nestao je tako brzo. Vijest se još nije proširila, ali to je bilo samo pitanje vremena. Rodrigu neće biti omogućen luksuz žalovanja; morao je raditi brzo, preuzeti svoj položaj i uhvatiti sve konce prije no što njihovi suparnici napadnu poput čopora čagljeva.

Kada je obiteljski liječnik rekao da Salvatoreova bolest nalikuje na trovanje gljivama, Rodrigo se brzo bacio na posao. Poslao je trojicu muškaraca da odu po M. Duranda iz restorana i dovedu ga u kuću, dok je on, s vozačem Tadeom, uzeo Lamberta i Cesarea i krenuo u potragu za Denise Morel. Ona je bila posljednja osoba s kojom je njegov otac bio prije no

što se razbolio, a otrov je bio žensko oružje, neizravno i beskonačno, koje je ovisilo o pogađanju i mogućnosti. U ovom je slučaju, međutim, oružje bilo djelotvorno.

Kliznuo je iz automobila i stavio ruke ispod njenih, te je izvukao sa sjedala. Tadeo je pomogao pridržati je dok je on podvio ruku pod njena koljena i podignuo je u naručje. Bila je normalne visine, ali nešto vitkija; iako je bila mrtva težina lagano se kretao noseći je unutra.

"Je li dr. Giordano još ovdje?" pitao je i dobio potvrđan odgovor. "Molim vas recite mu da ga trebam." Odnio ju je gore u jednu od gostinjskih soba. Bilo bi joj bolje u bolnici, ali Rodrigo nije bio raspoložen za odgovaranje na pitanja. Činovnici su znali biti tako iritantno činovnički. A ako umre, umrijet će; dao si je truda koliko je bio spreman dati. Nije da Vincenzo Giordano nije bio pravi liječnik, iako više nije imao svoju ordinaciju, nego je sve svoje vrijeme provodio u laboratoriju u predgra u Pariza, kojega je Salvatore sponzorirao. Možda bi Salvatore još bio živ da je ranije pozvao pomoć i otišao u bolnicu. Ipak, Rodrigo nije preispitivao odluku svog oca da se dovede dr. Giordano, već ju je i razumio. Diskrecija je bila sve kada se radilo o ranjivosti.

Polegnuo je Denise na krevet i stajao gledajući je i pitajući se zašto je njegov otac bio tako opčinjen njome. Nije da Salvatore nije uvijek imao ukusa sa ženama, ali ova nije bila ništa posebno. Danas je izgledala grozno: kosa joj je bila raspuštena i nepočešljana, boja kože kao da je već mrtva, ali čak i kada je izgledala najbolje što može, nije bila prekrasna. Lice joj je bilo malo previše usko, previše ozbiljno, a gornji su joj zubi bili malo previše izbačeni. Međutim, zbog toga gornja joj je usna izgledala punije od donje i upravo je to njenim crtama davalo posebnost koju inače ne bi imala.

Pariz je bio pun žena koje su bile ljepše i s više stila od Denise Morel, ali Salvatore je želio ovu do te mjere da je bio previše nestrpljiv za čekanje dovršetka potpune istrage njene prošlosti.

Na njegovo zaprepaštenje, odbila je njegova prva dva poziva, pa je Salvatoreovo nestrpljenje postalo opsesija. Je li njegova zaokupljenost njome bila uzrok popuštanja njegove opreznosti?

Je li ova žena neizravno bila odgovorna za njegovu smrt?

Rodrigova bol i bijes bili su toliko snažni da ju je mogao zadaviti samo zbog toga što je to bilo moguće, ali ispod tih osjećaja bio je hladan glas koji je govorio da bi mu ona mogla reći nešto što bi ga moglo odvesti do trovatelja.

Morat će otkriti tko je ovo napravio i eliminirati ga - ili nju. Nervi organizacija ne bi mogla dozvoliti da ovo prođe bez osvete u suprotnom će stradati njegova reputacija. Budući da tek sada 'ulazi' u Salvatoreovu kožu, ne može dozvoliti ni najmanju sumnju u svoju sposobnost ili odlučnost. Morao je pronaći svog neprijatelja. Nažalost, mogućnosti su bile neograničene.

Kada se čovjek bavio smrću i novcem, čitav je svijet bio uključen. Budući da je i Denise bila otrovana, morao je uzeti u obzir i mogućnost da se radi o bivšoj ljubomornoj ljubavnici njegova oca ili nekom starom Denisinom ljubavniku.

Dr. Vincenzo Giordano pristojno je pokucao na okvir otvorenih vrata, a zatim ušao. Rodrigo je bacio pogled na njega; čovjek je izgledao grozno, njegove su inače uredne koverče bile neuredne, kao da ih je vukao. Dobar je liječnik bio prijatelj njegova oca od vremena kada su bili dječaci i plakao je bez srama kada je Salvatore umro prije manje od dva sata.

"Zašto i ona nije mrtva?" pitao je Rodrigo, pokazujući na ženu na krevetu.

Vincenzo je opipao Denisin puls i poslušao joj srce. "Još uvijek bi mogla umrijeti," rekao je trljajući rukom svoje umorno lice. "Puls joj je prebrz i preslab. Ali možda nije konzumirala toliko otrova kao tvoj otac."

"Još uvijek misliš da su gljive?"

"Rekao sam da nalikuje trovanju gljivama - većim dijelom. Ali ima razlika. Na primjer, brzina kojom je djelovao. Salvatore je bio krupan čovjek; nije se osjećao bolesno kada se vratio kući prošle noći, oko jednog sata. Umro je samo šest sati kasnije. Gljive djeluju sporije; čak i onima najsmrtonosnijima trebaju barem dva dana da ubiju. Simptomi su bili jako slični; brzina nije."

"Nije bio cijanid ili strihnin?"

"Strihnin nije. Simptomi nisu bili isti. A cijanid ubija unutar nekoliko minuta i uzrokuje grčeve.

Salvatore nije imao grčeve. Simptomi trovanja arsenom su prilično slični, ali ipak dovoljno različiti da se i on može prekriziti."

"Postoji li način da se sa sigurnošću dozna što je to bilo?"

Vincenzo je uzdahnuo. "Nisam siguran čak ni radi li se o otrovu. Moglo bi se raditi o virusu, a utom smo slučajju svi bili izloženi."

"Zašto se onda očev vozač nije razbolio? Ako je to virus koji djeluje unutar nekoliko sati, onda je i on do sada trebao biti bolestan."

"Rekao sam moglo bi se raditi, a ne radi se. Mogu napraviti testove; uz tvoju dozvolu mogu pregledati Salvatoreova jetra i bubrege. Mogu usporediti analizu njegove krvi s onom... Kako se zove?"

"Denise Morel."

"Ah, da, sjećam se. Pričao je o njoj." Vicenzove su tamne oči bile tužne. "Mislim da je bio zaljubljen."

"Ma daj. Nakon nekog vremena izgubio bi zanimanje za nju. Kao i uvijek." Rodrigo je zatresao glavom, kao da želi raščistiti misli. "Dosta o tome. Možeš lije spasiti?"

"Ne. Ili će preživjeti, ili neće. Ja ne mogu ništa učiniti."

Rodrigo je ostavio Vicenza s njegovim testovima i otišao u prostoriju u podrumu gdje su njegovi ljudi držali M. Duranda. Francuz je već gadno izgledao, s nosom uz kojega je curila krv, ali Rodrigovi su se ljudi uglavnom usredotočili na udarce u tijelo, koji su jače boljeli i bili manje vidljivi.

"Monsieur Nervi!" uzviknuo je upravitelj restorana kada je ugledao Rodriga i počeo je plakati od olakšanja. "Molim vas, štogod se dogodilo, ja ne znam ništa o tome. Kunem vam se!"

Rodrigo je izvukao stolicu i sjeo ispred Duranda, naslonivši se i prekriživši svoje duge noge.

"Moj je otac pojeo nešto u vašem restoranu prošle noći, nešto što mu je naškodilo," rekao je prilično ublaživši stvari.

Izraz potpunog čuđenja i zaprepaštenja prešao je preko Francuzovog lica. Rodrigo mu je mogao čitati misli: tukli su ga na mrtvo ime jer je Salvatore Nervi imao problema s probavom?

"Ali - ali," zamucao je M. Durand. "Vratit ću mu novac, naravno. Samo je trebao reći." Zatim se usudio primijetiti, "Ovo nije bilo potrebno."

"Je li jeo gljive?" pitao je Rodrigo.

Još jedan pogled čuđenja. "Zna da nije. Naručio je piletinu u vinskom umaku, sa šparogama, a mademoiselle Morel je uzela ribu. Ne, nije bilo gljiva."

Jedan od ljudi u prostoriji bio je redovit Rodrigov vozač, Fronte; sagnuo se i šapnuo nešto Rodrigu u uho. Rodrigo je kimnuo.

"Fronte kaže da je mademoiselle Morel osjetila mučninu čim je napustila restoran." Dakle, ona je bila prva napadnuta, mislio je Rodrigo. Je li ona prva okusila otrov koji su konzumirali? Ili je na njoj brže djelovao zbog manje tjelesne težine?

"To nije bila moja hrana, monsieur." Durand je bio teško uvrijeđen. "Niti jednom od drugih patrona nije pozlilo, niti su imali prigovora. Riba nije bila pokvarena, a čak i da jest, Monsieur Nervi je nije jeo."

"Što su oboje jeli?"

"Ništa," Durand je spremno odgovorio. "Osim kruha, možda, iako nisam vidio da ga je mademoiselle Morel jela. Monsieur je pio vino, izvrstan Bordeaux, Chateau Maximilienovu berbu iz osamdeset druge, a mademoiselle je pila crnu kavu, kao i obično. Monsieur ju je nagovorio da kuša vino, ali nije joj se svidjelo."

"Dakle, oboje su pili vino."

"Samo malen gutljaj. Kao što sam rekao, nije joj se svidjelo. Mademoiselle ne pije vino."

Durandovo slijeganje ramena govorilo je da mu te neobične stvari nisu bile jasne.

Ali prošle je noći pila vino, čak i ako je to bio malen gutljaj. Je li otrov bio tako jak da joj je jedan gutljaj mogao ugroziti život?

"Je li nešto vina ostalo?"

"Ne. Monsieur Nervi je sve popio."

To nije bilo neobično. Salvatore je bio jako bistre glave, a rezultat je bio da je pio više od većine Talijana. "Boca. Imate li još uvijek bocu?"

"Bit će u kanti za otpatke - siguran sam. Iza restorana."

Rodrigo je naredio dvojici muškaraca da odu pretražiti smeće i pronaći praznu bocu, a zatim se ponovno okrenuo prema Durandu. "U redu. Ostat ćete moj gost" - nasmiješio se - "dok se ta boca i ostaci ne analiziraju."

"Ali to može - "

"Trajati danima, da. Siguran sam da razumijete." Možda će Vincenzo moći dobiti odgovore prije, u svome laboratoriju, ali to će se tek vidjeti.

M. Durand je oklijevao. "Vaš otac... je li jako bolestan?"

"Ne," rekao je Rodrigo ustajući. "Mrtav je." I još jednom su te riječi prostrijelile njegovo srce.

Do idućeg dana Lily je znala da će preživjeti; dr. Giordanu su trebala još dva dana da kaže isto to. Prošla su čitava tri dana prije no što se osjećala dovoljno dobro da ustane iz kreveta i ode se okupati. Noge su joj se toliko tresle da se morala držati za namještaj da bi stigla do kupaonice, glava joj je bila teška, a vid joj je još uvijek bio mutan, ali znala je da je najgore prošlo.

Očajnički se borila za svijest, odbijajući lijekove koje joj je dr. Giordano pokušavao dati radi ublažavanja boli i za spavanje. Iako se onesvijestila tijekom vožnje do Nervijevog kompleksa, nije bila omamljena lijekovima. Unatoč njenom savršenom francukom, to joj nije bio prvi jezik; pod utjecajem sedativa njen bi američki engleski mogao izaći na vidjelo. Pravila se da se boji da će umrijeti u snu, da osjeća da se može boriti protiv otrova dok god je svjesna, i iako je dr.

Giordano znao da je to medicinski besmisleno, svejedno se pokorio njenim željama.

Ponekad, rekao je, pacijentovo mentalno stanje značilo je više za oporavak nego njegovo fizičko stanje.

Kada je polako, uz napor, uspjela izaći iz mramorne kupaonice, Rodrigo je sjedio na stolici uz njen krevet, čekajući je. Bio je odjeven sav u crno, u majicu i traperice taman u bijelo-krem spavaonici.

Istog su trena svi njeni instinkti skočili na višu razinu opreza. S Rodrigom se nije moglo kao sa Salvatoreom. Kao prvo, koliko je god Salvatore bio lukav, njegov je sin bio pametniji, čvršći, lukaviji - i to je značilo nešto. Kao drugo, Salvatorea je privlačila, a Rodriga nije. Za oca je bila mlađa žena, izazov, ali bila je tri godine starija od Rodriga koji je imao dovoljno svojih izazova.

Nosila je svoju pidžamu, koju su joj dan prije donijeli iz njenog stana, ali bila je sretna što ima i debeo turski ogrtač kojeg je pronašla na vješalici u kupaonici. Rodrigo je bio jedan od onih pretjerano seksualnih muškaraca kojih su žene bile svjesne i ona nije bila imuna na taj dio njegove osobnosti, iako je znala dovoljno o njemu da joj bude hladno od ga enja. Bio je kriv za većinu grijeha za koje je bio kriv Salvatore, iako nije bio kriv za ubojstva koja su je natjerala na osvetu; igrom slučaja, Rodrigo je bio u Južnoj Americi u to vrijeme.

Uspjela je doći do kreveta i sjesti na nj, držeći se za jedan stup radi potpore. Progutala je i rekla, "Spasio si mi život." Glas joj je bio tanak i slab. Ona je bila tanka i slaba - nije bila u stanju zaštititi se.

Slegnuo je ramenima. "Ipak nisam. Vincenzo - dr. Giordano - kaže da nitko nije mogao učiniti ništa što bi pomoglo. Sama si se oporavila, iako ne bez nešto štete. Srčani zalistak, mislim da je to rekao."

To je već znala, jer joj je dr. Giordano rekao isto to upravo toga jutra. Znala je mogućnosti kada je riskirala.

"Međutim, jetra će ti se oporaviti. Već si bolje boje."

"Nitko mi nije rekao što se dogodilo. Kako si znao da sam bolesna? Zar se i Salvatore razbolio?"

"Da," rekao je. "On se nije oporavio."

Od nje se očekivala nekakva reakcije osim "O, Bože," , pa je Lily namjerno razmišljala o Averillu i Tini, o Zii i njenim tinejdžerskim ispadima, njenom radosnom licu i neprekidnom čavrljanju. O, Bože, Zia joj je toliko nedostajala; bila je to bol u središtu njenih prsa. Suze su joj napunile oči i dopustila im je da joj kliznu niz obraze.

"Bio je to otrov," rekao je Rodrigo, a izraz i ton bili su mu mirni kao da je komentirao vrijeme.

Nije ju prevario; morao je bjesnjeti. "U boci vina koje je pio. Čini se da je to sintetski, dizajnerski otrov - vrlo moćan; do vremena kada se pojave simptomi, već je prekasno. Monsieur Durand iz restorana rekao je da si probala vino."

"Da, jedan gutljaj." Obrisala je suze s lica. "Ne volim vino, ali Salvatore je bio uporan i razljutio se jer ga nisam željela probati, pa zato jesam ... samo jedan jako malen gutljaj, da bude sretan. Bilo je grozno."

"Sretna si. Vincenzo kaže da je otrov toliko jak da bi bila mrtva da si popila malo više od toga, malo veći gutljaj."

Zadrhtala je, prisjećajući se boli i povraćanja; bila je tako bolesna bez da je progutala vino koje joj je samo dotaknulo usnice. "Tko je to napravio? Svatko je mogao popiti to vino; je li to bio neki terorist kojemu nije bilo važno koga će ubiti?"

"Mislim da je moj otac bio meta; njegova je ljubav prema vinu bila dobro poznata. Chateau Maximilien iz osamdeset druge jako je rijetko vino, a ipak je boca misteriozno došla do monsieura Duranda dan prije očeve rezervacije u restoranu."

"Ali mogao je ponuditi vino bilo kome."

"I riskirati da moj otac to čuje i uvrijedi se što to rijetko vino nije ponuđeno njemu? Mislim da ne. To mi kaže da je trovač vrlo blizak Monsieuru Durandu i njegovom restoranu, te klijenteli."

"Kako je to napravljeno? Boca je bila zatvorena pred nama. Kako je vino otrovano?"

"Pretpostavljam da je korištena vrlo tanka igla za ubrizgavanje otrova kroz čep. To se ne bi primijetilo. Ili se boca mogla otvoriti, pa zatim ponovno zatvoriti s pravom opremom. Na veliko olakšanje Monsieura Duranda, ne vjerujem da su krivi on ili konobar koji vas je posluživao."

Lily je bila izvan kreveta toliko dugo da je drhtala od slabosti. Rodrigo je primijetio drhtaje koji su potresali cijelo njeno tijelo. "Možeš ostati ovdje dok se potpuno ne oporaviš," rekao je pristojno, ustajući. "Ako nešto trebaš, samo pitaj."

"Hvala ti," rekla je, a zatim izrekla najveću laž u svome životu: "Rodrigo, žao mi je za Salvatorea. Bio je... bio je - " Bio je šupak od ubojice i kurvin sin, ali sada je bio mrtav šupak od ubojice i kurvin sin. Uspjela je ispustiti još jednu suzu, misleći na Ziino malo lice.

"Hvala na izrazu sućuti," rekao je bez izraza i izašao iz sobe.

Nije plesala pobjednički ples; bila je preslaba, a u prostoriji su mogle biti i skrivene kamere.

Umjesto toga, ponovno se uvukla u krevet i pokušala pronaći zaklon u dubokom snu, ali osjećala se tako dobro da je uspjela samo drijemati.

Dio je njene misije bio gotov. Sada je samo trebala nestati prije no što Rodrigo otkrije da Denise Morel ne postoji.

3.

Dva dana kasnije, Rodrigo i njegov mlađi brat, Damone, stajali su pored grobova svojih roditelja u svom dječaćkom domu u Italiji. Njihovi su majka i otac još jednom bili jedno pored drugoga, u smrti kao što su nekada bili u životu. Salvatoreov je grob bio prekriven cvijećem, ali i Rodrigo i Damone su uzeli nešto cvijeća i stavili ga na majčin grob.

Bilo je hladno, ali sunčano, i puhao je lagani povjetarac. Damone je stavio ruke u džepove i pogledao gore, u plavo nebo, dok mu je lijepo lice bilo upalo od žalosti. "Što ćeš sada?" upitao je.

"Pronaći onoga tko je ovo učinio i ubiti ga," rekao je Rodrigo bez oklijevanja. Zajedno su se okrenuli i polako hodali dalje od grobova. "Također ću staviti u novine obavijest o tatinoj smrti; ne možemo još dugo šutjeti o tome. Vijest će neke ljude učiniti nervoznima - pitat će se o raznim dogovorima sada kad sam na čelu i morat ću se pozabaviti time. Možda ćemo nešto izgubiti, ali ništa nenadoknadivo. A i ti ćeš gubitci biti kratkoročni. Prihodi od cjepiva će nadoknaditi sve to i više. Puno više."

Damone je rekao, "Vicenzo je nadoknadio izgubljeni vrijeme?" Bio je više poslovan čovjek od Rodriga i upravo se on bavio većinom njihovih financijskih stvari iz svog sjedišta u Švicarskoj.

"Ne onoliko koliko smo se nadali, ali napreduje. Obećao mi je da će biti gotov do idućeg ljeta."

"Onda mi ide bolje no što sam ja očekivao, zbog onoga koliko je izgubio." Incident u Vincenzovom laboratoriju uništio je većinu njegovog projekta.

"On i njegovi ljudi često rade dugo." A radili bi i dulje da je Rodrigo smatrao da zaostaju za rasporedom. Cjepivo je previše važno, pa Vicenzo ne smije prekoračiti rok.

"Obavještavaj me o situaciji," rekao je Damone. Po dogovoru, zbog sigurnosti, neće više biti zajedno sve dok se trovač ne otkrije i ne uhvati. Okrenuo se i pogledao na nov grob, a oči su mu bile pune iste boli i bijesa koje je Rodrigo osjećao. "Još uvijek je teško vjerovati," rekao je, gotovo nečujno.

"Znam." Braća su se zagrlila, ne srameći se svojih osjećaja, a zatim je svaki ušao u svoj automobil koji će ih odvesti natrag do njihovog privatnog uzletišta, gdje će svaki ući u svoj zrakoplov i otići kući. Rodriga je utješila

prisutnost njegovog mlađeg brata, prisutnost posljednjeg člana njegove bliže obitelji. Pored tužna situacije zbog koje su bili zajedno, osjećalo se i olakšanje zbog zajedništva. Sada se svaki vraćao u njihovo povezano, ali odvojeno carstvo - Damone nadgledati novac, Rodrigo pronaći ubojicu njihovog oca i osvetiti se. Koje god mjere poduzeo, znao je da će ga Damone podržati.

Ali činjenica je bila da nije bilo napretka u traganju za osobom koja je ubila Salvatorea. Vincenzo je još uvijek analizirao otrov, što bi im moglo dati ideju o njegovom porijeklu, a Rodrigo je pažljivo promatrao njihove suparnike u potrazi za bilo kojim tragom koji bi upućivao na znanje o Salvatoreovoj smrti, za bilo kakvim skretanjem s uobičajenih poslova. Netko bi mogao pomisliti da bi se njihovi lošiji suradnici mogli smatrati najvjerojatnijim sumnjivcima, ali Rodrigo nije još nikoga eliminirao. To bi mogao biti i netko unutar njihove organizacije, ili netko u vladi. Salvatore je imao prste u mnogočemu, a očito je netko postao dovoljno pohlepan da želi sve za sebe. Rodrigo je samo trebao otkriti tko je to.

"Odvedi mademoiselle Morel njenoj kući," rekao je Rodrigo Tadeu nakon što je bila u njegovoj kući čitav tjedan. Sada je bila sigurna na nogama i iako je rijetko napuštala svoju sobu, nije mu bilo ugodno imati stranca pod svojim krovom. Još uvijek je bio zaposlen potvrđivanjem svog položaja - nažalost, par je ljudi smatralo da on nije čovjek kakav je bio njegov otac i mislili su da ga moraju izazvati, zbog čega je on bio prisiljen ubiti ih - a bilo je stvari koje stranac ne bi smio slučajno vidjeti ili čuti. Osjećat će se ugodnije kada mu kuća ponovno postane savršeno utočište.

Trebalo je samo nekoliko minuta da se automobil doveze pred vrata i da se ukrca žena sa svojih nekoliko stvari. Nakon što je Tadeo otišao s Francuskinjom, Rodrigo je otišao u Salvatoreovu radnu sobu - svoju radnu sobu sada - i sjeo iza ogromnog izrezbarenog stola kojeg je Salvatore obožavao. Vincenzov izvještaj o otrovu, analiziranom od ostataka iz boce pronađene u smeću iz restorana, ležao je pred njim. Pogledao je izvještaj kada ga je dobio, ali sada ga je ponovno uzeo i dobro proučio, prelazeći svaki detalj.

Prema Vincenzu, otrov je kemijski sastavljen. Sadržavao je neke osobitosti orelanina, otrova iz smrtonosne gljive, zbog čega je prvo posumnjao na gljive. Orelanin je napadao nekoliko unutarnjih organa, najjače jetra, bubrege, srce i živčani sustav, ali orelanin je bio i izuzetno spor. Simptomi bi se pojavili nakon deset sati ili više, zatim bi se činilo kao da se žrtva oporavlja, da bi umrla nakon nekoliko mjeseci. Nije bilo poznatog

liječenja ili protuotrova za orelanin. Otrov je pokazao i bliskost s minoksidilom, čiji su efekti zatajenje srca, pad tlaka i otežano disanje - zbog čega se žrtva ne bi mogla oporaviti od orelanina. Minoksidil je radio brzo, orelanin je radio sporo; nekako su se te dvije osobitosti kombinirale na način da je postojalo zakašnjenje, ali od samo nekoliko sati.

Također prema Vincenzu, na svijetu je postojalo tek nekoliko znanstvenika koji su bili sposobni za takav rad, a niti jedan od njih nije radio u poznatim korporacijama za proizvodnju lijekova. Zbog prirode svoga posla, bilo ih je skupo unajmiti i teško kontaktirati. Proizvodnja ovog otrova, toliko jakog da vrlo mala količina može ubiti krupnog muškarca - ili ženu - koštala bi čitavo bogatstvo.

Rodrigo je opleo prste i udarao njima po usnicama. Logika mu je govorila da je ubojica kojeg je tražio gotovo sigurno poslovni suparnik ili netko tko je tražio osvetu za nešto iz prošlosti, ali instinkt mu je govorio da nastavi promatrati Denise Morel. Bilo je nešto u njoj što ga je mučilo.

Nije mogao identificirati izvor svoje nelagode; do sada su mu istrage rekle da je ona upravo ono za što se izdaje. Štoviše, i ona je sama bila otrovana i gotovo je umrla, što bi svakome normalnom dokazalo da ona nije osoba koju traži. I plakala je kada joj je rekao da je Salvatore preminuo.

Ništa nije ukazivalo na nju. Konobar koji je posluživao vino bio je puno vjerojatniji osumnjičenik, ali iscrpno ispitivanje Duranda i konobara nije vodilo ni do kakvih informacija osim da je sam Durand stavio bocu u konobarove ruke i gledao ga kako je nosi, bez zastoja, do Nervijevog stola. Ne, osoba koju traži je onaj tko je dostupnom bocom vina privukao pažnju Duranda, a do sada nije bilo podataka o toj osobi. Boca je kupljena od tvrtke koja nije postojala.

Dakle, ubojica je bio prilično sofisticiran na tom polju, sa sredstvima za nabavku otrova i vina.

On - zbog olakšavanja, Rodrigo je o ubojici razmišljao kao o muškarcu - je istražio i svoju žrtvu i njene navike; znao je da Salvatore dolazi u određen restoran, doznao je za njegovu rezervaciju, i uz nešto sigurnosti znao je da će Durand zadržati bocu posebnog vina za svoju vrlo važnu mušteriju. Ubojica je također imao vještinu prezentirati nepostojeću tvrtku kao legitimnu. Sve je to ukazivalo na profesionalizam koji je praktički vikao 'suparnik'.

A ipak, još uvijek nije mogao u potpunosti eliminirati Denise.

Nije bilo vjerojatno, ali to je još uvijek mogao biti zločin iz strasti. Nitko nije bio oslobođen sumnje sve dok sa sigurnošću ne sazna tko je ubio

njegovog oca. Štogaod da je njegov otac vidio u Denise, možda je vidio i neki drugi muškarac i postao gotovo jednako opsjednut.

Što se tiče prethodnih Salvatoreovih ljubavnica ... Rodrigo ih je prizvao u misli, i sve ih je kategorički odbacio. Kao prvo, Salvatore je bio poput pčele, nikada ne ostajući dovoljno s jednom ljubavnicom da bi se razvila bilo kakva prava veza. Od smrti svoje supruge, prije nekih dvadesetak godina, bio je nevjerojatno aktivan na području ljubavi, ali niti jedna mu se žena nije približila.

Nadalje, Rodrigo je provjerio svaku ženu koja je provodila vrijeme s njegovim ocem. Niti jedan od njih nije pokazivala znakove opsesivnog ponašanja, niti bi one imale znanja o takvom egzotičnom otrovu ili načinu da do u do njega, a još manje o odvratan skupom vinu. Još bi ih jednom provjerio, samo da bude siguran, ali mislio je da bi sve bilo kako treba. Međutim, što je s ljudima iz Denisine prošlosti?

Ispitivao ju je o tome, ali nije navela nikakva imena, samo je rekla, "Ne postoji nitko."

Je li to značilo da je živjela kreposno i poput redovnice čitav svoj život? Nije tako mislio, iako je znao da je odbijala Salvatoreova nastojanja. Ili je to značilo da je bilo ljubavnika, ali da ona nije mislila da su sposobni za ovako nešto? Nije ga bilo briga što je ona mislila; želio je sam doći do zaključaka.

Ah, to je bilo to. Zašto mu nije htjela reći o ljudima iz svoje prošlosti? Zašto je bila tako tajanstvena? To ga je mučilo u vezi s njom; nije bilo razloga da mu ne kaže ime svakoga s kim je bila od puberteta. Je li štitila nekoga? Je li imala ideju tko je mogao staviti otrov u tu bocu znajući da ona ne voli vino i niti ne sanjajući da bi ga ona mogla popiti?

Nije ju istražio temeljito koliko je htio; kao prvo, Salvatore je bio previše nestrpljiv da bi čekao, a kao drugo, njihovi su sastanci bili prilično dosadni - sve do posljednjeg - pa je Rodrigo cijelu tu stvar pustio sa strane. Sada, međutim, želi saznati sve što može o Denise Morel; ako je ikada i pomislila spavati s nekim, on će to saznati. Ako je itko bio zaljubljen u nju, pronaći će ga.

Podignuo je slušalicu i birao broj. "Želim da se mademoiselle Morel prati u svako doba. Ako se pomakne jedan centimetar izvan stana, želim znati za to. Ako je netko zove, ili ako ona zove nekoga, želim da se poziv prati. Je li to jasno? Dobro."

U privatnosti kupaonice u gostinjskoj sobi, Lily je teško radila na obnavljanju svoje snage.

Temeljita pretraga sobe nije otkrila kamere ni mikrofone, pa je znala da je tamo nitko ne promatra. U početku je mogla izdržati samo vježbe rastezanja, ali jako se tjerala i trčala na mjestu čak i kada se morala pridržavati za mramorni umivaonik radi ravnoteže. Radila je sklekove i trbušnjake i tjerala se da jede što je više mogla, obnavljajući snagu. Znala je da takvo tjeranje može biti opasno, s oštećenim srčanim zaliskom, ali to je bio proračunati rizik, kao i gotovo sve u njenom životu.

Prvo što je napravila kada je ponovno bila u svome stanu, jest da je i njega podvrgnula istoj temeljitoj potrazi koju je prošla kupaonica. Na svoje olakšanje, nije pronašla ništa. Rodrigo sigurno ne sumnja u nju ili bi ozvučio mjesto uzduž i popreko dok je ona bila bolesna. Ne, ubio bije samo zbog sumnje.

To nije značilo da je sigurna. Kada je pitao o njenim prošlim ljubavnicima, znala je da ima samo nekoliko dana za bijeg, jer će sigurno kopati dublje po Denisinoj prošlosti i otkriti da nema prošlosti.

Ako je njen stan bio pretražen - a morala je pretpostaviti da jest - ljudi su bili jako uredni. Ali nisu pronašli njenu zalihu stvari za bijeg jer u suprotnom ne bi sada tu stajala.

Stara se zgrada nekada grijala pomoću kamina, koje su u neko doba nakon Drugog svjetskog rata zamijenili radijatori. Kamin u njenom stanu bio je zatvoren opekama, a ispred je bila komoda. Stavila je jeftin sag ispod komode, ne da spriječi oštećenja poda, već da može tiho pomicati komodu tako da vuče sag. Sada je odvukla sag dalje od zida i legla na trbuh da pregleda opeke. Njen posao obnavljanja nije bio primjetan; zaprljala je cement da izgleda jednako star kao onaj okolo. Nije bilo ostataka na podu koji bi upućivali na pomicanje opeka.

Dohvatila je čekić i dljeto, ponovno legla na trbuh, te počela lagano tući cement oko jedne opeke. Kada je popustio, oslobodila je opeku, pa zatim još jednu i još jednu. Pružajući ruku u šupljinu staroga kamina, izvukla je kutije i vreće, a svaki je predmet bio omotan u plastiku da ostane čist.

Jedna je malena kutija sadržavala njene različite identitete: putovnice, kreditne kartice, vozačke dozvole, osobne iskaznice, ovisno o nacionalnostima koje bi izabrala. U jednoj su vreći bile tri perike. Bilo je tu potpuno različitih stilova odjeće koja je bila skrivena jer je bila nezaboravna. Cipele su bile druga stvar; jednostavno je stavljala cipele koje su joj trebale u ormar, bačene na hrpu s drugim cipelama. Koliko bi muškaraca uopće

posvetilo pažnju hrpi cipela? Imala je i zalihu gotovine, u eurima, funtama i američkim dolarima.

U posljednjoj je kutiji bio siguran mobitel. Uključila ga je i provjerila bateriju: SLABA. Izvadila je punjač, uključila ga u utičnicu i stavila mobitel puniti.

Bila je iscrpljena - na čelu su joj bile kapljice znoja. Neće ići sutra, mislila je, još je bila preslaba. Ali prekosutra će morati krenuti i to brzo.

Do sada je imala sreće. Rodrigo je nekoliko dana držao vijest o Salvatoreovoj smrti u tajnosti, što joj je kupilo nešto vremena, ali sa svakom minutom koja je prolazila, rasla je opasnost da će netko u Langlevu vidjeti fotografiju Denise Morel i skenirati je u računalo koje će izbaciti izvještaj da su, bez obzira na boju kose i očiju, crte lica Denise Morel jednake onima Liliane Mansfield, ugovorne agentice američke CIA-e. Tada će joj CIA biti na tragu, a Agencija ima resurse o kojima Rodrigo Nervi može samo sanjati. Iz praktičnih razloga, Agencija je Salvatorea Nervija puštala na miru; nitko tamo neće je više cijeliti jer ga je ubila.

Mogla je samo nagađati tko će krenuti za njom prvi, Rodrigo ili netko koga će poslati CIA. Imat će bolje izgleda protiv Rodriga, jer će je on vjerojatno podcijeniti. Agencija neće napraviti takvu grešku.

Budući da bi bilo čudno da to ne napravi, i budući da je željela vidjeti može li, odjenula se i prošetala do obližnje trgovine. Primijetila je jednog čuvara čim je izašla iz svoje zgrade; sjedio je u sivom automobilu parkiranom nešto dalje niz ulicu i podignuo je novine da pokrije lice kada je izašla. Amater. Ali ako je bio netko ispred, mogla je pretpostaviti i da je bio netko iza.

Dobra vijest bila je da nije bilo čuvara u zgradi, što bi stvari učinilo malo težima. Nije željela izlaziti kroz prozor na trećem katu ovako slaba.

Nosila je platnenu torbu u koju je stavila robu i nešto voća. Čovjek talijanskog izgleda - koji se nije isticao ako niste tražili baš njega - hodao je iza nje, uvijek je držeći na oku. Dobro, to su bila trojica. Trojica su bila dovoljna da kompetentno obave posao, ali nisu bila dovoljna da ne bi mogla izaći na kraj s njima.

Nakon što je platila, odšetala je natrag do svog stana, pazeći da hoda polako i pažljivo. Hodala je s pognutom glavom, slika očaja, ni najmanje kao netko tko je oprezu. Njeni će promatrači misliti da je potpuno nesvjesna njihove prisutnosti i da joj je zdravlje još toliko slabo da se jedva kreće.

Budući da nisu bili previše vješti u nadziranju, to je značilo da će se vjerojatno malo opustiti, budući da im je ona tako slab izazov.

Kada joj je mobitel bio pun, uzela ga je u kupaonicu i otvorila vodu da maskira zvokove, u slučaju da je daljinski mikrofon usmjeren prema njenom stanu. Šanse za to bile su vrlo male, ali u njenom poslu paranoja spašava život. Rezervirala je jednosmjernu kartu za London u prvom razredu, prekinula vezu, pa ponovno nazvala i pod drugim imenom rezervirala let iz Londona, koji polazi pola sata nakon njenog dolaska, natrag u Pariz, gdje nitko neće ni posumnjati da će otići. Nakon toga će vidjeti, ali taj bi joj mali manevar trebao kupiti nešto vremena.

Langley, Virginija

Rano sljedećeg jutra, niža analitičarka Susie Pollard trepnula je kada je vidjela što joj je izbacio računalni program prepoznavanja lica. Ispisala je izvještaj, a zatim krenula kroz labirint 'kocaka' sve dok nije glavom provirila u jednu od njih. "Ovo izgleda zanimljivo," rekla je predajući izvještaj višoj analitičarki, Wiloni Jackson.

Wilona je namjestila naočale i brzo pregledala dokument. "Imaš pravo," rekla je. "Dobar ulov, Susie. Otići ću s ovim gore." Ustala je, metar i osamdeset visoka crna žena, ozbiljnih crta lica i stava bez zafrkancije kojeg je do savršenstva izvježbala na suprugu i petorici sinova. Bez druge žene u kućanstvu koja bi joj bila potpora, govorila je, mora imati sve pod kontrolom. To se prenosilo i na njen posao, na kojem nije tolerirala gluposti. Sve što je nosila gore bilo bi uzeto u obzir.

Do podneva, Franklin Vinay, direktor operacija, čitao je izvještaj. Salvatore Nervi, glava organizacije Nervi - nije to mogao nazvati korporacijom, iako su korporacije bile upletene - umro je od nepoznate bolesti. Točan datum njegove smrti nije bio poznat, ali sinovi su ga pokopali u svom domu u Italiji prije no što su pustili vijest u javnost. Posljednji je put viđen u pariškom restoranu - s prazninom od četiri dana otada do objave njegove smrti. Navodno je bio savršena zdravlja, pa je nepoznata bolest nastupila prilično naglo. Naravno, to se događalo; srčani ili moždani udari svakoga su dana zahvaćali naizgled zdrave ljude.

Ono što je pokrenulo uzbunu bio je program prepoznavanja lica, koje je rekao, bez sumnje, da je Nervijeva posljednja prijateljica bila jedna od najboljih CIA-inih ugovornih agentica, malo zamaskirana. Liliane Mansfield

je potamnila svoju zlatnožutu kosu i stavila tamne kontaktne leće koje su krile njene izražajne plave oči, ali to je bez sumnje bila ona.

Još je više uznemirujuća bila činjenica da su prije nekoliko mjeseci dvoje njenih najbližih prijatelja, s posvojenom kćerkom, umrli od Nervijevih ruku. Sve su indikacije govorele da je Lily zastranila i uzela stvari u svoje ruke.

Znala je da CIA neće osvetiti ubojstva. Salvatore Nervi bio je ogavan primjerak čovjeka koji je zaslužio ubijanje, ali bio je dovoljno pametan da igra s obje strane i učini sebe korisnim, što mu je bilo osiguranje od ovakvih stvari. Prenosio im je korisne informacije- i činio je to godinama. Taj linija informacija sada izgubljena, možda nepovratno; trebat će im godine, ako uopće uspiju, za razviti takvu vezu s očitim nasljednikom. Rodrigo Nervi je bio zloglasno sumnjičav i nimalo sklon uskakanju u razna partnerstva. Frankova jedina nada u tom smjeru bila je da će se Rodrigo pokazati jednako pragmatičnim kao što je bio njegov otac.

Frank je mrzio raditi s Nervijima. Imali su neke legitimne poslove, da, ali sve što su radili bilo je dvolično, s dobrom i lošom stranom. Ako su njihovi istraživači radili na cjepivu protiv raka, druga je skupina u istoj zgradi radila na razvoju biološkog oružja. Davali su ogromne količine novca humanitarnim organizacijama koje su činile mnogo dobra, ali su financirali i terorističke skupine koje su ubijale bez odabira.

Igranje u bazenu svjetske politike nalikovalo je igranju u kanalizaciji. Trebaš se zaprljati da bi mogao igrati. Privatno, Frank je mislio da je kraj Salvatorea Nervija dobar. Međutim, u realnosti svoga svijeta, ako je Liliane Mansfield bila odgovorna za to, on mora nešto poduzeti.

Izvukao je njen šifrom zaštićen dosje i pročitao ga. Njen psihološki profil govorio je da je proteklih par godina radila pod napetošću. Po njegovom iskustvu, postojale su dvije vrste ugovornih agenata: oni koji su svoj posao obavljali s ništa više emocija od onih koje bi u njima pobudilo ubijanje muhe, te oni koji su vjerovali da čine dobro, ali čije su duše ipak patile zbog stalnog nasilja. Lily je bila u ovoj drugoj skupini. Bila je jako dobra, jedna od najboljih, ali svaki je napad ostavio traga na njoj.

Prekinula je vezu sa svojom obitelji prije mnogo godina, a to nije bilo dobro. Osjećala bi se usamljeno, odsječeno od samog tog svijeta kojega je spašavala. Pod tim okolnostima, njeni prijatelji na poslu postali su više od prijatelja; postali su joj surogatna obitelj. Kada su oni bili napadnuti, njena krhka duša je možda primila udarac koji je prelio čašu.

Frank je znao da će mu se neki kolege smijati jer razmišlja o dušama, ali on je u ovom poslu jako dugo, pa ne samo da zna ono što vidi, već to i razumije.

Jadna Lily. Možda ju je trebao povući kada je počela odavati znakove psihološke iscrpljenosti, ali sada je bilo prekasno. Trebao se nositi s postojećom situacijom.

Podignuo je slušalicu i njegov je pomoćnik locirao Lucasa Swaina, koji je, začudo, upravo bio u zgradi. Sudbina je odlučila nasmiješiti se Franku.

Nakon nekih četrdeset pet minuta, pomoćnik mu je pozvonio, "Gospodin Swain je ovdje."

"Pošalji ga unutra."

Vrata su se otvorila i Swain je polako ušetao. Zapravo, on je uvijek polako šetao. Hodao je poput kauboja koji nema gdje ići 1 kojemu se ne žuri stići tamo. Čini se da se ženama to sviđalo.

Swain je bio jedan od onih zgodnih ljudi koji su i dobre naravi. Na licu mu je bio nestašan osmijeh kada je pozdravio i sjeo na stolicu koju mu je Frank pokazao. Iz nekog razloga, njegov je osmijeh imao isti učinak kao i njegov hod: ljudi su ga voljeli. Bio je nevjerojatno djelotvoran na terenu jer se kretao ispod radara ljudi. Možda je bio sretan čovjek, možda je imao hod koji je nalikovao definiciji lijenosti, ali obavljao je posao. Obavljao je posao u Južnoj Americi tijekom većeg dijela desetljeća, što je objašnjavalo njegovu tamnu put i čvrstoću.

Godine su se na njemu počele vidjeti, mislio je Frank, ali ipak, zar nisu na svima? Bilo je sijedih vlasi u Swainovoj sme ož kosi, koju je držao kratko podrezanom. Oko očiju i na čelu imao je bore, na obrazima nabore, ali na njegovu sreću, žene su vjerojatno mislile da je to slatko kao i njegov hod. Slatko. Bio je to tužan dan u paklu, pomislio je Frank, kada je počeo jednog od svojih najboljih muških terenskih agenata opisivati kao slatkog.

"Što ima?" pitao je Swain, pružajući svoje duge noge opuštajući se, dok je tonuo u stolicu.

Formalnost nije bila Swainov način.

"Delikatna situacija u Europi. Jedan od naših ugovornih agenata je zastranio i ubio korisnog čovjeka. Trebamo ju zaustaviti."

"Nju?"

Frank mu je pružio izvještaj preko stola. Swain ga je uzeo i brzo ga pročitao, pa mu ga vratio.

"Djelo je učinjeno. Što treba zaustaviti?"

"Salvatore Nervi nije bio sam u situaciji koja je završila smrću Lilynih prijatelja. Ako je na osvetničkom pohodu da ih sve dohvati, mogla bi nam uništiti čitavu mrežu. Već je napravila veliku štetu eliminacijom Nervija."

Swain je pokrio lice i brzo ga protrljao rukama. "Zar nemaš nekog nestašnog agenta, prisilno umirovljenog, s nekim specijalnim vještinama zbog kojih je najbolji mogući izbor za lociranje gospođice Mansfield i zaustavljanje njenih mogućih ubojstava?"

Frank se ugrizao za unutrašnjost obraza da se ne nasmiješi, "Zar ti ovo nalikuje produciranju filma?" "Čovjek se može nadati."

"Smatraj svoje nade uništenima."

"Dobro onda. Što je sa Johnom Medinom?" Swainove su plave oči bile nasmiješene jer ga je uhvatio duh zafrkavanja Franka.

"John je zaposlen na Bliskom Istoku," rekao je Frank mirno.

Njegov je odgovor natjerao Swaina da skoči sa stolice, a svi tragovi lijenosti su nestali. "Čekaj malo. Hoćeš reći da Medina zaista postoji?"

"Medina zaista postoji."

"Nema dosjea o njemu - " počeo je Swain, a zatim se uhvatio, nacerio i rekao "Ups."

"Što znači da si provjerio."

"K vragu, svi na poslu su provjerili."

"Zato ne postoji dosje u računalnom sustavu. Radi njegove zaštite. Sada, kao što sam govorio, John je zaposlen na Bliskom Istoku, a osim toga, njega ne bih koristio za ovo."

"Što znači da je on puno važniji od mene." Swain se ponovno cerio, što je značilo da nije uvrijeđen.

"Ili da ima drugačije talente. Ti si čovjek kojega želim i ti ćeš večeras sjediti na zrakoplovu za Pariz. Evo što želim da napraviš."

4.

Nakon što je cijeli dan jela, odmarala se i lagano vježbala da poveća snagu, Lily se ujutro, na dan svog polaska, osjećala puno bolje. Pažljivo je spakirala svoju torbu i torbu za kupovinu, pazeći da ne ostavi ništa važno. Većinu je odjeće ostavila da visi u ormaru; fotografije potpunih stranaca koje je stavila u jeftine okvire i posložila po stanu, da joj pruže izgled prošlosti, ostavila je na mjestu.

Nije maknula posteljinu s kreveta niti je oprala zdjelicu i žlicu koje je koristila za doručak, iako je jako pazila dok je brisala čitav stan sa sredstvom za dezinfekciju koje otapa masnoće, da uništi sve svoje otiske prstiju. To je nešto što je radila devetnaest godina i što joj je bilo potpuno normalno. Obrisala je i sve u sobi prije no što je napustila Nervijev kompleks, iako nije mogla koristiti sredstvo za dezinfekciju. Također je uvijek ubrusom brisala pribor za jelo i čaše iz kojih je pila, prije no što bi ih konobar pokupio, te je svako jutro čistila četku za kosu, bacajući otpale vlasi u zahodsku školjku.

Bila je neugodno svjesna da nije mogla učiniti ništa s krvi koju joj je dr. Giordano izvadio za analiziranje, ali DNK se nije koristila za identifikaciju na isti način kao otisci prstiju - nije postojala bogata baza podataka. Otisci njenih prstiju bili su u dosjeu u Langlevu, ali nigdje drugdje; osim povremenih ubojstava, bila je uzorna gra anka. Čak ni otisci prstiju nisu bili korisni ako negdje nije postojao podatak s kojim su se mogli usporediti da se dobije ime.

Jedna greška nije značila ništa. Dvije su bile sredstvo za identifikaciju. Uvijek se trudila najbolje što je mogla ne pružiti niti početnu točku.

Dr. Giordanu bi vjerojatno bilo izrazito čudno da ga nazove i zamoli da joj vrati sve njene ostatke krvi. Da je u Kaliforniji, mogla bi tvrditi da je pripadnica nekakvog religijskog kulta i da joj treba ta krv, ili čak da je vampir, te bi vjerojatno dobila ostatke.

Blesava misao natjerala joj je usne da formiraju lagan osmijeh i željela je da može podijeliti tu misao sa Ziom koja je imala bogat smisao za apsurdne. S Averillom i Tinom, te pogotovo sa Ziom, mogla se opustiti i povremeno se ponašati šašavo, poput normalne osobe. Za nekoga u njenom poslu, opuštanje je bio luksuz rezerviran samo za druge ljude te vrste.

Slab osmijeh je iščeznuo. Njihova odsutnost ostavila je ogromnu prazninu u njenom životu i mislila je da je nikada neće uspjeti popuniti.

Tijekom godina njena je ljubav obuhvaćala sve manji krug ljudi, sve dok na koncu u njemu nije ostalo samo pet osoba: njena majka i sestra - a više se nije usuđivala posjetiti ih iz straha da će opasnost svog posla navući i na njih - i troje prijatelja.

Averill joj je nekada bio ljubavnik; vrlo su se kratko zajedno borili protiv usamljenosti. Zatim su se udaljili i ona je upoznala Tinu tijekom posla za kojega je bilo potrebno dvoje agenata.

Nikada se prije nije ni s kim povezala tako brzo kao tada s Tinom, gotovo kao da su bile blizanke koje se susreću po prvi put. Trebale su se samo pogledati i znale su da razmišljaju o istoj stvari u isto vrijeme. Imale su isti smisao za humor, iste šašave snove da će se jednoga dana, kada više ne budu u ovom poslu, udati i posvetiti svojim poslovima - ne nužno tim redom-te da će možda imati ijedno ili više djece.

Jedan dan za Tinu je došao kada je, poput balona ispunjenog helijem koji lebdi u prostoriji, na njen put kročio Averill. Lily i Tina mogle su imati sve zajedničko, ali kemija je bila jedna stvar koja je bila različita; Averill je bacio jedan pogled na vitku brinetu Tinu i zaljubio se, a taj je osjećaj bio obostran. Neko su vrijeme, između poslova, provodili zajedno i to je bio početak.

Bili su mladi i zdravi i dobri u svom poslu; štoviše, budući da su bili plaćeni ubojice, osjećali su se snažno i nepobjedivo. Bili su dovoljno profesionalni da se ne razmeću, ali i dovoljno mladi da osjete euforiju zbog posla.

Tada je Tina bila ranjena i stvarnost se razbila na njihovim leđima. Posao je bio smrtonosan.

Više nije bilo euforije. Njihova ih je vlastita smrtnost gledala u oči.

Averill i Tina reagirali su na to tako što su se vjenčali čim se Tina osjećala dovoljno dobro da do e do oltara. Počeli su zajedno živjeti, prvo u stanu tu u Parizu, a zatim su kupili malu kuću u predgrađu. Uzimali su sve manje i manje poslova.

Lily im je uglavnom dolazile u posjete kad god bi mogla, a jednoga je dana sa sobom dovela Ziu. Pronašla je dijete u Hrvatskoj, napušteno i izglednjelo, baš nakon što je Hrvatska proglasila svoju nezavisnost od Jugoslavije, kada je srpska vojska već zauzela položaje u novoj državi i kada je strašan rat već bio na početku. Nitko koga je Lily pitala nije znao ništa o djetetovoj majci, ili nije želio ništa priznati, a nikoga nije bila ni briga za nju. Mogla je ili uzeti dijete sa sobom, ili znati da ga ostavlja da umre užasnom smrću.

Nakon niti dva dana, voljela je dijete kao da ga je sama rodila. Izlazak iz Hrvatske nije baš bio lagan, pogotovo zbog djeteta koje je imala. Morala je doći do mlijeka, pelena i dekica. U to se vrijeme nije brinula o odjeći, već samo o načinu, bilo kakvom načinu, na koji će hraniti dijete i održati ga suhim i na toplom. Nazvala ju je Zia, jednostavno zato što joj se to ime svidjelo.

Zatim je došla do problema nabavke papira za Ziu. Našla je dovoljno dobre krivotvorine i otišla u Italiju. Kada je bila izvan Hrvatske, više joj nije bilo tako teško brinuti se o malenoj i stvari koje su joj trebale bile su dostupne. Ipak, nije joj bilo nimalo lako. Malena bi se ritala i ukrutila svaki put kada bi je Lily dotaknula i često bi ispljunula gotovo istu količinu mlijeka koje bi popila. Umjesto da podvrgne bebu daljnjim putovanjima, s obzirom da je imala tako malo sigurnosti u svom kratkom životu, Lily je odlučila ostati u Italiji neko vrijeme.

Mislila je da je Zia imala tek nekoliko tjedana kada ju je pronašla, iako je bilo moguće da je bila manja od prosjeka zbog neuhranjenosti i nedostatka skrbi. Međutim, nakon tri mjeseca provedena u Italiji, Zia je dobila na težini dovoljno da joj se na ručicama i nožicama pojave rupice, neprekidno je slinila jer su joj počeli izlaziti zubi i gledala je Lily s otvorenim ustima i očima, te izrazom čiste radosti kojeg mogu postići samo bebe, a da ne izgledaju poput potpunih idiota.

Konačno je odvela Ziu u Francusku da upozna ujka Averilla i tetu Tinu.

Promjena u skrbništvu događala se postepeno. Kadgod je Lily imala posao, ostavila bi Ziu s njima. Oni su pak obožavali malenu, a ona je bila zadovoljna s njima, iako se Lily još uvijek slamalo srce kada bi ju trebala ostaviti i živjela je za trenutak kada će se vratiti i kada će je Zia vidjeti prvi put. To bi maleno lice zabljesnulo i cičala bi od sreće, a Lily je mislila da nikada nije čula tako prekrasan zvuk.

Ali tada je došlo do onog neizbježnog: Zia je rasla. Trebala je krenuti u školu. Lily ponekad nije bilo po nekoliko tjedana. Bilo je logično da Zia sve više vremena provodi s Averillom i Tinom, sve dok im na koncu svima nije postalo jasno da će trebati krivotvoriti još neke papire, po kojima bi oni kao par bili Zii roditelji. Do vremena kada su Zii bile četiri godine, Averill i Tina su joj bili tata i mama, a Lily je bila teta Lil.

Trinaest je godina Zia bila emotivno središte Lilynog života, a sada je više nije bilo.

Što je moglo natjerati Averilla i Tinu natrag u igru iz koje se već dugo izbivali? Jesu li trebali novac? Sigurno su znali da su trebali samo pitati Lily koja bi im bila dala svaki euro i dolar koji je imala- a nakon devetnaest godina opasnog posla kojim se bavila, imala je prilično debeo račun u švicarskoj banci. Ali nešto ih je namamilo van iz mirovine, nešto što ih je koštalo njihovih života. I Ziinog života.

Lily je potrošila većinu svoje ušteđevine da dođe do otrova i postavi scenu. Dobri su papiri koštali - što su bili bolji, to su više koštali. Trebala je unajmiti stan, doći do pravog posla- jer bi bilo sumnjivo da ne radi - te stati na Salvatoreov put i nadati se da će zagristi. To nije bilo sigurno, uopće nije bilo sigurno.

Mogla je izgledati jako privlačno, ali znala je da nije ljepotica. Da to nije upalilo, morala bi smisliti nešto drugo; kao i uvijek. Ali upalilo je, prekrasno, sve do trenutka kada je Salvatore inzistirao da kuša vino.

Sada je imala jednu desetinu novca kojega je imala prije, imala je oštećen srčani zalistak kojeg će jednom trebati zamijeniti, kako joj je objasnio dr. Giordano, snaga joj je bila loša, a vrijeme joj je istjecalo.

Logički gledano, znala je da joj šanse nisu dobre. Ovoga puta ne samo da nije imala Langleveve resurse iza sebe, već je Agencija vjerojatno radila protiv nje. Neće moći koristiti niti jedno od svojih poznatih skloništa, nije mogla pozvati pojačanje niti organizirati izvlačenje, a morat će se paziti i... svakoga. Nije imala pojma koga će Langlev poslati za njom; možda će je jednostavno locirati i snajperist će je ubiti, a u tom se slučaju nema zašto brinuti jer nije bilo moguće zaštititi se od nečega što ne vidi. Ona nije bila Salvatore Nervi s flotom čelikom pojačanih automobila i zaštićenih ulaza. Jedina joj je nada bila ne dozvoliti im da je lociraju.

Dobra strana je bila što ... Pa, nije bilo dobre strane.

To nije značilo da će išetati van na otvoreno i postati laka meta. Možda će je ubiti, ali učinit će im to teškim što više bude mogla. Njen je profesionalni ponos bio na kocki. Bez Zie i ostalih, ponos je bilo jedino što joj je preostalo.

Čekala je što je dulje mogla prije no što je mobitelom pozvala taksi da je odvede u zrakoplovnu luku. Trebala je sve činiti u zadnji trenutak, da Rodrigu ne da vremena za razmještanje ljudi. U početku ljudi koji su je pratili neće znati kamo ide, ali čim shvate da ide u zrakoplovnu luku, nazvat će Rodriga i čekati naredbe. Šanse da Rodrigo već ima nekoga - ili neke - koga plaća u zrakoplovnoj luci bile su pola-pola, ali 'de Gaulle' je bila velika zrakoplovna luka i ako ne znaju kojom aviokompanijom putuje ili gdje, bit će

im teško odsjeći joj put. Mogli su je samo slijediti, ali samo do točke na kojoj će ih osiguranje zaustaviti.

Ako Rodrigo provjeri popise putnika, varka će biti otkrivena jer nije putovala pod imenom Denise Morel niti pod svojim pravim imenom. Nije sumnjala da će provjeriti; jedino je pitanje bilo koliko će brzo to učiniti. U početku možda neće čak ni biti dovoljno sumnjičav da naredi nešto više od samog praćenja.

Budući da je odlazila tako otvoreno, i s tako malo prtljage, nadala se da će biti znatiželjan, ali ne i sumnjičav, barem ne tijekom kratkog vremena koje joj je trebalo da nestane.

Ako joj se bogovi budu smiješili, neće biti pretjerano sumnjičav niti kada joj njegovi ljudi izgube trag u gužvi Heathrowa. Možda će se pitati zašto je letjela umjesto da ide trajektom ili tunelom, ali mnogi ljudi lete od Pariza do Londona, i obrnuto, ako nemaju vremena.

U najboljem mogućem slučaju, neće ga previše zanimati njeno putovanje barem par dana, sve dok ne bude shvatio da se ne vraća. U najgorem mogućem slučaju njegovi će je ljudi uhvatiti u zrakoplovnoj luci 'de Gaulle', bez obzira na svjedoke i moguće posljedice. Rodrigo se neće brinuti o njima. Mogla se kladiti da neće ići tako daleko; do sada još nije otkrio da ona nije bila ona za koju se predstavlja jer joj njegovi ljudi još nisu upali u stan. Bez tog znanja nije imao razloga prouzročiti javnu scenu.

Lily je sišla niz stepenice da pričeka taksi, te je stala tako da može vidjeti ulicu, ali da promatrači ne mogu vidjeti nju. Razmišljala je da pješaci nekoliko ulica do stajališta taksija, ali to bi dalo Rodrigu vremena koje mu nije željela dati, a uz to bi je i iscrpilo. Prije - prije samo nešto više od jednog tjedna - mogla je pretrčati tu udaljenost da se niti ne oznoji.

Možda je njeno srce pretrpjelo malu štetu, tek toliku da je dr. Giordano može otkriti, pa će ova dosadna slabost nestati nakon nekog vremena. Bila je jako bolesna više od tri dana, bez jela, ležeći ispružena na leđima. Ljudsko je tijelo gubilo snagu puno brže no što ju je skupljalo. Dat će si jedan mjesec; ako se za to vrijeme ne vrati u normalu, ići će napraviti pretrage srca. Nije znala gdje, ili kako će ih platiti, ali snaći će se.

Naravno, to će se dogoditi pod pretpostavkom da će u to vrijeme još biti živa. Čak i ako pobjegne Rodrigu, i dalje će morati izbjegavati svog bivšeg poslodavca. Još uvijek nije odvagnula te izgleda; a ipak, nije se željela obeshrabriti.

Crni je taksi stao ispred nje. Lily je uzela torbu, promrmljala, "Krećemo," i krenula. Nije joj se žurilo, niti je izgledala živčano. Kada je sjela, uzela je iz torbice kompaktni puder s ogledalom i namjestila ga tako da može promatrati svoje pratioce.

Kada je taksi počeo voziti, to je učinio i srebrni Mercedes. Usporio je, jedan je muškarac dotrčao i praktički uskočio na suvozačevo sjedište, pa je ubrzao sve dok nije bio točno iza taksija. Lily je u ogledalu vidjela kako suvozač priča na mobitel.

Zrakoplovna je luka bila oko tridesetak kilometara izvan grada; Mercedes je čitavo vrijeme bio iza taksija. Lily nije znala bi li se trebala uvrijediti ili ne; je li Rodrigo mislio da je previše glupa da bi primijetila ili da je neće biti briga ako primijeti? S druge strane, normalni ljudi nisu provjeravali prati li ih tko, pa bi činjenica da su njeni pratioci toliko vidljivi mogla značiti da Rodrigo još uvijek nije sumnjao u nju, unatoč tomu što ju je dao slijediti. Sudeći prema onome što je znala o njemu, mislila je da će to činiti sve dok ne otkrije tko mu je ubio oca. Rodrigo nije bio tip koji bi dozvolio da mu nešto promakne.

Kada su stigli do zrakoplovne luke, polako je odšetala do šaltera British Airwaysa prijaviti se.

Na njenoj je putovnici stajalo ime Alexandre Wesley, britanske državljanke, a fotografija je bile u skladu s njenim sadašnjim izgledom. Letjela je prvim razredom, nije prijavljivala nikakvu prtljagu i pažljivo je izgrađivala taj identitet tijekom nekoliko godina, pa je u putovnici imala brojne pečate koji su govorili da je posjećivala francusku nekoliko puta godišnje. Imala je nekoliko takvih identiteta koje je mudro tajila čak i od svojih kontakata u Lang-levju, upravo zbog ovakvih hitnih slučajeva.

Putnici su se već pozvali na ukrcavanje kada je prošla kroz sve provjere sigurnosti i došla do izlaza. Nije gledala oko sebe, već je pažljivo proučavala okolinu perifernim vidom. Da, onaj čovjek tamo - gledao ju je i držao je mobitel u ruci.

Nije krenuo prema njoj, samo je nazvao nekoga. Sreća je još bila na njenoj strani.

Bila je u zrakoplovu, na sigurnom, u rukama britanske vlade. Njeno je sjedalo bilo uz prozor; sjedalo pored njega već je bilo zauzeto- na njemu je sjedila moderno odjevena žena u kasnim dvadesetim ili ranim tridesetim godinama. Lily je promrmljala ispriku dok je prolazila pored nje i sjedala na svoje mjesto uz prozor.

Nakon pola sata bili su u zraku i na putu prema Londonu. Ona i žena izmijenile su nekoliko uljudnih rečenica, a Lily je koristila naglasak državnih škola koji je, kako se činilo, umirio ženu pored nje. Britanski je naglasak bilo lakše održavati nego pariški, pa je gotovo uzdahnula od olakšanja jer se činilo da joj se mozak konačno odmara. Kratko je zadrijemala, umorna od lutanja zrakoplovnom lukom.

Kada su bili petnaest minuta do Londona, sagnula se i izvukla torbu koja je bila ispod njenog sjedala. "Žao mi je što vam smetam," oklijevajući je rekla ženi pored sebe, "ali imam mali problem."

"Da?" uljudno je pitala žena.

"Zovem se Alexandra Wesley, možda ste čuli za Wesley inženjering? To je moj suprug, Gerald. Radi se o tome -" Lily je pogledala prema dolje, kao da se srami. "Pa, radi se o tome da ga napuštam i on to ne prima dobro. Poslao je ljude da me prate i bojim se da će me uloviti. Pomalo je nasilan, naviknut da sve bude po njegovu i... i stvarno se ne mogu vratiti."

Žena je izgledala i nelagodno i zainteresirano, kao da nije željela slušati tako intimne detalje iz života potpune strankinje, ali i kao da je fascinirana. "Jadnice. Naravno da se ne možete vratiti. Ali kako ja mogu pomoći?"

"Kada izađemo iz zrakoplova, biste li mi uzeli ovu torbu i otišli do najbližeg javnog zahoda? Ja ću vas pratiti i onda uzeti natrag. Unutra mi je oprema za maskiranje," brzo je dodala, kada je ženino lice odalo oprez budući da je bila zamoljena uzeti torbu nepoznate žene u ovo doba terorizma. "Pogledajte unutra." Brzo je otvorila torbu. "Odjeća, cipele, perike. Ništa drugo.

Stvar je u tome da bi mogli pomisliti na to - na to da ću se zamaskirati, mislim - pa će gledati imam li torbe koje ću uzeti u zahod. Čitala sam knjigu o izbjegavanju uhoda i to se spominjalo u njoj. Njegovi će me ljudi čekati na Heathrowu, znam to; čim iza em, uhvatit će me." Obuhvatila se rukama, nadajući se da izgleda dovoljno očajno. U tome joj je pomogla i činjenica što joj je lice još uvijek bilo upalo i mršavo zbog bolesti, a inače je bila prilično vitka, zbog čega je izgledala krhkija no što je bila.

Žena je uzela torbu od Lily i pažljivo je pogledala svaki predmet. Osmijeh joj se pojavio na licu nakon što je pregledala jednu od perika. "Skrivat ćete se njima pred nosom, zar ne?"

Lily je uzvratila osmijehom. "Nadam se da će upaliti."

"Vidjet ćemo. Ako ne upali, podijelit ćemo taksi. Brojčana sigurnost, i sve to." Žena se sada počela uživljavati u svoju ulogu.

Da na mjestu pored njenog nije bila žena, Lily bi trebala improvizirati, riskirati, ali ovakvo stanje stvari povećalo joj je šanse, a u ovom je trenutku bila spremna uhvatiti se za svaku slamku da stekne prednost. Ljudi iz Agencije mogli bježe čekati, kao i Rodrigovi nasilnici, a neće ih biti lako nasamariti.

Ovisno o tome kako će igrati, mogli bježe uhititi čim izađe iz zrakoplova, a u tom slučaju ne bi mogla ništa napraviti. Ipak, uglavnom igraju puno prikrivenije. Ako mogu izbjeći uplitanje britanske vlade u ono što je za njih obavljanje kućanskih poslova, onda to čine.

Zrakoplov je sletio i otišao do izlaza bez i najmanjeg problema. Lily je duboko udahнула, a žena ju je potapšala po ruci. "Ne brinite," rekla je živahno. "Ovo će upaliti, vidjet ćete. Kako ću znati jesu li vas ugledali?"

"Reći ću vam gdje ljudi stoje. Potražit ću ih dok budem išla prema zahodu. Onda ću otići prije vas, pa kada iza ete možete pogledati jesu li još uvijek tamo i znat ćete je li upalilo."

"Ovo je tako uzbudljivo!" Lily se nadala da nije.

Žena je uzela torbu i izašla iz zrakoplova kao treća ispred Lily. Hodala je žustro, gledajući znakove, ali nije buljila u ljude koji su čekali na izlazu. Dobra cura, pomislila je Lily, prikrivajući osmijeh. Bila je prirodni talent.

Dvojica su je čekala i ponovno se nisu pretjerano trudili skriti svoje zanimanje. Osjećala je veselje. Rodrigo još uvijek nije ništa sumnjao, nije mislio da će primijetiti da je netko slijedi.

Ovo bi zaista moglo upaliti.

Dvojica su je muškaraca pratila na razmaku od oko deset metara. Ispred nje, njena je pomagačica ušla u prvi javni zahod. Lily je zastala ispred njega, pokraj fontane, dajući muškarcima vrijeme da se smjeste, a zatim je ušla.

Žena je čekala unutra i predala joj torbu. "Ima li koga vani?" pitala je.

Lily je kimnula. "Dvojica. Jedan je visok oko metar i osamdeset, krupan i odjeven u svijetlosivo odijelo. Stoji točno preko puta vrata, uza zid. Drugi je niži, kratke tamne kose, u tamnoplavom odijelu s dvostrukim kopčanjem. Stoji oko četiri-pet metara ispred."

"Požurite, presvucite se. Jedva čekam da vas vidim."

Lilyje ušla u kabinu i brzo počela s izmjenom identiteta. Brzo je skinula ozbiljno tamno odijelo i cipele bez potpetica. Umjesto toga, odjenula je svijetloružičasti top, tirkizne tajice, čizme do koljena, tirkiznu jaknicu i kratku, vrckavu, crvenu periku. Odjeću koju je skinula utrpala je u torbu i izašla iz kabine.

Velik osmijeh pojavio se na licu žene i ona je zapljeskala. "Prekrasno!"

Lily se morala naceriti. Brzo je nanijela rumenilo na svoje blijede obraze i debeo sloj ružičastog ruža na usnice, te je stavila viseće naušnice od perja. Kapke je ukrasila slojem ružičastog sjenila i rekla, "Što mislite?"

"Draga moja, ja vas ne bih prepoznala, a znala sam što smjerate. Usput, ja sam Rebecca. Rebecca Scott."

Rukovale su se, obje oduševljene, ali različitim stvarima. Lily je duboko udahнула. "Krećem," promrmljala je i hrabro išetala iz zahoda.

Oba njena pratioca nezainteresirano su je pogledala; svi su je pogledali. Gledajući točno iznad glave tamnokosog muškarca koji je stajao gotovo ispred nje, Lily je energično mahnula.

"Ovdje sam!" viknula je ne obraćajući se nikome, iako bi u toj gužvi bilo teško to primijetiti.

Ovoga je puta koristila svoj američki naglasak i projurila je pored svojih pratioca kao da se ide naći s nekim.

Dok je prolazila pored tamnokosog muškarca, vidjela je da je ponovno usmjerio pažnju na vrata zahoda, kao da se boji da je taj trenutak nepažnje dozvolio njegovom plijenu da utekne.

Lily je hodala što je brže mogla, i izgubila se u gužvi. Zbog izrazito visokih potpetica bila je visoka gotovo metar i osamdeset, ali nije ih namjeravala nositi dulje no što je bilo potrebno.

Kada se približila svom izlazu, ponovno je ušla u javni zahod i još se jednom preodjenula.

Kada je izašla iz zahoda imala je dugu crnu kosu i bila je odjevena u crne traperice i debeo crni pulover visokog ovratnika, a na nogama je imala iste one cipele s niskom potpeticama u kojima je došla. Skinula je ružičasti ruž i zamijenila ga crvenim sjajilom, dok je ružičasto sjenilo zamijenila sivim. Svoje papire na ime Alexandra Wesley stavila je u torbicu, a karta i putovnica u njenoj ruci govorele su da je ona Mariel St. Clair.

Uskoro je bila na zrakoplovu koji je išao natrag preko Kanala u Pariz, ovoga puta u ekonomskom odjeljku. Naslonila je glavu na sjedalo i zatvorila oči.

Do sada je sve išlo glatko.

5.

Rodrigo je bio bijesan. Polako je rekao, "Kako ste je, točno, uspjeli izgubiti?"

"Pratili smo je od trenutka kada je sišla sa zrakoplova," odgovorio je britanski glas iz telefona.

"Ušla je u javni zahod i nikada nije izašla."

"Jeste li poslali nekoga unutra da je potraži?"

"Nakon nekog vremena, da."

"Nakon koliko vremena, precizno?"

"Možda je prošlo dvadesetak minuta prije no što su moji ljudi posumnjali na nešto, gospodine. Tada sam morao čekati da dođe ženska osoba koja je ušla u zahod i pretražila ga."

Rodrigo je zatvorio oči pokušavajući obuzdati bijes. Budale! Ljudi koji su pratili Denise sigurno nisu bili usredotočeni, pa zato nisu vidjeli kako izlazi iz zahoda. Nije bilo drugih izlaza, nikakvih prozora ili otvora za smeće ili bilo čega drugoga. Mogla je ući jedino onako kako je izašla, a ipak je isparila pred nosom ovih idiota.

Stvar nije bila previše važna, ali nedjelotvornost ga je strašno živcirala. Dok ne dobije odgovore koje je želio o Denisinoj prošlosti, želio je točno znati gdje je ona i što radi. Zapravo, očekivao je te odgovore prethodnoga dana, ali birokracija je bila nedjelotvorna kao i obično.

"Jedna stvar je neobična, gospodine."

"A to je?"

"Kada su je moji ljudi izgubili, odmah sam provjerio na Carini, ali nemamo nikakvih podataka o njoj."

Rodrigo se uspravio, a iznenadna je grimasa nakrivila njegove obrve. "Što to znači?"

"To znači da je nestala. Kada sam provjerio popise putnika svih odlaznih linija, nigdje se ne spominje Denise Morel. Sišla je sa zrakoplova, ali onda je nekako nestala. Jedino moguće objašnjenje je da se ukrcala na neki drugi zrakoplov, ali nema podataka koji bi govorili tome u prilog."

Zvona za uzburanu zvonila su u Rodrigovoj glavi toliko glasno da su bila gotovo zaglušujuća.

Postalo mu je hladno - sledila ga je iznenadna strašna sumnja. "Ponovno provjerite podatke, gospodine Murray. Sigurno je to učinila."

"Već sam provjerio dva puta, gospodine. Nema podataka o tome da je ona ušla ili izašla iz Londona. Bio sam vrlo temeljit u potrazi."

"Hvala vam," rekao je Rodrigo i spustio slušalicu. Bio je toliko bijesan da je osjetio vrtoglavicu zbog snage osjećaja. Kuja ga je izigrala kao zadnju budalu!

Samo da bude siguran, nazvao je svoj kontakt u Ministarstvu.

"Trebam onu informaciju odmah," zarežao je ne predstavivši ni sebe ni informaciju o kojoj je bila riječ. Nije trebao. "Da, naravno, ali postoji problem."

"Ne možete otkriti gdje ova Denise Morel postoji?" pitao je Rodrigo sarkastično.

"Kako ste znali? Siguran sam da mogu."

"Ne trudite se. Nećete je pronaći." Nakon što je potvrdio svoje sumnje, Rodrigo je ponovno spustio slušalicu i sjeo za stol pokušavajući obuzdati gnjev koji je prolazio čitavim njegovim bićem. Morao je jasno razmišljati, a to mu u ovome trenutku nije bilo polazilo za rukom.

Ona je bila trovač. Kako je bila pametna - otrovati i sebe, ali s tako malom dozom da bude bolesna neko vrijeme, ali preživi. Ili možda uopće nije namjeravala gutnuti vino, ali je njegov otac inzistirao i ona je slučajno ispila više no što je planirala. Taj dio nije bio važan; ono što je bilo važno, na koncu, jest to što joj je uspjelo ubiti njegovog oca.

Nije mogao vjerovati kako ga je prevarila, kako ih je sve prevarila. Njeni su papiri bili savršeni, do određene granice. Sada kad je bilo prekasno, savršeno je jasno vidio kako je sve teklo.

Salvatore je bio namamljen u neoprez zbog njene očite nezainteresiranosti za njegovo udvaranje, a i sam si je Rodrigo dozvolio opuštanje nakon što je Salvatoreovih prvih nekoliko sastanaka s njom proteklo tako obično. Da je izgledala željna društva njegova oca, on bi bio puno nasrtljiviji u zahtijevanju odgovora, ali ona ih je sve savršeno izigrala.

Očito je bila profesionalka koju je bez sumnje platio neki od njihovih suparnika. Kao profesionalka, imala je na raspolaganju druge identitete za kasnije nestajanje, ili je možda jednostavno koristila svoje pravo ime, budući da je Denise Morel bilo lažno. Definitivno je bila na tom zrakoplovu za London - njegovi su je ljudi vidjeli tamo - dakle, jedna od putnica na popisu bila je ona. Jednostavno je trebao otkriti koja, pa slijediti trag odatle. Zadatak

koji je sad bio pred njim - ili, bolje rečeno, pred njegovim ljudima koji će obavljati pravi posao - bio je iscrpljujuć, ali imao je početnu točku. Naredit će im da istraže svaku osobu koja je bila na tom zrakoplovu i naći će je.

Nije važno koliko će dugo to trajati, naći će je. A onda će je natjerati da pati puno jače no što je njegov jadan otac patio. Prije no što završi s njom, ne samo da će mu reći sve što zna o onima koji su je unajmili, već će i umrijeti proklinjući vlastitu majku zbog toga što ju je rodila.

To se zakleo u uspomenu na svog oca.

Lucas Swain tiho se kretao po stanu kojeg je Liliane Mansfield, tj. Denise Morel, napustila.

Da, njena je odjeća još bila tu; većina, u svakom slučaju. Hrana je još bila u ormarićima, zdjelica i žlica u sudoperu. Činilo se kao da je otišla na posao ili u šoping, ali on je znao bolje.

Prepoznavao je profesionalni posao kada bi ga vidio. U cijelom stanu nije bilo otiska prsta, čak ni na žlici ostavljenoj u sudoperu. Brisanje je bilo savršeno.

Sudeći prema dosjeu kojeg je pročitao o njoj, odjeća koju je ostavila iza sebe ionako nije bila u njenom stilu. Taje odjeća pripadala Denise Morel, a sada kad je Denise postigla svoj cilj, Lily ju je odbacila baš kao što zmija odbacuje svoju kožu. Salvatore Nervi bio je mrtav; više nije bilo razloga zbog kojeg bi Denise trebala postojati.

Ono što mu nije bilo jasno jest zašto se toliko dugo zadržala - Nervi je očigledno bio mrtav čitav tjedan ili dulje, ali kućepazitelj je rekao da je gđica Morel uzela taksu baš toga jutra. Ne, nije znao kamo ide, ali nosila je malenu torbu. Možda je išla negdje za vikend.

Nekoliko sati. Mismoišao ju je za tek nekoliko sati.

Kućepazitelj ga nije pustio u stan, naravno; Swain se morao ušuljati unutra, a zatim tiho razbiti bravu na Lilynom stanu. Kućepazitelj mu je ljubazno rekao koji stan je njen, pa Swain nije morao provaliti tijekom noći i tražiti podatke, što bi bio gubitak vremena.

Kako se pokazalo, i ovo je bio gubitak vremena. Nije bila ovdje i nije se vraćala ovamo.

Na stoluje bila zdjela s voćem. Izabrao je jabuku, protrljao je o svoju košulju i zagrizao je.

Kvrugu, bio je gladan, a da je ona htjela jabuku, ponijela bje sa sobom. Znatiželjan, otvorio je hladnjak da vidi što još ima od hrane, te odmah zatvorio, razočaran. Ženska hrana: voće, nešto svježeg povrća i nešto što je

bio ili svježiji sir ili jogurt kojemu je odavno prošao rok trajanja. Zašto žene koje su živjele same nikada nisu imale pravu hranu? Ubio bi za pizzu s puno kobasice ili pečen odrezak s ogromnim krumpirom s kojega se cijedi maslac i kiselo vrhnje. To je bila hrana.

Dok je razmišljao o svom idućem koraku u lociranju svoje mete, pojeo je još jednu jabuku.

Sudeći prema njenom životu, Lily je bilo udobno u Francuskoj i govorila je jezik kao da joj je materinji. Navodno je pokazivala i talent za naglaske. Provela je neko vrijeme u Italiji i proputovala veći dio civiliziranog svijeta, ali kada bi se smjestila na odmor, to je bilo ili u Francuskoj ili u Velikoj Britaniji, gdje se osjećala kao doma. Logika je govorila da je pobjegla s mjesta događaja, što je značilo da više nije u Francuskoj. Po tome je Velika Britanija bila najvjerojatnije mjesto za početak traganja.

Naravno, budući da je bila jako dobra u svome poslu, možda je uzela u obzir istu tu logiku i otišla na neko potpuno drugo mjesto, poput Japana. Napravio je grimasu. Mrzio je kada bi sam sebe nadmudrio. Pa, mogao bi igrati na sigurno i prvo početi s najvjerojatnijim mjestom; čak i slijepi jež ponekad pronađe žir.

Postojala su tri uobičajena načina za prijelaz Kanala: trajekt, vlak i zrakoplov. Izabrao je putovanje zrakom jer je bilo najbrže, a ona je bila u poziciji u kojoj je trebala staviti što više mjesta između sebe i organizacije Nervi u što kraćem vremenu. London nije bila jedina destinacija u Velikoj Britaniji koju je mogla odabrati, ali bio je najbliži, a ona bi željela svojim pratiocima dati što manje vremena za organiziranje presretanja. Informacije su se mogle dobiti odmah, ali pomicanje ljudi uokolo zahtijevalo je nešto vremena. Zbog toga je London bio logično odredište, što mu je davalo dvije velike zračne luke za pokriti- Heathrow i Gatwick.

Prvi odabir bio mu je Heathrow jer je on bio najzaposleniji i s najviše gužve.

Sjeo je u udobnu malenu dnevnu sobu - nije bilo ležaljki, prokletstvo - i izvukao svoj siguran mobilni telefon. Nakon ukucavanja dugog niza brojeva, pritisnuo je gumb send i čekao spajanje. Odrješit britanski glas je rekao, "Murray ovdje."

"Swain. Trebam neke informacije. Žena po imenu Denise Morel možda je..."

"Ovo je prava slučajnost."

Adrenalin je prostrujao kroz Swaina, osjećaj svojstven za lovca koji iznenada naiđe na trag kojeg je tražio. "Još se netko raspitivao za nju?"

"Rodrigo Nervi glavom i bradom. Rečeno nam je da je slijedimo kada siđe sa zrakoplova. Poslao sam dvojicu; pratili su je do prvog javnog zahoda. Ušla je, ali nikada nije izašla. Nije prošla kroz Carinu i nemamo nikakvih podataka da je otišla nekim drugim letom. Vrlo je snalažljiva žena."

"Više no što bi mogao zamisliti," rekao je Swain. "Rekao si Nerviju sve to?"

"Da. Imam trajnu naredbu surađivati s njim - do određene točke. Nije pitao da je ubijemo, samo da je pratimo."

Ali činjenica što je tako nenadano nestala otkrila je Nerviju njene sposobnosti, što je na nju bacalo potpuno drugačije svjetlo. Do sada je Nervi otkrio da ne postoji nikakva Denise Morel takvog opisa i sam bi shvatio da je ona gotovo sigurno osoba koja je ubila njegovog oca.

Vrućina usmjerena na Lily upravo je povećana za nekoliko tisuća stupnjeva.

Kako se iskrala s Heathrowa? Kroz sigurna vrata? Prvo bi se trebala neprimjetno izvući iz zahoda, a to je značilo da se maskirala. Pametna žena poput Lily smislila bi kako to učiniti, bila bi spremna na to. I imala bi drugi identitet kojeg bi koristila.

"Maska," rekao je.

"I ja sam to pomislio, iako to nisam rekao gospodinu Nerviju. On je pametan čovjek, pa će se na koncu i sam toga sjetiti, iako sigurnost zrakoplovne luke nije njegov milje. A onda će zatražiti da pregledam film."

"Jesi li?" Ako je odgovor da, Murray nije oštar kao što je nekada bio.

"Čim je moji ljudi nisu vidjeli kako napušta zahod. Doduše, ne mogu ih kriviti jer sam ja već dva puta pregledao film i još je nisam uspio otkriti."

"Bit ću tamo na sljedećem dostupnom letu."

Zbog putovanja do tamo, dostupnosti slobodnih sjedala i sličnoga, to je bilo nakon nekih šest sati. Swain je proveo to vrijeme drijemajući, ali bio je svjestan da je svaka minuta koja bi prošla išla u korist Lily. Ona je znala kako sve to ide, koji su im bili resursi; gradila si je negdje udobno, maleno sklonište, dodajući sve više i više slojeva svojoj kamuflaži. Kašnjenje joj je davalo i vrijeme za podizanje sredstava s nekog nepoznatog bankovnog računa za kojeg je pretpostavljao da ga ima. Da je on radio njenu vrstu posla, sigurno bi imao nekoliko takvih računa. Slučaj je bio da on i jest imao siguran tekući račun izvan kopna. Nikad se ne zna kada bi takvo što moglo postati

korisno. A ako nikada ne bude potrebno, pa, mirovina će mu biti malo veća. Bio je u potpunosti za ležernu mirovinu.

Kao što je obećao, Charles Murray ga je čekao na izlazu kada je Swain konačno stigao na Heathrovv. Murrays je bio srednje visine, imao je kratku, čeličnosivu kosu i oči boje lješnjaka.

Njegovo je držanje govorilo da je bivši vojnik; uvijek je bio miran i staložen. Neslužbeno je primao plaću od Nervija sedam godina, a vladinu puno dulje od toga. Tijekom godina Swain je ponekad radio s Murrayem - dovoljno da više nisu bili jako formalni. Zapravo, Swain je bio neformalan; Murray je bio Britanac.

"Ovuda," rekao je Murray nakon kratkog rukovanja. "Kako su žena i djeca?" pitao je Swain govoreći u Murrayeva leđa.

"Victoria je prekrasna, kao i uvijek. Djeca su tinejdžeri."

"Dovoljno si rekao."

"Da. A ti?"

"Chrissy je na zadnjoj godini faksa; Sam je brucoš. Oboje su super. Tehnički, Sam je još tinejdžer, ali najgore je prošlo."

Zapravo, oboje su ispali prokleta dobri, ako se uzme u obzir da su im roditelji razvedeni već više od deset godina i da im je otac najveći dio vremena izvan zemlje. Velik dio razloga za to jest što je njihova majka, blažena bila, odbila pretvoriti njihovog oca u negativca tijekom rastave. On i Amy su posjeli djecu, rekli im da se razvode iz puno razloga, uključujući i taj što su se vjenčali jako mladi, bla, bla, bla. A sve je to bilo savršeno istinito. Ipak, glavni je razlog bio što je Amy bila umorna od toga što ima muža koji je uglavnom bio negdje drugdje, a ona je željela biti slobodna za tražiti nekog drugog. Ironično je bilo to što se nikada nije ponovno udala, iako je imala nekoliko veza. Životi djece nisu se puno promijenili u odnosu na vrijeme kada su on i Amy još bili u braku: živjela su u istoj kući, išla su u istu školu i vi ala su oca otprilike jednako često kao i prije.

Da su on i Amy bili stariji i mudriji kada su se vjenčali, vjerojatno nikada ne bi zajedno imali djecu, znajući kako će njegov posao utjecati na brak, ali nažalost godine i mudrost se povećavaju istom brzinom, pa je do vremena kada su bili dovoljno stari da znaju bolje, već bilo prekasno. Ipak, nije mogao žaliti što ima djecu. Volio ih je svim stanicama svojega tijela, čak i ako ih je viđao tek nekoliko puta godišnje, i prihvatio je činjenicu da u njihovim životima nije ni blizu toliko važan koliko im je važna njihova majka.

"Čovjek može učiniti samo najbolje što zna i moliti se da će se demoni na koncu ponovno pretvoriti u ljudska bića," primijetio je Murray dok je skretao u kratak hodnik. "Evo nas."

Blokirao je pogled na tipkovnicu i ukucao šifru, a zatim otvorio jednostavna čelična vrata.

Unutra je bio velik broj monitora i osoblja dobra vida koje je promatralo tok ljudi kroz ogromnu zrakoplovnu luku.

Odatle su otišli u manju prostoriju u kojoj je također bilo nekoliko monitora, ali i oprema za pregledavanje svega što su brojne kamere uhvatile na filmu. Murray je sjeo na plavi naslonjač s kotačima i pokazao Swainu da si privuče drugi isti takav. Utipkao je naredbu na tipkovnici zbog čega je monitor točno ispred njih zasvijetlio. Na njemu je bila zamrznut lik Lily Mansfield dok silazi sa zrakoplova koji je stigao iz Pariza tog jutra.

Swain je proučio svaki detalj, opažajući da nije nosila nikakav nakit, čak ni ručni sat. Pametna djevojka. Ponekad bi ljudi promijenili sve osim svojih ručnih satova, a taj bi ih jedan detalj otkrio. Bila je odjevena u jednostavno tamno odijelo i nosila je crne cipele niskih potpetica.

Pomislilo je da izgleda mršavo i blijedo, kao da je bila bolesna ili tako nešto.

Nije pogledala lijevo ni desno, samo je hodala s ostatkom gomile koja je sišla sa zrakoplova, te je ušla u prvi zahod do kojeg je došla. Beskrajna parada žena izlazila je iz zahoda, ali niti jedna od njih nije bila nalik na Lily.

"Nek' sam proklet," rekao je. "Pusti ponovno. Usporenu snimku."

Murray je poslušno namjestio vrpcu na početak. Swain ju je promatrao kako silazi sa zrakoplova noseći crnu torbicu srednje veličine, jednu od onih koje ne odskaču jer ih milijuni žena nose svakodnevno. Usredotočio se na torbicu, tražeći detalje po kojima bi je mogao prepoznati: kopču, remenje, bilo što. Nakon što je Lily nestala u zahodu, gledao je hoće li ta torbica izaći. Vidio je mnogo crnih torbica svih veličina i oblika, ali samo se jedna činila kao da bi mogla biti baš ta. Nosila ju je sto osamdeset centimetara visoka žena čije su odjeća, šminka i frizura vikale 'Pogledajte me!'. Ali nije nosila samo tu torbicu, već je imala i malu putnu torbu, a Lily takvu nije imala.

Uh.

"Pusti ponovno," rekao je. "Od početka. Želim vidjeti sve ljude koji su sišli s tog zrakoplova."

Murray je poslušao. Swain je proučavao svako lice i posebno pazio na torbe koje su ljudi nosili.

Onda ju je spazio. "Evo!" rekao je, naginjući se bliže monitoru.

Murray je zamrznuo sliku. "Što? Ona se još nije pojavila."

"Ne, ali pogledaj ovu ženu." Swain je uperio prst prema monitoru. "Pogledaj njenu torbu. Dobro, 'ajmo sad obratiti pažnju na ono što će napraviti."

Moderno odjevenu ženu je nekoliko putnika dijelilo od Lily. Odšetala je ravno do zahoda, što nije bilo neobično. Priličan broj žena s tog leta učinio je isto. Swain je gledao snimku sve dok žena nije izašla iz zahoda - bez putne torbe.

"Pun pogodak," rekao je. "Uvela je torbu unutra; odjeća za maskiranje je bila u njoj. Prevrtilo malo unatrag. Evo. To je naša djevojka. Ona sad ima torbu."

Murray je zatreptao gledajući u stvorenje na monitoru. "Ma vidi ti to," rekao je. "Jesi li siguran?"

"Jesi li vidio ovu ženu kako ulazi u zahod?"

"Ne, ali nisam tražio nju." Murray je zastao. "Baš je i ne bih mogao promašiti, zar ne?"

"Ne u toj opremi." Već bi i samo naušnice od perja privukle i drugi pogled. Od kratke crvene kose, do čizmica, ta žena je cijela privlačila pažnju. Ako je Murray nije vidio kako ulazi u zahod, to je bilo stoga što nije ušla. Ali nije bilo čudo što Murrayevi ljudi nisu shvatili da se radi o maskiranju; koliko bi ljudi, koji se žele sakriti, privlačili pažnju na taj način?

"Pogledaj nos i usta. To je ona." Lilyn nos nije bio baš kukast, ali bio je blizu tome, iako ženstven. Bio je tanak, ali jak i privlačio je na čudan način u paru s tim ustima, punije gornje usne.

"Stvarno je," rekao je Murray i zavrtio glavom. "Zakrčljao sam kada to nisam vidio prije."

"Maska je odlična. Pametna. Dobro, da vidimo gdje će nas naša Technicolor kaubojka odvesti."

Murray je radio na tipkovnici, izvlačeći snimke potrebne za praćenje Lilynog kretanja po zrakoplovnoj luci. Neko je vrijeme hodala, a zatim ponovno ušla u zahod. I ponovno nije izašla.

Swain je protrljao oči. "Evo nas opet. Samo se usredotoči na one dvije torbe."

Zbog gomile ljudi koja je povremeno blokirala pogled, morali su pogledati vrpcom nekoliko puta prije no što su suzili mogućnosti na tri žene, a zatim ih pratili sve dok nisu dobili bolji pogled.

Konačno su je imali. Sada je imala dugačku crnu kosu i bila je odjevena u crne hlače i crnu majicu visokog ovratnika. Bila je niža bez čizama. Imala je i drugačije sunčane naočale, a pernate naušnice bile su zamijenjene zlatnim obročima. Ipak, još uvijek je imala one dvije torbe.

Kamere su je pratile do izlaza na kojem se ukrcala na zrakoplov. Murray je brzo provjerio koji je let otišao s tog izlaza u to vrijeme. "Pariz," rekao je.

"Prokletstvo," promrmljao je Swain potpuno iznenađen. Vratila se. "Možeš li mi nabaviti taj popis putnika?" To je bilo retoričko pitanje; naravno da je Murray to mogao. Prešao je preko imena, ali na popisu nije bilo ni Denise Morel ni Lily Mansfiel, što znači da je imala još jedan identitet.

Sada dolazi zabavan dio - vraćanje u Pariz i prelaženje kroz isti ovaj proces s vlastima u zrakoplovnoj luci de Gaulle. Francuzi možda neće biti uslužni kao što je bio Murray, ali Swain nije ostao bez svojih načina.

"Učini mi uslugu," rekao je Murrayu. "Nemoj predati ovu informaciju Rodrigu Nerviju." Nije želio da mu ta grupa stane na put, a osim toga, nije želio činiti ništa što bi pomagalo ljudima poput njih. Okolnosti bi mogle povremeno natjerati vladu Sjedinjenih Država da gleda na drugu stranu kada dođe do prljavih poslova organizacije Nervi, ali on im nije morao ni najmanje pomagati.

"Ne znam o čemu govoriš," rekao je Murray tupo. "Koju informaciju?"

Naravno, bit će jednako mučno vratiti se natrag preko Kanala, kao što je bilo doći do Londona.

On nije mogao sići s jednog zrakoplova i ukrcati se na drugi kao što je to ona učinila; a ne, nikada nije bilo tako jednostavno. Ona je planirala unaprijed; on je šepesao za njom, pokušavajući naći dostupno sjedalo. Ona je, naravno, točno znala što će usporiti i zbuniti one koji je budu pratili.

Ipak, bilo je obeshrabrujuće otkriti da još jednom mora dugo čekati prije no što se ukrca na let sa slobodnim sjedalom.

Murray ga je potapšao po ramenu. "Znam nekoga tko te može odvesti tamo puno brže."

"Hvala bogu," rekao je Swain. "Vodi me."

"Ne smeta ti što ćeš letjeti na stražnjem sjedalu, zar ne? On je NATO-ov pilot."

"Sranje," izletjelo je Swainu. "Stavljaš me u borca?"

"Pa rekao sam 'puno brže', nisam li?"

6.

Lilly je ušla u unajmljen stan na Montmartreu kojeg je unajmila prošle godine, prije no što je uzela identitet Denise Morel. Stanje bio malen, više nalik na sobu nego na pravi stan, ali imao je svoju minijaturnu kupaonicu. U njemu je imala svoju vlastitu odjeću, te privatnost i relativnu sigurnost. Budući da je unajmljen prije pojave Denise, vjerojatno je nikakva računalna potraga neće povezati s njime i staviti je na nekakav popis, a osim toga, imala je još jedan identitet: bila je Claudia Weber, Nijemica.

Budući da je Claudia bila plavuša, Lily se zaustavila kod frizera i dala ukloniti umjetnu boju s kose. Bila bi sama kupila proizvode i napravila to, ali uklanjanje boje je bilo puno kompliciranije nego nanošenje i bojala se svih mogućih oštećenja koja bi mogla izazvati. I ovako je trebalo ukloniti nekoliko centimetara, da se riješi suhih vrhova nakon procesa izbjeljivanja.

No, kada se pogledala u ogledalo, ponovno je vidjela sebe - konačno. Obojene kontaktne leće su nestale i njene su je vlastite blijedoplave oči gledale iz odraza. Njena je ravna kosa još jednom bila boje žita, a dosezala joj je do ramena. Mogla bi proći pokraj Rodriga Nervija i on je vjerojatno ne bi prepoznao - nadala se, jer će možda morati napraviti upravo to.

Umorno je stavila torbe na uredno napravljen krevet na razvlačenje, a zatim se ispružila pored njih. Znala je da bi se trebala uvjeriti da u stan nisu postavljeni prislušni uređaji, ali cijelog se dana nemilosrdno tjerala da ostane u pokretu i sad se tresla od umora. Ako bude spavala samo jedan sat, to će joj itekako puno značiti.

Sve u svemu, bila je zadovoljna kako ju je snaga držala danas. Bila je umorna, da, ali nije hvatala dah, kao što ju je dr. Giordano upozorio da bi mogla ako joj je srčani zalistak jako oštećen. Naravno, nije se baš pretjerano naprezala; nije trčala, na primjer. Dakle, porota o stanju srca još uvijek je vijećala.

Zatvorila je oči i u tišini se usredotočila na udaranje srca; njoj se činilo normalnim. Tik-tak, tik-tak. Sa svojim je stetoskopom dr. Giordano mogao čuti šum, ali ona nije imala stetoskop, a što se nje tiče ritam srca bio joj je potpuno normalan. Možda je onda šteta bila minimalna, tek tolika da proizvede slab šum. Imala je druge stvari o kojima se morala brinuti.

Otplutala je u polusan u kojem joj se tijelo odmaralo, dok joj je um kružio oko situacije, ispitujući i reorganizirajući činjenice koje je znala, pokušavajući naći odgovore na važna pitanja.

Nije znala na što su Averill i Tina naišli, ili što im je bilo rečeno, ali to je bilo nešto do čega im je bilo dovoljno stalo da ih vrati natrag na posao kojeg su napustili. Nije znala čak ni tko ih je unajmio. Bila je gotovo sigurna da nije CIA. Vjerojatno ni MI-6. Iako nisu uvijek radile zajedno, dvije vlade i agencije održavale su visok stupanj suradnje, a osim toga, imale su dovoljan broj aktivnih agenata koji su im bili dostupni, pa nije bilo potrebe uvoditi dva neaktivna agenta u posao.

Štoviše, mislila je da ih niti jedna vlada nije unajmila; umjesto toga, činilo se da se radi o privatnom najmu. Negdje putem - prokletstvo, duž cijelog puta - Salvatore Nervi je gazio prste, zlostavljao i ubijao. Pronaći njegove neprijatelje neće biti teško; sortirati ih bi moglo trajati jednu godinu ili više. Ali tko bi prošao težak put da pronađe dva profesionalca, što je još gore umirovljena, da uzvrate udarac? Nadalje, tko je znao za prošlost njenih prijatelja? Averill i Tina su živjeli normalnim životima, trudili su se pružiti Zii normalan život; nije da su oglašavali svoju prošlost.

Ali netko je znao za njih, znao za njihove sposobnosti. To je navodilo na nekoga tko je također bio u poslu, mislila je, ili tko je barem bio u poziciji znati imena. Tkogod to bio, znao je i da ne smije prići aktivnim agentima, da ne smije privući pažnju na sebe na taj način. Umjesto toga, taj netko nepoznat izabrao je Averilla i Tinu jer... zašto? Zašto njih? I uzimajući u obzir Ziu, zašto su oni prihvatili?

Njeni su prijatelji bili dovoljno mladi da još uvijek budu u dobroj fizičkoj kondiciji - to je bio jedan od mogućih razloga za njihov odabir koji joj je pao na pamet. Također su bili vješti u onome što su radili, hladnokrvni, iskusni. Mogla je shvatiti zašto su oni bili izbor, ali što je njih natjeralo da se umiješaju? Novac? Išlo im je dobro - nisu bili bogati, ali nisu bili ni u nedostatku novca.

Zaista astronomska cifra mogla ih je poljuljati, ali tijekom godina su razvili jednako ležeran odnos prema novcu kao što je bio njen. Od vremena kada je počela svoju karijeru, uvijek je imala novca. Nije se brinula o njemu, a nisu ni Averill i Tina. Znala je da su njih dvoje zajedno imali na strani dovoljno novca da žive udobno do kraja svojih života, a osim toga Averillu je dobro išao posao u servisu računala.

Željela je da je jedno od njih dvoje podignulo slušalicu i nazvalo je, reklo o čemu razmišljaju.

Njihova je motivacija morala biti jaka i ona je željela znati o čemu se radi, jer bi tako znala kako napasti. Njena osveta nije bila završena samo zato što je Salvatore bio mrtav; on je bio samo prvi čin. Ona neće biti zadovoljna dok ne otkrije što je bilo dovoljno loše da natjera njene prijatelje da se umiješaju, da natjera čitav svijet da se okrene protiv organizacije Nervi, te da čak natjera ljude na visokim položajima koje je Salvatore kupio da odu što dalje. Željela je srušiti cijeli gnjili špil karata.

Pomislila je kako im se čak mogla pridružiti da joj je Tina rekla nešto o poslu na koji se spremaju, koji je bio toliko važan da iza u iz mirovine. Ona bi možda bila dovoljna da stvori razliku između uspjeha i neuspjeha - ili bi i ona možda bila mrtva.

Ali oni nisu ništa spomenuli, iako je večerala s njima niti tjedan dana prije no što su ubijeni.

Odlazila je izvan grada na posao koji ju je trebao zadržati nekoliko dana ili malo više, da, ali rekla im je kada očekuje da bi se mogla vratiti. Jesu li već tada znali, ili im je ponuda za taj posao stigla iznenada, a o tome se trebalo odmah pobrinuti? Averill i Tina nisu radili na taj način. Nije niti ona. Bilo što u vezi s organizacijom Nervi zahtijevalo je proučavanje i pripremanje jer su slojevi osiguranja bili tako gusti.

Ništa od ovoga nije bilo novo, nešto preko čega već nije prošla mentalno tijekom mnogih neprospavanih noći otkako su ubijeni. Ponekad, kada bi joj se u mislima pojavila slika Ziinog veselog lica, plakala je snagom koja ju je plašila. U svojoj je tuzi morala odmah uzvratiti, odrezati glavu zmije. To je učinila, koncentrirajući se samo na to tijekom tri mjeseca, ali sada se mogla usredotočiti na ostatak.

Kao prvo, trebala je otkriti tko je unajmio Averilla i Tinu. Privatan najam značio je nekoga s novcem... ili možda ne. Možda je potreba bila motivirajući faktor. Možda im je ta osoba došla s nečim posebno gnusnim u što je Salvatore bio umiješan. Sa Salvatoreom u igri, to je moglo biti bilo što; nije mogla zamisliti ništa toliko nisko i ogavno od čega bi on mogao prezati.

Njegov jedini zahtjev bio je da donosi novac.

Ali Averill i Tina su oboje zadržali idealističnu notu i ona ih je mogla zamisliti toliko uzdrmane da krenu u akciju, iako su tijekom svojeg prijašnjeg posla vidjeli puno toga što ih je teško šokiralo. Što je to moglo biti?

Zia. Nešto što je prijetilo Zii. Da nju zaštite, borili bi se goloruki protiv tigrova. Bilo što vezano za nju objasnilo bi i hitnost i njihovu motivaciju.

Lily je sjela, trepćući. Naravno. Zašto to prije nije vidjela? Ako ih novac nije privukao natrag, što bi im drugo moglo biti važno? Njihov brak, njihova me usobna ljubav, sama Lily... ali najviše od svega - Zia.

Nije imala dokaza. Nije ih trebala. Poznavala je svoje prijatelje, znala je koliko vole svoju kćer, znala je koliko im je ona bila važna u životu. Ovaj je zaključak bio intuitivan skok, ali činio se dobrim. Ništa drugo nije.

To joj je davalo smjer. Među posjedima Nervija bilo je nekoliko laboratorija upletenih u sve vrste medicinskih, kemijskih i bioloških istraživanja. Budući da su Averill i Tina smatrali da je to bilo nešto za što se treba odmah pobrinuti, moralo se raditi o nečem neminovnom. Pa iako nisu uspjeli, ništa neobično se odonda nije dogodilo što bi joj padalo na pamet; nije bilo nikakvih lokalnih katastrofa. Nije se mogla sjetiti ničega osim uobičajenih terorističkih bombaških napada, za koje, čini se, nije trebalo biti razloga.

Ali možda jesu uspjeli. Možda su uspjeli u svojoj misiji, ali je Salvatore otkrio tko su oni i dao ih je ubiti, da nauči druge da ne staju Nervijima na put.

Meta možda nije bio neki od laboratorija, iako su se oni činili kao najvjerojatnije mete.

Salvatore je imao mnoga imanja, raštrkana diljem Europe. Morala je pregledati stare brojeve novina i vidjeti je li bilo zabilježenih incidenata koji su uključivali imovinu Nervija između vremena kada je posljednji put vidjela svoje prijatelje žive i njihovih smrti. Salvatore je bio dovoljno moćan da drži pozornost medija na minimumu, pa čak i da je potpuno isključi ako vidi potrebu za time, ali možda se ipak u nekom malom članku spominje... nešto.

Njeni prijatelji nisu išli ni na kakvo putovanje prije svojih smrti. Razgovarala je s njihovim susjedima; Averill i Tina bili su kod kuće, Zia je bila u školi. Dakle, štogod bilo upleteno, bilo je lokalno ili barem dovoljno blizu.

Sutra će otići u Internet Cafe i potražiti podatke. Mogla bi to učiniti sada, ali zdrav joj je razum govorio da se odmori nakon tako dugog dana. Tu je bila relativno sigurna, čak i od Agencije.

Nitko nije znao za Claudiju Weber, a ona nije radila ništa što bi privlačilo pažnju. Bile je dovoljno razborita da pojedje nešto u zračnoj luci, znajući da je čeka dug proces kod frizera, a kupila je i nekoliko grickalica za navečer, te

kavu za sutra. Imala je sve za sada. Sutra će morati ići u kupovinu, što je najbolje obaviti ujutro, prije no što se najbolje namirnice razgrabe.

Nakon toga, naći će neki Internet Cafe i početi.

Internet je prekrasna stvar, pomislio je Rodrigo. Ako čovjek poznaje prave ljude - a on jest - gotovo ništa na njemu nije bilo sigurno od pregledavanja.

Njegovi su ljudi prvo sastavili popis kemičara dostupnih za najam koji su bili dovoljno vješti da stvore tako smrtonosan otrov. Ovaj posljednji zahtjev smanjio je popis s nekoliko stotina imena na devet, što je bilo puno bolje za rad.

Odatle se radilo samo o provjeravanju financija. Netko je nedavno morao primiti veliku svotu novca. Možda je osoba u pitanju bila dovoljno inteligentna da stavi novac na brojčani račun, ali možda i nije. Čak i ako jest, bilo bi dokaza o ulijevanju kapitala.

Pronašao je taj dokaz kod dr. Waltera Speera, Nijemca koji je živio u Amsterdamu. Dr. Speer je dobio otkaz u uglednoj berlinskoj kompaniji, a zatim i u jednoj hamburškoj. Tada se preselio u Amsterdam, gdje mu je išlo dobro, ali nije zgrtao bogatstvo. Dr. Speer je, međutim, nedavno kupio srebrni Porsche i platio ga u cijelosti. Bila je dječja igra otkriti koju banku koristi dr. Speer, a Rodrigovim stručnjacima nije bilo puno teže niti ući u računalni sustav banke. Prije nešto više od jednog mjeseca, dr. Speer je položio milijun američkih dolara na račun. Stopa pretvorbe u željenu valutu učinila ga je vrlo bogatim čovjekom.

Američki dolari. Rodrigo je bio osupnut. Amerikanci su platili ubojstvo njegova oca? To nije imalo smisla. Njihov je dogovor Amerikancima bio previše vrijedan da bi se umiješali; Salvatore se pobrinuo za to. Rodrigo se nije baš slagao s ocem u vođenju poslova s Amerikancima, ali sve je išlo glatko tijekom dugih godina i ništa što bi ugrozilo status quo nije se događalo.

Denise - ili tko god ona bila - danas je efikasno nestala, ali sada je imao još jedan trag koji je vodio prema njoj, prema otkrivanju tko je ona zapravo i za koga je radila.

Rodrigo nije bio čovjek koji trati vrijeme; te je iste večeri odletio u Amsterdam svojim privatnim mlažnjakom. Lociranje stana dr. Speera bio je mačji kašalj, kao i provaljivanje u nj. Čekao je u mraku kada je dr. Speer konačno došao kući.

Otkako su se vrata otvorila, Rodrigo je mogao nanjušiti jak miris alkohola, a dr. Speer se spotaknuo kada je palio svjetlo.

Rodrigo ga je udario odostraga sekundu nakon toga, zabijajući ga uza zid da ga prestraši, a zatim ga bacajući na pod. Njegove su šake zadavale udarce u doktorovo lice. Eksplozivno nasilje ukoči neiskusne i baca ih u takvo stanje zbunjenosti i šoka da postanu bespomoćni. Dr. Speer ne samo da nije bio iskusan, već je bio i pijan. Nije uspio učiniti ništa po pitanju samoobrane, a to mu ne bi ni koristilo. Rodrigo je bio veći, mlađi, brži i prokleta vješt u onome što je radio.

Rodrigo ga je podignuo u sjedeći položaj i gurnuo uza zid tako da mu je glava još jednom lupila o nj. Zatim je uhvatio doktorov kaput i privukao ga bliže da ga bolje vidi. Svidjelo mu se ono što je vidio.

Velike crvene kvrge već su naticale na doktorovom licu, a krv mu je cijedila i iz usta i iz nosa.

Naočale su mu bile razbijene i visjele mu s jednog uha. Izraz na njegovom licu bio je izraz potpunog neshvaćanja.

Osim toga, činilo se da je dr. Speer u ranim četrdesetima. Imao je čup guste smeđe kose i bio je čvrste građe, zbog čega je bio pomalo nalik na medvjeda. Prije Rodrigovog umjetničkog posla na njemu, crte lica su mu vjerojatno bilo obične.

"Dozvolite da se predstavim," rekao je Rodrigo na njemačkom. Nije ga govorio dobro, ali bio je razumljiv. "Ja sam Rodrigo Nervi." Želio je da doktor točno zna s kim ima posla. Vidio je da se doktorove oči šire na uzbunu; nije bio toliko pijan da je potpuno izgubio razum.

"Prije mjesec dana primili ste uplatu od milijun američkih dolara. Tko vam je platio i zašto?"

"Ja-ja ... Što?" zamučao je dr. Speer.

"Novac. Tko vam ga je dao?"

"Žena. Ne znam joj ime."

Rodrigo ga je protresao tako jako da mu se glava ljuljala na vratu, a razbijene naočale su poletjele na pod. "Jeste li sigurni u to?"

"Ona - ona - nikada mi nije rekla," zadahtao je Speer.

"Kako je izgledala?"

"A" Speer je trepnuo dok je pokušavao usredotočiti misli. "Smeđa kosa. Smeđe oči, mislim. Nije me zanimalo kako izgleda, razumijete?"

"Stara? Mlada?"

Speer je ponovno trepnuo, nekoliko puta. "Tridesete?" rekao je kao da pita, budući da nije bio siguran u svoje sjećanje.

Tako. Denise je definitivno bila ta koja mu je dala milijun dolara. Speer nije znao tko je njoj dao novac - to je bio još jedan trag kojeg je trebalo ispitati - ali to je potvrdilo sve. Rodrigo je instinktivno znao da je ona ubojica od trenutka kada je nestala, ali bilo je dobro znati da ne troši vrijeme jureći za lažnim tragovima.

"Napravili ste otrov za nju."

Speer je grčevito progutao slinu, ali iskra profesionalnog ponosa osvijetlila je njegov zamućen pogled. Nije čak ni negirao to. "Remek-djelo, ako mogu tako reći. Uzeo sam osobitosti nekoliko smrtonosnih toksina i kombinirao ih. Sto posto smrtonosan, čak i ako se uzme samo deset grama. Do vremena kada se pojave odgođeni simptomi, šteta je toliko teška da nema djelotvornog lijeka.

Pretpostavljam da se može pokušati s multiorganskom transplantacijom, pod pretpostavkom da se u tom trenutku nađe dovoljno dostupnih organa koji su prihvatljivi. Ali ako u tijelu ostane i malo otrova, on će napasti i te organe. Ne, mislim da ni to ne bi upalilo."

"Hvala vam, doktore." Rodrigo se nasmiješio hladnim osmijehom koji bi ga, da je doktor bio trijezan, sledio od užasa. Umjesto toga, on je uzvratio osmijehom

"Nema na čemu," rekao je. Riječi su još visjele u zraku kada mu je Rodrigo slomio vrat i pustio ga da padne poput krpene lutke.

7.

Sljedećeg je jutro Swain ležao u svom krevetu u hotelu i buljio u strop, pokušavajući povezati činjenice. Vani je hladna studenska kiša klizila niz prozore; još se nije prilagodio nakon puno toplije klime Južne Amerike, pa mu je bilo hladno iako je bio uvučen u krevet. Zbog kiše i hladnoće, mislio je da zaslužuje odmor. Osim toga, nije da se potpuno opustio; razmišljao je.

Nije poznao Lily, pa je bio usporen u pokušaju da dokuči što bi mogla sljedeće učiniti. Do sada se pokazala inventivnom, hrabrom i hladnog razuma; morat će neprekidno imati otvorene oči ako je bude želio nadmudriti. Ali, volio je izazove, pa je umjesto da trči Parizom i pokazuje njenu fotografiju ispitujući strance na ulici jesu li je vidjeli - da, kao da bi to upalilo - pokušao predvidjeti što će sljedeće učiniti, tako da bi mogao dospjeti samo tih pola koraka ispred nje.

U glavi je napravio popis onoga što je znao, a to nije bilo mnogo.

Pod A: Salvatore Nervi je ubio njene prijatelje.

Pod B: Ona je tada ubila Salvatorea Nervija.

Logično bi bilo da je to kraj. Zadatak završen, osim malog detalja: pobjeći od Rodriga Nervija u komadu. Ali ona je to uspjela; pobjegla je u London, izvela onu stvar s maskiranjem, a zatim se vratila. Možda se sakrila negdje u Parizu, koristeći još jedan od, kako se činilo, nepresušnog niza identiteta. Bilo je moguće i da je otišla iz zračne luke, ponovno se zamaskirala, pa se vratila i drugim letom otišla negdje. Morala je znati da se sve što putnici rade u zračnoj luci, izvan zahoda, snimalo kamerama, pa je mogla očekivati da će na koncu oni koji je traže povezati promjene koje je napravila i zatim biti u mogućnosti pregledati popis putnika i otkriti identitete koje je koristila. Bila je primorana brzo se mijenjati da odvrati Rodriga Nervija i kupi si nešto vremena, iako je to značilo da mora potrošiti tri identiteta koja više neće moći koristiti bez uzbunjivanja zbog kojeg bi mogla biti uhvaćena.

Međutim, tim kupljenim vremenom mogla je nestati iz zračne luke i preuzeti još jedno ime i izgled, neki kojeg kamere nisu uhvatile. Njeni su papiri bili dobri; poznavala je talentirane ljude.

Mogla bi proći kroz osiguranje i carinu bez problema. Do sada bi mogla biti bilo gdje. Mogla bi ponovno biti u Londonu, drijemati na letu za Sjedinjene Države ili čak spavati u sobi do njegove.

Vratila se u Pariz. Moralo je postojati neko značenje u tome. Tehnički, to je imalo smisla: let je bio kratak, što joj je davalo vremena da sleti i pobjegne prije no što bi osiguranje moglo pregledati snimke i otkriti kako je to učinila, a zatim procesom eliminacije suziti popis imena putnika na ono koje je koristila.

Povratkom u Pariz, uključila je još jednu vladu i birokraciju, još više usporavajući proces.

Međutim, mogla je napraviti isto to odlaskom u neku drugu europsku državu. Iako je let od Londona do Pariza trajao samo jedan sat, Brussels je bio još bliži. Kao i Amsterdam i Haag.

Swain je stavio ruke ispod glave i namršteno gledao u strop. Postojala je velika praznina u tom razmišljanju. Mogla je proći kroz carinu u Londonu i išetati iz zračne luke puno prije no što bi netko mogao pregledati snimke osiguranja i otkriti koje je maske koristila. Ako nije željela ostati u Londonu, mogla je jednostavno promijeniti masku i vratiti se nakon nekoliko sati, te uhvatiti neki let i apsolutno nitko ne bi ništa povezo. Bila bi slobodna. Zapravo, to bi bilo puno pametniji potez od ostajanja u zračnoj luci uz sve te kamere. Pa zašto onda nije to napravila?

Ili nije mislila da bi netko mogao otkriti njeno mijenjanje identiteta, ili je imala važan razlog za povratak u Pariz baš u to doba.

Naravno, ona nije bila terenski časnik, obučen u špijunaži; ugovorni agenti bili su unajmljivani za svaki posao posebno i poslani da obave određenu dužnost. Njen dosje nije spominjao ništa o tome da se školovala za maskiranje ili za tehnike bijega. Morala je znati da će joj Agencija biti za petama jer je pokvarila dogovor s Nervijima, ali bilo je moguće da nije znala doseg nadzora u velikim zračnim lukama.

On se ne bi kladio na to.

Ona je bila prepametna, previše ispred svega. Znala je da kamere prate svaki njen pokret, iako je prema njima bacila dovoljno krivih lopti da ih zaposli na neko vrijeme. I možda je smatrala da bi im pružanjem dodatnog vremena, ako bi otišla s Heathrova i vratila se kasnije, dala mogućnost da... naprave nešto. Nije znao što. Skeniraju njeno lice u bazi podataka, možda? Ona jest bila u Agencijinoj bazi, ali nigdje drugdje. Ako bi, međutim, netko ubacio njeno lice u Interpolovu bazu podataka, kamere na ulazima u zračnu luku mogle bi dobiti podatak prije no što bi ona stigla do izlaza.

Da, to bi moglo biti to. Mogla se bojati da bi Rodrigo Nervi mogao pokušati ubaciti je u Interpolovu bazu.

Kako bi mogla izbjeći tu opasnost? Kao prvo, plastičnom operacijom. Ponovno, to bi bilo pametno za ženu u bijegu. Ipak, nije se odlučila za to; umjesto toga, vratila se u Pariz. Možda bi skrivanje i ne pojavljivanje do nakon kozmetičkih preinaka predugo trajalo. Možda je postojalo nekakvo vremensko ograničenje za nešto što je željela postići.

Kao na primjer? Posjetiti Disneyland u Parizu? Prošetati Louvreom?

Možda je ubijanje Salvatorea Nervija bilo samo uvodni čin, a ne kraj. Možda je znala da je najbolji Agencijin čovjek - precizno rečeno on - angažiran za posao i bilo je samo pitanje vremena kada će biti uhvaćena. Takva vjera u njegove sposobnosti natjerala ga je da se osjeća toplo iznutra. U svakom slučaju, recimo da je takvim razmišljanjem bio na pravom putu: postojalo je nešto što je željela napraviti, nešto toliko hitno da su sati bili u pitanju, a ona se bojala da neće imati vremena za to.

Swain je zagundao i sjeo, trljajući lice rukama. Postojala je mana i u toj logici. Imala bi bolju šansu za uspjeh u tome nečemu da se pritajila i obavila plastičnu operaciju. Stalno se vraćao tome. Jedina stvar koja je imala smisla bila je da je negdje postojala, metaforički rečeno, tempirana bomba, nešto što nije moglo čekati nekoliko mjeseci i što je trebalo biti riješeno odmah sada, ili barem unutar kratkog perioda. Ali ako je zaista postojalo tako nešto, nešto što je predstavljalo prijetnju svijetu, sve što je trebala napraviti bilo je da podigne slušalicu i prijavi to, dozvoli ekipi stručnjaka da se pobrinu za to umjesto da pokušava izigravati junaka.

Prekriži 'prijetnju svijetu' kao motivaciju.

Nešto osobno, dakle. Nešto što je željela sama obaviti i za što je osjećala potrebu da obavi što je prije moguće.

Razmišljao je o sadržaju njenog života. Njena motivacija za ubojstvo Salvatorea Nervija bile su smrti njenih prijatelja i njihove posvojene kćeri prije nekoliko mjeseci. Učinila je sve pametno i posložila si temelje za to, uzela si je vremena, dovoljno se približila Nerviju da bi mogla obaviti posao. Pa zašto onda sada nije radila ono što je bilo pametno? Zašto je inteligentna, profesionalna agentica radila nešto tako glupo što će na kraju rezultirati njenim hvatanjem?

Zaboravi motivaciju, odjednom je pomislio. On je bio muškarac; mogao bi poludjeti pokušavajući dokučiti što se zbiva u glavi žene. Ako bi trebao izabrati najvjerojatniji scenarij, rekao bi da nije završila s obitelji Nervi. Udarila ih je snažno, ali sada je došla natrag, zadati još jedan udarac. Jako su je raspizdili i željela ih je natjerati da plate.

Uzdahnuo je zadovoljno. Tako. To se činilo u redu. A nek' bude proklet ako to ne pruža motivaciju. Izgubila je ljude koje je voljela i uzvraćala je udarac bez obzira na cijenu. On je to mogao razumjeti. Logika je bila jasna i čista, bez zašto-učiniti-ovo i -ne-učiniti-ono pitanja.

Ispričat će to Franku Vinayu za nekoliko sati, kada izlazak sunca obasja D.C., ali instinkt mu je govorio da je na pravom putu i početak će njuškati oko prije no što bude razgovarao s Frankom. Samo treba odlučiti gdje početi.

Sve se vraćalo na njene prijatelje. Što god su radili da je razbjesnilo Nervija, to isto će biti njen cilj, kao vid poetske pravde.

U mislima se vratio na dosje kojeg je pročitao u Vinayevom uredu. Nije ponio nikakve papire sa sobom jer bi ga to moglo kompromitirati; neprijateljske oči nisu mogle pročitati ono čega nije bilo. Umjesto toga, oslanjao se na svoje odlično pamćenje koje je izvuklo imena Averill i Christina Joubran - umirovljeni ugovorni agenti. Averill je bio Kana anin, Christina Amerikanka, ali živjeli su u Francuskoj i bili u mirovini punih dvanaest godina. Što je moglo izazvati Salvatorea Nervija da ih ubije?

Dobro, prvo je morao otkriti gdje su živjeli, kako su umrli, tko su im bili prijatelji osim Lily Mansfield i jesu li razgovarali s nekim o nečem neobičnom. Možda je Nervi proizvodio biološko oružje i prodavao ga Sjevernoj Koreji. Ponovno, zašto Lilyni prijatelji nabasavši na tako nešto ne bi nazvali stare šefove i prijavili to? Idioti bi mogli pokušati sami napraviti nešto, ali uspješni ugovorni agenti nisu bili idioti, jer bi u tom slučaju bili mrtvi.

To nije bila dobra misao, jer Joubrani jesu mrtvi. O-o.

Prije no što se ponovno počne vrtiti u krugove, Swain je ustao iz kreveta i istuširao se, a zatim pozvao poslugu da mu donese doručak. Izabrao je Bristol na Elizejskim poljima jer je imao parkiralište i poslugu u sobu tijekom dvadeset i četiri sata. Bio je i skup, ali trebao je parkiralište radi automobila kojeg je jučer unajmio, a poslugu u sobu jer će možda dolaziti i odlaziti u čudno vrijeme. Osim toga, mramorne su kupaonice bile cool.

Dok je jeo kroasan i džem na pamet mu je palo nešto očito: Joubrani nisu ni na što nabasali.

Bili su unajmljeni da obave posao i ili im se on izjalovio, ili su uspjeli i bili ubijeni kasnije, kada je Nervi uzvratio udarac.

Lily je možda već znala što je to nešto bilo, a u tom je slučaju on još zaostajao. Ali ako nije - a on je smatrao da je to vjerojatno, budući da je bila negdje na zadatku kada su se dogodila ubojstva Joubrana - i ona će

pokušavati otkriti tko je unajmio njene prijatelje i zašto. U biti, ona će postavljati ista pitanja istim ljudima kao i Swain. Kakvi su bili izgledi da će im se putovi jednom prekriziti?

Prije mu se ti izgledi nisu svi ali, ali svake su minute izgledali sve bolje i bolje. Dobar početak bio bi otkrivanje što se dogodilo, ako se uopće nešto dogodilo, nekom imanju u posjedu Nervija tijekom tjedna koji je prethodio Joubranovim smrtima. Lily će pregledavati izvješća iz novina, koju su mogli, ali nisu morali spomenuti nekakav problem vezan za Nervije; on je bio u poziciji otići ravno na francusku policiju, ali jednako bi volio da ona ne zna tko je on ili gdje je odsjeo. Frank Vinay želio je da ovo bude što je moguće više neupadljivo; ne bi bilo dobro za diplomatske veze da Francuzi znaju da je CIA-in ugovorni agent očito ubio nekoga tko je politički povezan kao što je bio Salvatore Nervi, koji nije bio francuski građanin, ali je živio u Parizu i imao mnogo prijatelja u vladi.

Prevjerio je postoji li u telefonskom imeniku adresa Joubranovih, ali nije je bilo. To nije bilo iznenađenje.

Swainova je sreća bila što je radio za agenciju koja je sakupljala i najsitnije komadiće informacija iz cijeloga svijeta, a zatim ih katalogizirala i sve analizirala. Još je jedna dobra strana bila što je put prema informacijama u toj agenciji bio otvoren dvadeset i četiri sata na dan.

Iskoristio je svoj siguran mobitel da nazove Langley, prolazeći kroz uobičajen proces identifikacije i provjere, ali unutar jedne minute razgovarao je s osobom koju je poznavao po imenu Patrick Washington. Swain mu se predstavio i rekao mu što mu treba. Patrick je rekao, "Pričekajte," i Swain je čekao. I čekao.

Nakon deset minuta Patrick se ponovno javio. "Oprostite što je tako dugo trajalo, morao sam nešto dvaput provjeriti." Mислеći pod time da je provjerio Swaina. "Da, dogodio se incident u laboratoriju dvadeset i petog kolovoza - unutrašnja eksplozija i požar. Prema izvještajima, šteta je bila minimalna."

Joubrani su bili ubijeni 28. kolovoza. Incident u laboratoriju morao je biti razlog.

"Imate li adresu laboratorija?"

"Stiže."

Swain je čuo lupkanje tipki na tipkovnici; zatim je Patrick rekao, "Rue des Capucines broj sedam, odmah izvan Pariza."

Time je bilo pokriveno veliko područje. "Sjever, istok, jug ili zapad?"

"Uh - dajte da izvučem program za nalaženje ulica - " Još lupkanja tipki.
"Istok."

"Kako se zove laboratorij?"

"Ništa posebno. Laboratoriji Nervi."

Da, dobro. Swain je u glavi prebacio ime na francuski.

"Trebate još nešto?"

"Da. Adresu Averilla i Christine Joubran. Bili su umirovljeni ugovorni agenti. Povremeno smo ih koristili."

"Prije koliko?"

"Rane devedesete."

"Samo minutu." Još lupkanja po tipkama. Patrick je rekao, "Evo je," i izgovorio adresu. "Još nešto?"

"Ne, to je to. Dobar ste čovjek, gospodine Washington."

"Hvala vam, gospodine."

To 'gospodine' je potvrdilo da je Patrick zaista ponovno provjerio Swainov identitet i dopuštenja. Dodao je Patrickovo ime mentalnom popisu ljudi kojima se može obratiti, jer mu se svidjelo što je čovjek dovoljno oprezan da nije uzimao ništa zdravo za gotovo.

Swain je pogledao kroz prozor: još je kišilo. Mrzio je to. Proveo je previše sati u paklenoj tropskoj vrućini nakon iznenadnih pljuskova koji bi ga smočili do gole kože i zbog tog je iskustva mrzio kada bi mu se odjeća smočila. Puno je vremena prošlo otkako je bio mokar i promrznut, ali po onome čega se sjećao, to je bilo još gore od onoga kada je bio mokar po vrućini. Nije sa sobom ponio kišni ogrtač. Nije čak bio ni siguran je li posjedovao takvo što, a nije imao vremena ići u kupovinu.

Pogledao je na sat. Osam i deset; trgovine nisu ni bile otvorene. Riješio je taj problem tako što je nazvao recepciju i sredio da mu donesu kišni ogrtač njegove veličine i stave trošak na njegov račun. No, to neće spriječiti da se smoči tog jutra, budući da nije mogao čekati da stigne. Barem će biti na kiši samo dok bude odlazio prema unajmljenom automobilu, a ne dok se probija kroz kilometre džungle.

Unajmio je Jaguara jer ga je uvijek želio voziti i jer su samo još skuplji automobili bili dostupni u vrijeme kada je sinoć stigao u ured za iznajmljivanje, iako je prešao Kanal 'puno brže' nego inače, zahvaljujući Murrayevom prijatelju iz NATO-a. Odlučio je podnijeti uobičajen iznos troškova najma, a ostatak sam platiti. Nikada nije vidio pravilo koje se ne može malo zaobići, ali bio je izrazito pošten kada je riječ o troškovima.

Vjerovao je da bi mu guzica prije mogla nastradati zbog novca nego zbog nečega drugog, a budući da je volio svoju guzicu, trudio se poštedjeti je nepotrebnog stresa.

Ostavio je Bristol iza upravljača Jaguara, duboko udišući bogat miris kože. Da žene zaista žele dobro mirisati muškarcima, pomislio je, nosile bi parfem koji miriše po novom automobilu.

S tom sretnom idejom na pameti, uključio se u pariški promet. Nije bio u Parizu godinama, ali sjećao se da najhrabriji i najluđi dobivaju pravo prolaza. Pravilo je bilo poštovati zakon desne strane, ali jebeš pravilo. Spretno je presjekao put taksiju čiji je vozač nagazio na kočnice i vikao čudne psovke, ali Swain je ubrzao i proletio kroz prazninu. Kvrugu, ovo je bilo zabavno!

Mokre su ceste povećavale faktor nepredvidivosti, podižući još više njegovu razinu adrenalina.

Izborio se za prolaz južno od okruga Montparnasse do mjesta gdje su živjeli Joubrani, povremeno konzultirajući kartu grada. Kasnije tijekom dana provjerit će Nervijev laboratorij, pogledati njegov raspored i vidljive mjere osiguranja, ali upravo sada želio je otići tamo gdje je najvjerojatnije bila Lily Mansfield.

Bilo je vrijeme da pokrene stvar. Nakon živopisne potjere koju mu je priredila prethodnoga dana, nije mogao čekati još jedno nadmudrivanje. Nije sumnjao u to da će on pobijediti - na koncu - ali sva je zabava bila u potjeri.

8.

Rodrigo je zalupio slušalicu na mjesto, a zatim oslonio laktove na radni stol i zakopao lice u ruke. Želja da nekoga zadavi bila je jaka. Murray i njegova vesela družina očito su postali i slijepi i glupi kada su dozvolili da žena od njih napravi takve budale. Murray se zakleo da je doveo stručnjake da pregledaju snimke iz zračne luke, ali niti jedan nije mogao reći kamo je otišla Denise Morel. Jednostavno je nestala, iako je Murray bio dovoljno ljubazan da prizna kako je morala koristiti masku, ali neku koja je tako pametna i profesionalna da nije bilo nikakvih vidljivih sličnosti koje bi mogli tražiti.

Nije joj se moglo dozvoliti da se izvuče za ubojstvo njegovog oca. Ne samo da će patiti njegova reputacija, već je i sve u njemu zahtijevalo osvetu. Žalost i povrijeđen ponos su se miješali, ne dajući mu mira. On i njegov otac uvijek su bili tako oprezni, tako detaljni, ali ova je žena nekako kliznula ispod njihovih obrana i pružila Salvatoreu groznu, bolnu smrt. Nije mu čak ni dala dostojanstvo metka, već je odabrala otrov, oružje kukavica.

Murray ju je možda izgubio, ali on, Rodrigo, nije odustao. Odbijao je odustati.

Misli! naredio si je. Da bi je pronašao, prvo ju je trebao identificirati. Tko je ona bila, gdje je živjela, gdje je njena obitelj živjela?

Koji su bili uobičajeni načini identifikacije? Otisci prstiju, očito. Zubarski kartoni. Ovo posljednje nije bilo korisno jer bi trebao znati ne samo tko je ona, već i tko joj je stomatolog, a osim toga, te se metoda uglavnom koristi za već mrtve ljude. Pronaći nekoga tko je živ... kako to učiniti?

Otisci prstiju. Soba u kojoj je spavala dok je bila ovdje temeljito je očišćena onoga dana kada se vratila u svoj stan, a tako su uništeni svi otisci, a nije se ni sjetio uzeti otiske s čaša ili srebrnine koju je koristila. Njen stanje bio jedna mogućnost. Osjećajući se malo bolje, kontaktirao je prijatelja u pariškoj policiji koji nije postavljao pitanja, već je samo rekao da će odmah pobrinuti za to osobno.

Prijatelj ga je nazvao u roku od jednog sata. Nije prešao svaki centimetar stana, ali provjerio je najočitija mjesta i nije bilo nikakvih otisaka, niti djelomičnih. Stanje bio temeljito očišćen.

Rodrigo je progutao bijes zbog toga što ga je ta žena potpuno prevarila. "Koji još načini postoje za otkrivanje nečijeg identiteta?"

"Ništa što garantira rezultate, prijatelju. Otisci prstiju su korisni samo ako je osoba prethodno bila uhićena i njeni su otisci u bazi podataka. Isti je slučaj sa svim drugim metodama. DNK, koliko god da je precizna, dobra je samo kada postoji još jedan DNK uzorak koji se može uspoređivati, tako da možeš reći: da, ova dva uzorka pripadaju istoj osobi. Programi za prepoznavanje crta lica identificirat će samo one ljude koji su već u bazi podataka i koristi se uglavnom za teroriste. Isti je slučaj s prepoznavanjem glasa, uzorcima mrežnice oka, sa svime. Mora postojati baza podataka s kojom se podaci mogu usporediti."

"Razumijem." Rodrigo je protrljao čelo dok su mu misli jurile. Snimka! Ima Denisino lice na snimci iz zračne luke, te još jasnije slike s njenih papira. "Tko ima te programe prepoznavanje crta lica?"

"Interpol, naravno. Sve velike organizacije poput Scotland Yarda, američkog FBI-a i CIA-e."

"Dijele li oni baze podataka?"

"Do određene točke, da. U savršenom svijetu, govoreći s istražiteljskog stajališta, sve bi se dijelilo, ali svatko voli čuvati neke tajne, ne? Ako je ta žena kriminalka, vrlo je vjerojatno da je Interpol ima u svojim bazama podataka. I još nešto..."

"Da?"

"Kućepazitelj je rekao da je muškarac, Amerikanac bio tu jučer i raspitivao se o ženi. Kućepazitelj nije znao njegovo ime, a opis je toliko nejasan da je beskoristan."

"Hvala ti," rekao je Rodrigo, pokušavajući smisliti što to znači. Žena je bila plaćena u američkim dolarima. Amerikanac ju je tražio. Ali da je taj muškarac bio onaj koji ju je unajmio, već bi znao gdje je - i zašto bi je uopće tražio, kada je obavila zadatak? Ne, ovo je moralo biti nešto potpuno nevezano, možda neki poznanik.

Prekinuo je razgovor s čudnim osmijehom na usnama i ukucao broj kojeg je zvao već mnogo puta do sada. Organizacija Nervi imala je kontakte diljem cijele Europe, Afrike i Bliskog Istoka, te se širila dalje na Orijent. Kao inteligentan čovjek, pobrinuo se da je jedan od tih kontakata vrlo zgodno smješten unutar samog Interpola.

"Georges Blanc," rekao je tih, smiren glas, koji je puno govorio i o samom čovjeku. Rodrigo je rijetko sretao ljude kompetentne poput Blanca, s kojim se nikada nije susreo licem u lice.

"Ako skeniram fotografiju i pošaljem je na vaše računalo, možete li ju pustiti u program prepoznavanja crta lica?" Nije bilo potrebe da se predstavi. Blanc je poznavao njegov glas.

Nastupila je kratka stanka; zatim je Blanc rekao, "Da." Nije bilo objašnjenja o sigurnosnim mjerama koje je trebalo zaobići, samo kratka potvrda.

"Dostavit ću vam je unutar pet minuta," rekao je Rodrigo i poklopio slušalicu. Iz dosjea na svom radnom stolu izvukao je fotografiju Denise Morel - tko god ona bila - i skenirao ju na svoje računalo, koje je bilo osigurano svim poznatim sigurnosnim mjerama. Utipkao je nekoliko redaka i fotografija je bila na putu za Lyon gdje je bilo središte Interpola.

Telefon je zazvonio. Rodrigo je podignuo slušalicu. "Da."

"Imam je," rekao je tih Blancov glas. "Nazvat ću vas čim budem imao odgovor, ali koliko će dugo trajati..." Glas mu se izgubio i Rodrigo je zamislio kako čovjek sliježe ramenima.

"Što je prije moguće," rekao je Rodrigo. "Još nešto."

"Da?"

"Vaš kontakt s Amerikancima? "

"Da?"

"Postoji mogućnost da je osoba koju tražim Amerikanka." Ili su je Amerikanci unajmili, pa je zato isplaćena u američkim dolarima. Iako nije mislio da vlada Sjedinjenih Država ima nešto s ubojstvom njegovog oca, dok ne bude siguran tko je unajmio kuju namjeravao je držati karte blizu sebe. Mogao je otići ravno do svoje veze u Americi i upitati istu uslugu koju je tražio od Blanca, ali možda je bilo bolje da se ovime bavi s određene udaljenosti.

"Pobrinut ću se da moj kontakt pretraži njihovu bazu podataka," rekao je Blanc.

"Diskretno."

"Naravno."

9.

Unatoč hladnoj kiši koju je vjetar nosio u nju ispod zaštite kišobrana, Lily je držala visoko glavu da može vidjeti što se događa oko nje. Hodala je brzo, tjerajući se da vidi kako je drži snaga.

Na sebi je nosila rukavice, čizme i jaknu, ali ostavila je glavu nepokrivenu tako da se vidi njena plava kosa. Ako su je kojim slučajem Rodrigovi ljudi tražili tu, u Parizu, tražili su brinetu. Ipak, sumnjala je da je Rodrigo slijedio njen trag natrag u Pariz, barem za sada.

Agencija je, međutim, bila potpuno druga priča. Bila je gotovo iznenađena da je nisu zadržali u Londonu kada je sišla sa zrakoplova. Ali nisu i ona nije primijetila da je prate, pa čak ni kada je napustila zrakoplovnu luku de Gaulle, ni jutros.

Počela je razmišljati da je možda imala nevjerojatnu sreću. Rodrigo je držao Salvatoreovu smrt u tajnosti nekoliko dana, a zatim pustio vijest tek nakon pogreba. Nigdje se nije spominjao otrov, samo da je umro od kratke bolesti. Je li bilo moguće da točke nisu spojene?

Nije se usudila nadati, nije si mogla priuštiti slabljenje pažnje. Dok ne završi posao, bit će na oprezu protiv nevolja s bilo koje strane. Nakon što obavi posao - pa, zaista nije imala pojma što će. S ovoga mjesta, samo se nadala da će preživjeti.

Nije izabrala Internet cafe u blizini svog unajmljenog stana, jer je, koliko je ona znala, moglo biti zamki na svim zahtjevima na mreži za informacijama vezanim za organizaciju Nervi.

Umjesto toga, išla je na metro do latinske četvrti, a odatle se odlučila za pješaćenje ostatak puta. Nikada prije nije koristila baš taj Internet cafe i upravo je to bio jedan od razloga zašto ga je izabrala. Jedno od temeljnih pravila bijega bilo je ne pratiti uhodanu rutinu, ne biti predvidljiv. Ljudi su bivali uhvaćeni jer su odlazili na mjesta gdje im je bilo najudobnije, gdje su im stvari bile poznate.

Lily je provela puno vremena u Parizu, što je značilo da je bilo puno mjesta i ljudi koje je sada trebala izbjegavati. Nikada zapravo ovdje nije imala stalno prebivalište, nego je umjesto toga odsjedala kod prijatelja - uglavnom Averilla i Tine. Jednom, tijekom otprilike jedne godine, unajmila je stan u

Londonu, ali odustala je od njega jer je provela dvostruko više vremena na putovanjima nego u njemu, pa je to samo bio dodatan trošak.

Žarište njena posla bilo je uglavnom u Europi, pa nije često odlazila kući, u Sjedinjene Države.

Koliko god da je voljela Europu i bila upoznata s njom, zaista se smjestiti tu nikada joj nije palo na pamet. Ako ikada kupi kuću - jako veliko 'ako' - to će biti u Sjedinjenim Državama.

Ponekad je sa sjetom razmišljala o tome da ode u mirovinu poput Averilla i Tine, da živi normalnim životom i radi normalan posao, da živi u zajednici i postane njenim članom, upozna susjede, posjećuje rođake, čavrlja na telefon. Nije znala kako je došla do toga da je sposobna ugasiti ljudski život jednakom lakoćom kojom drugi ljudi zgaze kukca, do toga da ju je strah čak i nazvati majku, za ime

Božje. Počela je tako mlada i prvi joj put uopće nije bilo lako - tresla se poput lista- ali obavila je posao i sljedećeg je puta bilo lakše, a onoga nakon toga još lakše. Nakon nekog vremena, mete su za nju postale manje od ljudi, a emotivna udaljenost od njih postala joj je nužna da bi mogla obavljati posao. Možda je to bilo naivno, ali vjerovala je svojoj vladi da je ne šalje za dobrim momcima; bilo joj je to potrebno vjerovanje, jedini način na koji je mogla funkcionirati.

A ipak, postala je netko koga se bojala, žena kojoj se vjerojatno ne može vjerovati i pustiti je u normalno društvo.

Još je uvijek bio tamo, taj san o umirovljenju i smještanju na jedno mjesto, ali Lily ga je prepoznala baš kao takvog, kao san koji se vjerojatno neće ostvariti. Čak i da se izvuče iz ove situacije živa, smirivali su se normalni ljudi, a Lily se bojala da je i ona sama postala nešto manje od ljudskog bića. Ubijanje joj je postalo previše lako, previše instinktivno. Što bi se dogodilo s njom da se mora suočavati s istim frustracijama svakoga dana, s groznim šefom ili zlim susjedom? Što ako je netko pokuša opljačkati? Bi li mogla kontrolirati svoje nagone ili bi ljudi morali umrijeti?

Još gore, što ako privuče opasnost na nekoga koga voli? Znala je da doslovno ne bi mogla podnijeti da se nekome iz njene obitelji nešto dogodi zbog nje, zbog onoga što je ona.

Čula je zvuk automobilske trube i trgnula se, vraćajući pozornost na svoju okolinu. Bila je prestravljena jer je dozvolila da joj misli odlutaju umjesto da bude na oprezu i usredotočena.

Ako ne može zadržati koncentraciju, neće imati šansi da uspješno ovo izvede.

Možda se provlačila ispod radara Agencije do sada - tako se barem nadala - ali to nije moglo trajati. Na koncu će netko krenuti za njom i ona je željela da to radije bude kasnije, nego prije.

Ako se gleda realistično, postojala su četiri moguća rješenja situacije u kojoj se nalazila. U najboljem mogućem scenariju, otkrit će što je namamilo Averilla i Tinu iz mirovine i štogod to bilo, bit će dovoljno grozno da se civilizirani svijet udalji od Nervija i oni će ostati bez posla.

Agencija je više nikada neće koristiti, naravno; bez obzira koliko je to bilo opravdano, ugovorni agent koji ide okolo i ubija smatra se previše nestabilnim za posao. Na taj će način ona pobijediti, ali ostati bez posla, što ju je vraćalo na prethodnu brigu o tome bi li uopće mogla voditi normalan život.

U sljedećem najboljem scenariju, neće pronaći ništa dovoljno inkriminirajuće - prodaja oružja teroristima ne bi bila dovoljno grozna, jer su svi i ovako znali za to- i bit će primorana proživjeti život pod lažnim imenom, a i u tom će slučaju biti bez posla, te se time ponovno vraćala na pitanje bi li mogla raditi normalan posao i biti uzorna građanka.

Posljednje dvije mogućnosti bile su crne. Mogla bi postići cilj, ali zatim biti ubijena. Konačno, u najgorem slučaju, mogla bi biti ubijena prije no što bilo što postigne.

Voljela bi da može reći da su šanse pedeset-pedeset na strani prva dva ishoda, ali ove četiri mogućnosti nisu bile jednake po vjerojatnosti. Mislila je da postoji oko osamdeset posto šansi da neće preživjeti, a i to bi mogla biti optimistična procjena. Ipak, dat će sve od sebe za preostalih dvadeset posto. Nije mogla iznevjeriti Ziu odustajanjem.

Latinska četvrt bila je labirint uskih popločenih ulica, uglavnom krcatih studenata s obližnje Sorbonne i kupaca koji su dolazili u čudne butike i etničke trgovine, ali danas je bilo manje gužve zbog kiše. Internet Cafe je, međutim, već bio pun. Lily je pregledala unutrašnjost dok je zatvarala kišobran i skidala kišni ogrtač, šal i rukavice, tražeći pogledom slobodno računalo na mjestu na kojem je najmanje vjerojatno da će biti promatrana. Ispod prugastog ogrtača imala je debeli pulover visokog ovratnika lijepe plave boje koja je zatamnivala nijansu njenih očiju, te hlače i niske čizme. Držać za pištolj s njenim revolverom kalibra 22 bio joj je učvršćen na desnom gležnju, lako dostupan, a hlače su ga savršeno skrivale. Osjećala se užasno

bespomoćno tijekom tjedana u kojima nije mogla nositi oružje zbog onih prokletih pretresanja uvijek kada je bila u blizini Salvatorea; ovako je bilo bolje.

Uočila je računalo koje je bilo smješteno pod takvim kutom da je mogla čitavo vrijeme promatrati vrata, a osim toga bilo je najizoliranije u cijelom prostoru. Međutim, koristila ga je mlada Amerikanka koja je očito provjeravala svoju poštu. Uglavnom je bilo lako uočiti Amerikance, pomislila je Lily; nije to bilo samo pitanje odjeće i stila, bilo je nečega u njima, nekog urođenog pouzdanja koje je često graničilo s arogancijom i koje je vjerojatno bilo užasno iritantno Europljanima. I ona sama je možda još uvijek nosila taj stav - bila je gotovo sigurna u to - ali tijekom godina njen se stil odijevanja i vanjskih manira promijenio. Većina ju je ljudi smatrala Skandinavkom, zbog izgleda, ili možda Nijemicom. Nitko tko bi je u ovom trenutku pogledao ne bi pomislio na pitu od jabuka i bejzbol.

Čekala je da tinejdžerica završi i ode, a zatim je zauzela njeno mjesto. Ovdje je cijena po satu bila jako povoljna, bez sumnje zbog hordi sveučilištaraca. Platila je jedan sat, očekujući da će potrošiti barem toliko, ako ne i više.

Počela je Le Mondeom, najvećim novinama, pretražujući arhive između 21. kolovoza, kada je večerala s Joubranima posljednji put, i 28., kada su bili ubijeni. Jedino spominjanje 'Nervija' bilo je ono Salvatorea, povezano s pričom o međunarodnim financijama. Dvaput je pročitala članak, tražeći bilo kakav detalj koji bi mogao upućivati na skriveno značenje, ali ili nije bilo ničega, ili je ona tapkala u mraku kada je bila riječ o financijskim pitanjima.

Bilo je petnaest novina na području Pariza, od kojih su neke bile male, a neke velike. Morala ih je sve pretražiti i to prelazeći arhive sedam dana koji su je zanimali. Zadatak je oduzimao puno vremena i ponekad bi računalu trebala čitava vječnost da skine stranicu. Ponekad je veza pucala, pa bi trebala krenuti iz početka. Bila je tamo tri sata kada je došla do Investira, financijskih novina i pogodila jackpot.

Članak je bio postrance, dug samo dva odlomka: 25. kolovoza, istraživački laboratorij Nervija pretrpio je eksploziju i požar nakon nje koji je opisan kao 'malen' i 'brzo obuzdan', s 'minimalnom štetom' koja ni na koji način neće utjecati na istraživanje cjepiva koje se provodi u laboratoriju.

Averill se specijalizirao za eksplozive do mjere da je bio pravi umjetnik. Nije vidio smisla u uzaludnom razaranju kada je, uz planiranje i pažnju, bilo moguće napraviti takav izboj koji bi raznesao samo ono što je bilo potrebno.

Zašto raznijeti čitavu zgradu kada bi bilo dovoljno uništiti samo jednu prostoriju? 'Brzo obuzdan' je bio izraz koji se često koristio za opisivanje njegovog rada. A Tina je bila vješta u zaobilaženju sustava osiguranja, pored toga što je bila talentirana s pištoljem.

Lily nije mogla sa sigurnošću reći da je to bilo njihovo djelo, ali osjećala je da je na pravom putu. To je barem bio trag kojeg je mogla slijediti i nadati se da vodi na pravi put.

Dok je bila na internetu izvukla je informacije koje je našla o istraživačkom laboratoriju, ali nije pronašla gotovo ništa osim adrese i imena ravnatelja, njenog poznanika dr. Vincenza Giordana. Tako dakle. Utipkala je njegovo ime u tražilicu, ali nije dobila ništa- no, nije baš ni očekivala da je imao objavljen telefonski broj. To bi bio najlakši način da ga locira, ali nije bio jedini.

Dok je prekidala vezu s internetom pomicala je ramena i naginjala glavu naprijed-natrag da opusti ukočene mišice u vratu. Nije se maknula s računala više od tri sata i svaki joj je mišić bio ukočen, a i hitno je trebala ići u zahod. Bila je umorna, ali ne onoliko koliko je bila dan prije, i bila je zadovoljna načinom na koji joj se snaga držala tijekom brzog hoda od metroa.

Kiša je još padala kada je napustila cafe, ali je padala slabije. Otvorila je kišobran, razmislila na trenutak, a zatim krenula suprotnim smjerom od onoga kojim je ranije došla. Bila je gladna i iako ga nije jela već godinama, točno je znala što želi za ručak: jedan Big Mac.

Swain je ponovno nadmudrio sam sebe. Već je bio prokleta umoran od toga, ali činilo se kao da si nije mogao pomoći.

Pronašao je staru adresu Joubranovih i otkrio da je mjesto bilo očišćeno i unajmljeno ili prodano drugoj obitelji. Palo mu je na pamet provaliti unutra i vidjeti što može pronaći, ali to bi imalo smisla samo da u međuvremenu nitko nije ulazio u kuću. Gledao je kako mlada majka pozdravlja dadilju - svoju majku, po sličnosti bi se reklo- i dvoje predškolske djece kako trče kroz vrata na kišu prije no što ih je mogla zaustaviti. Žene su ih, uz puno smijeha i tepanja, uspjele smiriti i uvesti natrag u kuću; zatim je mlada žena opet izašla, noseći torbicu i kišobran. Je li išla na posao ili u kupovinu njemu nije bilo važno. Ono što je bilo važno jest da mjesto više nije bilo prazno.

Tu se nadmudrio. Također je namjeravao ispitati susjede i lokalne trgovce o Joubranima, o tome tko su im bili prijatelji i takve stvari. Ali palo mu je na pamet da će, ako on prestigne Lily u tome, netko sigurno njoj to

ispričati kada dođe - reći joj da im je neki Amerikanac postavljao ista ta pitanja prethodnog dana ili čak prije nekoliko sati. A ona nije bila glupa; točno bi znala što to znači i pritajila se negdje.

Jurio je za njom prethodnog dana, pokušavajući je preteći, ali sada je samo trebao prilagoditi razmišljanje. Nije bilo nužno da je još u zaostatku, što je bilo dobro jedino ako je znao koji će biti njen sljedeći korak. Do tada, nije si mogao priuštiti da je uznemiri jer će mu ponovno nestati.

Preko veza - Murray se bavio Francuzima - znao je da je Lily doletjela u Pariz koristeći identitet Mariel St. Clair, ali adresa navedena na njenoj putovnici bila je, kako je ispalo, adresa ribarnice. Pomislio je da je to malo humora s njene strane. Neće više koristiti identitet Mareil St. Clair; vjerojatno je bez muke ponovno preuzela nov identitet kojeg on nikako nije mogao otkriti. Pariz je bio velik grad, s više od dva milijuna stanovnika, a ona ga je poznavala puno bolje nego on. Imao je samo jednu priliku da im se putovi sretnu i nije je želio upropastiti uskačući prerano.

Ogorčen, napravio je krug po susjedstvu proučavajući ga i pogledavajući više nego ležerno pješake koji su žurili niz ulice. Nažalost, većina ih je nosila kišobrane koji su im djelomice skrivali lica, a čak i da nisu, nije imao pojma kakvu je masku Lily sada mogla koristiti. Bile je otprilike sve osim starije časne sestre, pa bi možda trebao tražiti upravo njih.

U međuvremenu, možda bi trebao baciti oko na onaj Nervijev laboratorij, pogledati vanjske mjere osiguranja. Tko zna kada bi mogao zatrebati ulaz?

Nakon nezdravog i iznimno zadovoljavajućeg ručka, Lily je otišla vlakom u predgrađe gdje su živjeli Averill i Tina. Kada je stigla tamo kiša je već bila prestala i slabo se sunce trudilo proviriti kroz sive oblake. Dan nije bio ništa topliji, ali barem kiša više nije činila sve očajnima. Sjećala se kratke snježne mećave u noći kada je umro Salvatore i pitala se hoće li Pariz imati još snijega te zime. U Parizu snijega nije bilo baš često. Kako se Zia voljela igrati u snijegu! Vodili su je na skijanje u Alpe gotovo svake zime, troje odraslih koji su je voljeli više nego sam život. Lily nikada nije skijala jer nije nezgoda mogla spriječiti u poslu na nekoliko mjeseci, ali nakon što su otišli u mirovinu, njeni su se prijatelji bacili na uživanje u tom sportu.

Uspomene su joj se javljale u sjećanju poput razglednica. Zia kao preslatka, bucmastra trogodišnjakinja u jarkocrvenom odijelu za snijeg dok tapka malenog i vrlo čudnog snjegovića.

To je bilo njeno prvo putovanje u Alpe. Zia na dječjoj žičari kako više, "Gledajte me! Gledajte me!" Tina kako se glavom zabije u snježni nanos i

izvlači se smijući se, više nalik na Snježnog čovjeka nego na ženu. Njih troje kako uživaju u piću uz vatru u kaminu dok Zia spava na katu.

Zia kada je izgubila prvi zub, počinjala školu, na prvom plesnom recitalu, kada je pokazivala prve znakove promjene iz djeteta u tinejdžericu, kada je dobila prvu mjesečnicu prošle godine, radila si frizure, kad je željela nositi maškaru.

Lily je nakratko zatvorila oči, tresući se od boli i bijesa. Ispunjavala ju je usamljenost na način na koji je to činila već mnogo puta otkako su oni mrtvi. Otada je mogla vidjeti sunce, ali nije ga mogla osjetiti, kao da je toplina nikada nije doticala. Zadovoljilo ju je ubijanje Salvatorea, ali nije bilo dovoljno da dovede sunce natrag do nje.

Stala je pred kućom u kojoj su živjeli njeni prijatelji. Sada je tu živio netko drugi i ona se pitala jesu li ti ljudi znali da su tri osobe tamo poginule prije tek nekoliko mjeseci. Osjećala se napadnutom, kao da je sve trebalo ostati onakvo kakvo je bilo, njihove stvari nedirnite.

Onaj isti dan kada se vratila u Pariz i otkrila da su bili ubijeni, sama je uzela neke fotografije, neke Ziine igre i knjige, nekoliko njenih igračaka iz djetinjstva, album kojeg je ona počela slagati, a Tina ga s ljubavlju nastavila puniti. Kuća je bila očišćena, naravno, i zaključana, ali to je nije spriječilo. Kao prvo, imala je svoj ključ. Kao drugo, da je bilo potrebno, bila bi golim rukama otkinula krov da uđe unutra. Ali što se dogodilo s ostatkom njihovih stvari? Gdje je bila njihova odjeća, njihova osobna blaga, njihova skijaška oprema? Nakon tog prvog dana bila je zaposlena otkrivanjem tko ih je ubio i počinjanjem plana za osvetu; kada se vratila, kuće je bila prazna.

Averill i Tina su oboje imali nekakvu obitelj, rođake i tako nešto, ali nikoga bliskog. Možda su vlasti obavijestile te članove obitelji i oni su došli i sve spakirali. Nadala se da je bilo tako. Bilo je u redu da obitelj ima njihove stvari, ali mrzila je pomisao da je neka služba za čišćenje došla i spakirala sve u kutije da se može baciti.

Lily je počela kucati na vrata, razgovarati sa susjedima, pitati iz jesu li vidjeli nekog posjetitelja tijekom tjedna koji je prethodio smrtima njenih prijatelja. Ispitala ih je i prije, ali nije znala postaviti prava pitanja. Bila im je poznata, naravno; dolazila je u posjete godinama, pozdravljala ih, zastajkivala i čavrljala. Tina je bila prijateljski raspoložena, Averill povučeniiji, ali za Ziu nije postojao stranac. Bila je otvorena prema svim susjedima.

Samo se jedna susjeda sjećala da je nešto vidjela; bila je to madame Bonnet, koja je živjela u drugoj kući od njihove. Bila je u srednjim

osamdesetim godinama, mrzovoljna zbog starosti, ali voljela je sjediti uz prednji prozor dok plete - a uvijek je plela - pa je vidjela gotovo sve što bi se događalo na ulici.

"Ali već sam sve to rekla policiji," rekla je nestrpljivo kada je otvorila vrata i kada joj je Lily postavila pitanje. "Ne, nisam vidjela nikoga one noći kada su ubijeni. Stara sam, ne vidim tako dobro, ne čujem dobro. I navlačim zavjese po noći. Kako sam mogla vidjeti nešto?"

"A prije te noći? U bilo koje doba toga tjedna?"

"Niti tada. Rekla sam policiji." Piljila je u Lily.

"Policija nije ništa napravila."

"Naravno da nije ništa napravila! Nesposobni su, svi skupa." S gnušanjem je zamahnula rukom kao da pokazuje na sve državne činovnike koji svakoga dana rade najbolje što mogu.

"Jeste li vidjeli nekog nepoznatog?" ponovila je Lily strpljivo.

"Samo onog mladog muškarca. Bio je jako zgodan, poput filmske zvijezde. Došao je u posjet jednog dana, na nekoliko sati. Nisam ga prije viđala."

Lilyn puls je ubrzao. "Možete li ga opisati? Molim vas, madame Bonnet."

Starica je još malo piljila u nju, promrmljala nekoliko nezahvalnih fraza poput 'nesposobni idioti' i 'obične budale', a zatim rekla, "Rekla sam, bio je zgodan. Visok, vitak, crne kose. Jako lijepo odjeven. Došao je taksijem, a drugi ga je pokupio kada je odlazio. To je sve."

"Biste li mogli procijeniti njegovu starost?"

"Mlad! Za mene su svi ispod pedesete mladi! Ne smetajte mi s tim blesavim pitanjima." Nakon tih riječi, koraknula je unatrag i zatvorila vrata uz tresak.

Lily je duboko udahнула. Mlad, zgodan, crnokos muškarac. I lijepo odjeven. U Parizu su bile tisuće muškaraca koje su odgovarale tom opisu. Bio je to početak, djelić slagalice, ali kao samostalan trag nije značio ama baš ništa. Nije imala uobičajen popis osumnjičenika, niti fotografije koje bi mogla pokazati gospođi Bonnet i nadati se da će starica jednu odabrati i reći, "Ovaj. Ovo je taj čovjek."

I što joj je to zapravo govorilo? Taj zgodan, mlad čovjek mogao ih je unajmiti da raznesu nešto u Nervijevom laboratoriju ili je mogao biti samo poznanik koji je slučajno došao u posjet. Averill i Tina mogli su otići negdje drugdje na sastanak s osobom koja ih je unajmila, umjesto da je puste u svoj dom. Zapravo, to je bilo vjerojatnije.

Protrljala si je čelo. Nije dobro razmislila o svemu, ali nije ni znala može li se o svemu dobro razmisliti. Nije znala je li bilo važno zašto su prihvatili posao ili što je taj posao bio. Nije čak mogla biti ni sigurna da je postojao posao, ali to je bio jedini scenarij koji je imao smisla i morala je slijediti svoj nagon. Ako sada počne sumnjati u sebe, mogla bi jednostavno odustati od svega.

Duboko zamišljena, hodala je natrag prema željezničkoj postaji.

10.

Georges Blanc duboko je vjerovao u zakon i red, ali bio je i pragmatičan čovjek koji je prihvaćao činjenicu da su ponekad postojali teški izbori i da je čovjek jednostavno trebao dati najviše od sebe.

Nije mu se svi alo puštati informacije Rodrigu Nerviju. Međutim, imao je obitelj koju je trebao štititi i starijeg sina koji je bio na prvoj godini sveučilišta Johns Hopkins u Sjedinjenim Državama. Školarina za Johns Hopkins iznosila je gotovo trideset tisuća američkih dolara svake godine; samo bi ga to bacilo na prosjački štap. Ali nekako bi uspio, čak i da mu Salvatore Nervi nije prišao prije više od deset godina i jednostavno mu rekao da bi imao velike koristi od druge, jako velikodušne plaće za koju ne bi trebao ništa raditi, već samo povremeno dijeliti neke informacije i možda obavljati sitne usluge. Kada je Georges pristojno odbio, Salvatore se nastavio smiješiti i počeo recitirati popis ogavnih, užasnih nesreća koje bi mogle zadesiti njegovu obitelj, kao što su na primjer izgaranje kuće, otmice njegove djece ili čak fizičke nezgode. Ispričao mu je kako je banda lopova upala u kuću neke starice i oslijepila ju bacajući joj kiselinu u lice, kako je ušteđevina mogla nestati poput dima i kako su automobili svakodnevno imali nesreće.

Georges je razumio. Salvatore je samo naveo stvari koje će se dogoditi njemu i njegovoj obitelji ako odbije učiniti ono što Salvatore traži od njega. I tako je kimnuo i pokušao tijekom godina ograničiti štetu koju je stvarao dajući informacije i obavljajući usluge. S tim prijetnjama kao motivacijom, Salvatore je mogao dobivati informacije besplatno, ali otvorio je Georgesu račun u Švicarskoj na kojeg mu je svake godine uplaćivao iznos dvostruki od njegove plaće.

Georges je pazio da izvana živi na plaći Interpola, ali je bio dovoljno pragmatičan da poseže za računom u Švicarskoj za plaćanje sinovog obrazovanja. Sada je na računu bila pozamašna svota, nakon što je novac stizao deset godina i nakupljao kamate. Novac je bio tu; neće ga koristiti da sebi kupuje luksuze, ali koristit će ga za svoju obitelj. Na koncu će, znao je, morati učiniti nešto s novcem, ali nije znao što.

Tijekom godina većinom je imao posla s Rodrigom Nervijem, Salvatoreovim nasljednikom.

Gotovo bi radije imao posla sa Salvatoreom. Rodrigo je bio hladniji od Salvatorea, pametniji i, mislio je Georges, vjerojatno nemilosrdniji. Jedina prednost koju je Salvatore imao nad sinom bilo je iskustvo i više godina tijekom kojih je ispisivao popis vražjih grijeha.

Georges je provjerio vrijeme: jedan poslijepodne. Uz vremensku razliku od šest sati između Pariza i Washingtona, to je značilo da je tamo sedam ujutro, upravo pravo vrijeme da se nekoga dobije na mobitel.

I sam je koristio mobitel, ne želeći trag poziva na Interpolovom popisu. Genijalni izumi, ti mobiteli; zbog njih su telefonske govornice postale gotovo višak. Naravno, nisu bili tako anonimni, ali njegov je bio osiguran protiv prisluškivanja i zbog toga puno pogodniji.

"Halo," rekao je muškarac nakon druge zvonjave. Georges je u pozadini čuo televiziju.

"Poslat ću vam fotografiju," rekao je Georges. "Hoćete lije molim vas pustiti u vaš program za prepoznavanje crta lica što je prije moguće?" Nikada nije koristio imena, baš kao ni drugi muškarac. Kadgod je jedan od njih trebao informaciju, zvao bi na mobitel drugoga, što je držalo njihov službeni kontakt na minimumu.

"Naravno."

"Molim vas pošaljite mi sve važne informacije uobičajenim putem."

Obojica su prekinuli; i razgovori su uvijek bili držani na minimumu. Georges nije znao ništa o svom kontaktu, čak ni njegovo ime. Što se njega ticalo, njegov je suradnik u Washingtonu surađivao iz istog razloga kao on, zbog straha. Nikada nije bilo ni traga prijateljstvu između njih dvojice. Ovo je bio posao, a oni su to i predobro razumjeli.

"Trebam konačan odgovor. Hoćete li imati spremno cjepivo do sljedeće sezone gripe?" pitao je Rodrigo dr. Giordana. Na Rodrigovom je stolu bilo ogromno izvješće, ali njega je zanimalo ono važno, a to je bilo hoće li moći proizvesti potrebnu količinu prije no što bude potrebna.

Dr. Giordano je imao pozamašnu stipendiju nekoliko svjetskih zdravstvenih organizacija da razvije pouzdano cjepivo protiv ptičje gripe. Njihov laboratorij nije bio jedini koji je radio na tom problemu, ali bio je jedini koji je imao dr. Giordana. Vincenzo je postao opčinjen virusima i ostavio je svoju privatnu praksu radi prilike da ih proučava, te je postao priznati stručnjak i na njega se gledalo ili kao na iznimnog genija, ili kao na iznimnog srećkovića koji radi s mikroskopskim užasima.

Cjepivo za bilo koji oblik ptičje gripe bilo je teško razviti, jer je ptičja gripa bila smrtonosna za ptice, a cjepiva se prave uzgojem virusa gripe u jajima. Ptičja je gripa, međutim, ubijala jaja; dakle, nije bilo cjepiva. Onaj tko razvije proces za proizvodnju djelotvornog, pouzdanog cjepiva protiv ptičje gripe imao bi ogroman novac u rukama.

To je, potencijalno, bio najveći izvor zarade u čitavom carstvu Nervija, obilniji čak i od opijata.

Do sada je ptičja gripa i sama dolazila u slijepe ulice: virus je prelazio sa zaražene ptice na čovjeka, ali nije imao mogućnost širenja s čovjeka na čovjeka. Zaražen čovjek bi ili umro, ili ozdravio, ali bez da zarazi nekog drugog. Ptičja gripa je u sadašnjem obliku još bila nesposobna uzrokovati epidemiju, ali američki CDC i Svjetska zdravstvena organizacija bili su na uzbuđeni zbog određenih promjena u virusu. Stručnjaci su se kladili da će sljedeća velika epidemija gripe biti izazvana virusom protiv kojeg ljudi nemaju imunitet jer se nikada prije nisu susreli s njime, virusom ptičje gripe - i držali su dah početkom svake sezone gripe. Do sada, svijet je imao sreće.

Ako virus napravi potrebne genetičke promjene koje bi mu omogućile prijelaz s čovjeka na čovjeka, kompanija koja bi proizvela cjepivo za tu gripu mogla bi odrediti svoju cijenu.

Dr. Giordano je uzdahnuo. "Ako ne bude više nazadovanja, cjepivo može biti spremno do kraja sljedećeg ljeta. Međutim, ja ne mogu garantirati da više neće biti nazadovanja."

Eksplozija u laboratoriju prošlog kolovoza uništila je nekoliko godina posla. Vincenzo je izolirao virus ptičje gripe i mukotrpno je razvio način za proizvodnju pouzdanog cjepiva.

Eksplozija nije uništila samo proizvod, već i ogroman dio informacija. Računala, dokumente, bilješke - sve je nestalo. Vincenzo je morao početi od nule.

Ovoga je puta proces išao brže jer je Vincenzo znao više o tome što je bilo dobro, a što ne, ali Rodrigo je bio zabrinut. Ovogodišnja je sezona gripa bila normalnoga tipa, ali što je sa sljedećom? Proizvodnja početne količine cjepiva trajala je šest mjeseci, a velike količine moraju biti spremne sljedećeg ljeta. Ako propuste rok i sljedeće godine virus ptičje gripe prođe genetsku mutaciju potrebnu za prelaženje s čovjeka na čovjeka, prepustit će šansu da se obogate. Zaraza će se raširiti svijetom, milijuni će umrijeti, ali tijekom te jedne sezone imuni sustavi preživjelih će se prilagoditi i taj će određen virus doći do kraja svog kratkog uspjeha.

Kompanija koja će imati spremno cjepivo kada virus mutira bit će kompanija koja će požeti korist.

Možda će još jednom imati sreće i virus ptičje gripe neće mutirati na vrijeme za sljedeću sezonu gripe, ali Rodrigo se odbijao oslanjati na sreću. Mutacija se mogla dogoditi u bilo koje doba. Bio je u utrci s virusom i bio je odlučan pobijediti.

"Tvoj je posao pobrinuti se da ne bude više nazadovanja," rekao je Vincenzu. "Prilika poput ove javlja se jednom u životu. Nećemo je propustiti." Neizrečeno je ostalo da će Rodrigo dovesti nekoga tko će moći obaviti posao, ako Vincenzo ne može. Vincenzo je bio stari prijatelj, danjegovog oca. Rodrigo nije bio opterećen istom sentimentalnošću. Vincenzo je napravio najvažniji dio posla, ali sada su bili na mjestu s kojega je netko drugi mogao nastaviti.

"Možda ne jednom u životu," rekao je Vincenzo. "Ono što sam napravio s tim virusom mogu napraviti ponovno."

"Ali u ovim određenim okolnostima? To je savršeno. Ako sve pro e kako treba, nitko nikada neće saznati i nas će, zapravo, hvaliti kao spasioce. Na savršenom smo mjestu za iskoristiti ovo vrijeme. S financiranjem od strane WHO-a, nitko se neće čuditi što mi imamo cjepivo. Ali ako odemo na bunar previše puta, moj prijatelju, voda će se zamutiti i postavljat će se pitanja na koja ne želimo odgovoriti. Ne može dolaziti do takve epidemije svake godine, ili svakih pet godina, bez da netko postane sumnjičav."

"Stvari se mijenjaju," rekao je Vincenzo. "Svjetske populacija živi u bliskijem kontaktu sa životinjama nego ikada prije."

"A nijedna bolest nikada nije bila proučena kao gripa. Svaku varijaciju prouče tisuće mikroskopa. Ti si doktor i liječnik, ti to znaš." Gripa je bila veliki ubojica; više je ljudi umrlo od gripe tijekom epidemije 1918. godine nego tijekom četverogodišnje Velike kuge koja je harala Europom tijekom srednjega vijeka. Gripa iz 1918. ubila je, kako se procjenjuje, između četrdeset i pedeset milijuna ljudi. Čak i tijekom normalnih sezona gripa je ubijala tisuće, stotine tisuća ljudi. Svake se godine proizvodi dvije stotine i pedeset milijuna doza cjepiva, a to je samo dio koji bi bio potreban tijekom opasne epidemije.

Laboratoriji u Sjedinjenim Državama, Australiji i Velikoj Britaniji radili su pod strogim pravilima na proizvodnji cjepiva koje je ciljalo na viruse za koje su istraživači smatrali da će se najvjerojatnije pojaviti svake sezone. Međutim, ono što je bilo posebno za opasnu epidemiju bilo je to što je

uzrokuje virus koji nije bio predviđen, koji nikada prije nije bio viđen, te dostupno cjepivo ne bi bilo djelotvorno protiv njega. Čitav je proces bio ogromna igra pogađanja, s milijunima života na kocki. Većinom su istraživači točno pogađali. Ali jednom u otpriike svakih trideset godina, virus bi mutirao i uhvatio ih nespemne. Prošlo je trideset i pet godina od epidemije gripe u Hong Kongu 1968. - 69.; sljedeća opasna epidemija već kasni, a sat otkucava.

Salvatore je iskoristio sav svoj utjecaj i kontakte da dobije stipendiju WHO-a za razvoj pouzdane metode proizvodnje cjepiva za ptičju gripu. Odabrani laboratoriji koji su inače proizvodili cjepivo usredotočili bi se na uobičajene viruse gripe, ne na ptičju gripu, pa bi njihova cjepiva bila beskorisna. Zbog stipendije i Vincenzovog istraživanja, samo će laboratoriji Nervi znati kako proizvesti cjepivo za ptičju gripu i - ovo je važan dio - imati spremne doze. Uz milijune ljudi koji diljem svijeta padaju poput muha od nove bolesti, bilo koje djelotvorno cjepivo bilo bi neprocjenjivo. Nebo je doslovno granica profitu koji bi mogao biti zgrnut u nekoliko kratkih mjeseci.

Nije bilo šanse da se proizvede dovoljno za zaštititi svih, naravno, ali svjetska bi populacija imala koristi od malo pametnog prorjeđivanja, mislio je Rodrigo.

Eksplozija u kolovozu zaprijetila je svemu tome i Salvatore je brzo započeo s kontrolom štete.

Oni koji su pokrenuli eksploziju bili su eliminirani i nov sigurnosni sustav ugrađen, budući da je onaj stari očito imao ogromne mane. Ali unatoč svom svojem trudu, Rodrigo nikada nije uspio otkriti tko je unajmio supružnike da unište laboratorij. Suparnik u proizvodnji cjepiva? Nije bilo suparnika, niti jedan drugi laboratorij nije radio na ovom određenom projektu. Opći suparnik u poslu? Postojale su veće mete koje su mogle biti izabrane, ali su bile ignorirane.

Prvo eksplozija, a zatim je nakon tri mjeseca Salvatore bio ubijen. Mogu li dva događaja biti povezana? Tijekom godina bilo je mnogo pokušaja atentata na Salvatorea, pa možda nije bilo veze između ova dva događaja. Možda je ovo jednostavno bila loša godina. A ipak... Joubrani su bili profesionalci, muž je bio stručnjak za eksplozive, a žena atentator; Denise Morel je također vjerojatno bila profesionalni atentator. Je li mogućnost da ih je unajmila ista osoba bila izvan svake sumnje?

Ali dva su događaja bila jako različita po prirodi. U prvom, Vincenzov je posao bio namjerno naciľjan i uništen. Budući da nije bila tajna da radi na

drugačijoj metodi proizvodnje cjepiva protiv gripe, tko bi imao koristi od uništenja? Jedino netko tko je također radio na tom projektu, tko je poznao Vincenza i htio ukrasti slavu. Bez sumnje, postojali su privatni laboratoriji koji su pokušavali razviti cjepivo protiv ptičje gripe, ali tko bi me u mnogim istraživačima ne samo znao koliko je Vincenzo blizu, već i imao financijsku moć za unajmiti dva profesionalca da ga zaustave?

Jedan od regularnih laboratorija kojima je odobrena proizvodnja cjepiva, možda?

Ubijanje Salvatorea, s druge strane, ni u kom pogledu nije utjecalo na Vincenzov rad. Rodrigo je jednostavno stao na Salvatoreovo mjesto. Ne, ubojstvo njegovog oca nije spadalo u isti koš, pa nije vidio vezu.

Telefon je zazvonio. Vincenzo je ustao, ali Rodrigo ga je zaustavio podignutom rukom; imao je još pitanja o cjepivu. Podignuo je slušalicu. "Da."

"Imam odgovor na vaše pitanje." Ponovno, nisu se koristila nikakva imena, ali prepoznao je Blancov tihi glas. "U našoj bazi podataka nije bilo ničega. Naši su prijatelji, međutim, dobili rezultat. Njeno ime je Liliane Mansfield, Amerikanka je i ugovorna agentica, profesionalna atentatorica."

Rodrigova se krv sledila. "Oni su je unajmili?" Ako su se Amerikanci okrenuli protiv njega, stvari su se upravo jako zakomplicirale.

"Ne. Moj kontakt kaže da su naši prijatelji jako uznemireni i sami je pokušavaju pronaći."

Čitajući između redaka, Rodrigo je protumačio da to znači da je CIA pokušava pronaći i eliminirati je. Ah! To je objašnjavalo Amerikanca koji je bio u njenom stanu i tražio je. Bilo je olakšanje što je i ta tajna bila riješena; Rodrigo je volio znati koji sve igrači sudjeluju u igri. Uz velike američke resurse i znanje koje moraju imati o njoj, puno je vjerojatnije da će oni uspjeti prije njega... ali on je osobno želio nadgledati rješavanje njenog problema s disanjem. Disala je, dakle bila je problem.

"Postoji li način da vaš kontakt podijeli informacije s vama kako ih dobiva?" Ako bi znao što CIA zna, mogao bi im dozvoliti da naprave težak posao umjesto njega.

"Možda. Postoji još jedna stvar za koju mislim da bi vas mogla zanimati. Ova je žena bila jako bliska prijateljica Joubrana."

Rodrigo je zatvorio oči. To je bilo to, taj detalj zbog kojeg je sve imalo smisla. "Molim vas javite mi ako budete mogli dogovoriti ovu drugu stvar s našim prijateljima."

"Da, naravno."

"Želim kopiju svih informacija koje imate o njoj."

"Faksirat ću vam ih čim budem u mogućnosti," odgovorio je Blanc, a to je značilo kada se vrati kući te večeri. Nikada ne bi Rodrigu slao informacije iz same zgrade Interpola.

Rodrigo je poklopio slušalicu i naslonio glavu na uzglavlje stolice. Dva su događaja ipak bila povezana, ali ne način na koji je mislio. Osveta. Tako jednostavno i nešto što je on razumio svim svojim bićem. Salvatore je ubio njene prijatelje, pa je ona ubila Salvatorea. Tko god da je unajmio Juobrane da unište Vincenzov rad, pokrenuo je niz događaja koji su završili ubojstvom njegovog oca.

"Njeno ime je Liliane Mansfield," rekao je Vincenzu. "Pravo ime Denise Morel. Profesionalna atentatorica je, a Joubrani su joj bili prijatelji."

Vincenzove su se oči raširile. "I ona sama je uzela otrov? Znajući što je to? Brilljantno! Jako glupo, ali Brilljantno."

Rodrigo nije dijelio Vincenzovo divljenje za djelo te Liliane Masfield. Njegov je otac umro jako bolnom, teškom smrću, bez dostojanstva i kontrole i on to nikada neće zaboraviti.

Tako. Obavila je svoj zadatak i pobjegla iz zemlje. Sada je možda bila izvan njegovog dosega, ali nije bila izvan dosega svojih zemljaka. S Blancom na tome, moći će pratiti njihovu potragu za njom, a kada joj se dovoljno približe, on će uskočiti i sam imati čast. S velikim zadovoljstvom.

11.

Kada je Rodrigo primio faksirane papire dugo je buljio u sliku žene koja je ubila njegovog oca.

Rodrigo se osjećao kao da ga je stresla struja; svaka se dlačica na njegovom tijelu podignula i trnci su mu prolazili niz leđa.

Vratila se u Pariz. Bila je ovdje, unutar dosega njegove potrage. Bio je to hrabar potez, a da nije bilo gospodina Blanca, on bi bio uhvaćen nespreman. Njegovo je osobno osiguranje bilo teško koliko je to bilo ljudski moguće, ali što je s imetkom Nervija koji je bio raštrkan po cijeloj Europi? Još važnije, što je s imanjima ovdje u Parizu? Sigurnosni sustavi su bili dobri, da, ali kada se radilo o ovoj ženi, trebali su biti dodatno oprezni.

Koja je bila njena najvjerojatnija meta? Odgovor mu se odmah pojavio u glavi: Vincenzov laboratorij. Znao je to; munja intuicije bila je prejaka da bi je zanemario. Tamo su njeni prijatelji napali i bili ubijeni zbog toga. Za nju bi bila poetska pravda ako bi završila njihov posao, možda postavljanjem niza eksplozivnih naprava i potpunim uništenjem kompleksa laboratorija.

Gubitak procijenjenog profita od cjepiva protiv gripe ne bi ga natjerao u bankrot, ali veselio se tom ogromnom pritoku gotovine. Novac je bio prava snaga u svijetu, iza kraljeva i prinčeva nafte, predsjednika i premijera, grupa koje su ga željele skupiti najviše. Ali još veća od izgubljenih profita bila bi uvreda, gubitak obraza. Još jedan incident u laboratoriju i WHO bi počela postavljati pitanja o sigurnosti i u najboljem slučaju povukla sredstva, a u najgorem inzistirala na istrazi. Nije želio da netko izvana švrlja po laboratoriju. Vincenzo bi vjerojatno mogao sakriti ili zamaskirati ono što je radio, ali svako daljnje odgađanje uništilo bi njihove planove.

Nije mogao dozvoliti da ona pobijedi. Na stranu sve drugo, na ulice bi stigla vijest da je Rodriga Nervija nadjačala žena. Možda bi to mogao držati skriveno neko vrijeme, ali na koncu, netko bi progovorio. Netko uvijek progovori.

To se ne bi moglo dogoditi u gore vrijeme. Tek je pokopao oca, prije tjedan dana. Iako je znao što treba raditi, na nekim je mjestima još postojala sumnja u to da on može zamijeniti Salvatorea na njegovom mjestu. A i on je sam preuzeo na sebe velik dio Salvatoreovog svakodnevnog posla; nije imao nikog tko bi isto to učinio za njega.

Bio je usred dogovora o prebacivanju plutonija u Siriju, imao je opijate koje je trebalo ubaciti u različite zemlje, poslove o oružju za koje se trebalo pobrinuti, a uz sve to imao je legitiman posao vođenja ogromne kompanije. Morao je odlaziti na sastanke.

Ali za hvatanje Liliane Mansfield naći će vremena, pa čak i ako sve ostalo bude trebao ostaviti.

Do sutra ujutro, svaki njegov zaposlenik u Francuskoj imat će njenu fotografiju. Ako prođe ulicom, netko će je prepoznati.

Osiguranje laboratorija bilo je uobičajeno, barem izvana. Bio je ograđen i imao je ulaze - jedan ulaz bio je ispred i jedan iza, a na svakome su bila dva stražara. Sam laboratorij bio je niz povezanih zgrada koje uglavnom nisu imale prozore. Arhitektura nije bile ništa posebno, zgrade su bile napravljene od crvene cigle. Na parkiralištu s lijeve strane bilo je oko pedesetak automobila.

Swain je sve to primijetio tijekom jedne vožnje pored kompleksa. Jaguar je bio pomalo upadljiv, pa nije to mogao odmah ponoviti bez da stražari nešto ne primjete. Umjesto toga, čekao je drugi dan da još jednom pro e pored, a u međuvremenu je koristio sve svoje kontakte da dobije nacрте zgrade, te da smisli na koji će način Lily najvjerojatnije ući unutra.

Što se tiče vanjskog prostora, osiguranje je uglavnom bilo ono što je mogao vidjeti: ograda, ulazi s vratima, stražari. Noću je područjem patrolirao stražar s njemačkim ovčarom, a osim toga, sve je bio dobro osvijetljeno.

Iz očitih razloga, mislio je da će pokušati ući noću, unatoč psu. Noćna je rasvjeta bila dobra, ali stvarala je sjene koje su bile dobre za skrivanje. Noću također nije bilo tako mnogo ljudi, a još jedan plus je bio što su ljudi obično bili umorni u noćne sate. Ona je bila stručnjak s pištoljem i mogla je srušiti i stražara i psa strelicama za uspavlivanje.

No istovremeno, uistinu, i stražar bi mogao vikati ili na neki drugi način privući pažnju.

Naravno, mogla ih je i ubiti; ako bi koristila prigušivač, stražari na ulazu ne bi ništa čuli.

Swainu se ta pomisao nije svidjela. Ne bi ni trepnuo kada bi ubila stražara, ali bilo mu je nelagodno misliti o tome da bi naudila psu. On je bio naivčina kada se radilo o psima, čak je i trenirao pse napadače. Ljudi su bili druga priča; neke od njih jednostavno je trebalo ubiti.

Isključio je većinu djece iz te teorije, bacajući ih u isti koš s psima, iako je upoznao neku djecu i mislio da bi svijetu bilo bolje bez njih. Samo mu je bilo drago što njegova vlastita djeca nisu ispala budale jer bi to bilo sramotno.

Nadao se da Lily nije ubijala pse. Velik dio njegove prirodne simpatije prema njoj jednostavno bi nestao.

Preko puta laboratorija bio je zgodan mali park. Tijekom toplih ljetnih dana mnogi bi zaposlenici iz obližnjih trgovina došli u njega opustiti se tijekom pauze za ručak. Bilo je nekoliko tvrdih oraha tamo čak i za tog hladnog dana - neki su šetali pse, neki čitali - bilo ih je dovoljno da još jedan muškarac ne bi bio primjetan.

Ulice su ovdje bile šire nego u starijim dijelovima Pariza, ali parking je svejedno trebalo naći.

Konačno, Swain je pronašao parking u blizini i prošetao do parka. Kupio je šalicu kave i pronašao si lijepu klupu na suncu odakle je mogao pratiti odlaske i dolaske u laboratorij, upoznati se s rutinom, možda primijetiti neku slabost u osiguranju koju prije nije uočio. Ako bude imao sreće, Lily možda danas dođe učiniti isto to. Nije mogao znati kakvu će opremu imati, kakve boje periku, pa bi mogao prošetati parkom i gledati kakve usne i nos tko ima.

Mislio je da bi mogao prepoznati oblik Lilynih usana bilo gdje.

Kompleks laboratorija izgledao je dovoljno obično; vanjsko osiguranje bilo je baš onakvo kakvo bi netko očekivao uz proizvodni kompleks: ograda, ograničen pristup, stražari u uniformama na ulazu. Nešto više od toga, poput tri metra visokih betonskih zidova s bodljikavom žicom na vrhu, privlačilo bi pažnju.

Sofisticirano osiguranje, pomislila je Lily, bilo je unutra. Skeneri za otiske prstiju ili mrežnice očiju za ulaz u najograničenija područja. Senzori kretanja. Laserske zrake. Senzori za razbijeno staklo, za težinu, što god. Morala je znati što je točno unutra i možda će trebati unajmiti nekoga da zaobiđe te sustave. Poznavala je nekoliko ljudi u tom poslu, ali željela se držati podalje od poznanika. Ako se pročuje da sada nije u milosti Agencije, nitko od njih ne bi joj bio sklon pomoći. Možda bi čak i aktivno radili protiv nje, govoreći sve onima koje zanima gdje bi ju mogli pronaći.

Susjedstvo je bilo zanimljiva mješavina etničkih trgovina, trendi butika, kafića, kavana i zgrada s jeftinim stanovima. Maleni park bio je odmak od urbane sredine, iako je većina stabala bila gola zbog nadolazeće zime, a svjež vjetar prolazio je kroz ljudska tijela sve do kostiju.

Danas se osjećala puno bolje, gotovo normalno. Noge su je dobro držale na brznoj šetnji od vlaka i nije bile bez zraka. Sutra, pomislila je, može pokušati sa sporim trčanjem, ali danas je bila zadovoljna šetnjom.

Stala je u kavani i kupila šalicu jake crne kave, te kolač s maslacem koji joj se gotovo topio u ustima čim bi ga zagrizla. Park je bio udaljen samo pedeset metara, pa je prošetala do njega i sjela na sunce, gdje se posvetila uživanju u kolaču i kavi. Kada je završila, polizala je prste, a zatim izvadila tanak blok iz torbice, rastvorila ga na krilu i nagnula se iznad njega. Pravila se da je zaokupljena onim što je čitala, ali zapravo su joj oči bile jako zaposlene, a pogled joj je prelazio od točke do točke, zamjećujući ljude u parku i određene stvari.

Bilo je dosta ljudi u malenom parku; mlada majka s energičnim djetetom, stariji čovjek koji je šetao starijeg psa. Još je jedan čovjek sjedio sam, ispijao šalicu kave i pogledavao na ručni sat, kao da čeka, ne baš strpljivo, da mu se netko pridruži. Drugi su šetali između stabala: mladi par držeći se za ruke, dva mladića koja su se dodavala nogometnom loptom dok su hodala, ljudi koji su uživali u sunčanom danu.

Lily je uzela olovku iz torbe i ugrubo nacrtala obrise parka, označavajući lokacije klupa, stabala, grmova, betonskih koševa za smeće, male fontane u sredini. Zatim je otvorila drugu stranicu i učinila isto s kompleksom laboratorija, označavajući gdje su vrata u odnosu na ulaz, a gdje prozori. Trebat će učiniti isto to za sve četiri strane kompleksa. Poslijepodne će unajmiti motor i čekati da dr. Giordano napusti kompleks, pod pretpostavkom da je uopće bio tamo, naravno - nije imala pojma kakvo mu je bilo radno vrijeme. Nije znala čak ni koji model automobila vozi. Međutim, mogla se kladiti da je imao prosječno radno vrijeme. Kada ode, pratit će ga do njegove kuće. Jednostavno. Telefonski broj možda mu nije u imeniku, ali staromodne metode još uvijek su radile.

Ponovno, nije znala ništa o čovjekovom obiteljskom životu, čak nije li imao obitelj u Parizu. On je bio njen as u rukavu. Znao je sve o osiguranju kompleksa i, kao ravnatelj, imao je pristup svim njegovim dijelovima; ono što nije bilo sigurno jest koliko bi lako podijelio te informacije. Više bi voljela ne koristiti ga, jer kada ga je jednom uhvati, morat će se kretati brzo, prije no što bilo tko primijeti da je nestao. Pokušat će pronaći nešto o unutarnjim metodama osiguranja na druge načine, pokušat će ući bez da koristi dr. Giordana. Ali željela je znati gdje on živi i to radije prije, nego kasnije, za svaki slučaj.

Lily je bila svjesna svojih nedostataka na tom području. Nikada nije imala posla ni s čim ozbiljnijim od običnih sigurnosnih sustava. Nije bila stručnjak ni u čemu, osim u čitanju svoje mete i dovoljnom približavanju za obavljanje zadatka. Što je više razmišljala o ovom pothvatu, to je bila svjesnija nejednakih izgleda, ali to nije umanjilo njenu odlučnost. Nigdje na svijetu nije postojao savršen sigurnosni sustav; uvijek je postojao netko tko je znao kako ga zaobići.

Pronaći će tog nekog ili će sama naučiti kako to učiniti.

Dvojica mladića više nisu bacala nogometnu loptu. Umjesto toga, razgovarali su na mobitel dok su pogledavali list papira, a zatim nju.

U njoj su zazvonila zvona za uzbunu. Ubacila je blok i olovku natrag u torbu, a zatim odglumila da joj je torba pala pored desne noge. Sagnula se i, koristeći torbu za zaklanjanje svojih pokreta, uvukla ruku u čizmu i izvukle svoje oružje.

Koristila je torbu za skrivanje oružja dok je ustajala, krećući se prema suprotnoj strani od mladića. Srce joj je jako lupalo u prsima. Bila je naviknuta da je ona lovac, ali ovoga je puta ona bila plijen.

12.

Lily je potrčala, a njena nagla brzina uhvatila ih je nespremne.

Čula je povik i instinktivno se bacila na tlo sekundu prije no što je odjeknuo oštar pucanj iz pištolja velikog kalibra. Otkotrljala se iza jednog betonskog koša za smeće i podignula se na jedno koljeno.

Nije bila toliko glupa da podigne glavu, iako većina ljudi nije bila toliko precizna s pištoljem.

Umjesto toga, provirila je s jedne strane i sama ispalila hitac. Na toj udaljenosti, od nekih Trideset - trideset i pet metara, ni ona nije bila baš precizna; njen je metak pogodio tlo točno ispred dvojice muškaraca, podižući prašinu, a oni su se bacili u zaklon.

Čula je škripu guma, vriskanje ljudi koji su shvatili da oštri zvukovi pripadaju pucnjevima.

Kutom oka vidjela je kako se mlada majka baca preko svog djeteta i podiže ga kao da je lopta, držeći ga pod rukom dok je puzala u zaklon. Maleni je dječak cičao od sreće, misleći da je to neka nova igra. Star je čovjek posrnuo i pao, te ispustio uzicu svog psa. Stari je pas već bio daleko od toga da bježi u slobodu, te je samo sjeo na travu.

Brzo je pogledala uokolo da vidi približava li joj se kakva prijatna odostraga, ali vidjela je samo ljude koje bježe odatle, nitko nije dolazio prema njoj. Sigurna s te strane, barem za sada, pogledala je s druge strane koša i vidjela dvojicu naoružanih stražara iz kompleksa kako trče kroz ulaz u kompleks s oružjem u rukama.

Uputila je jedan hitac prema stražarima i oni su se bacili na pločnik, iako su i oni bili predaleko da bi bila precizna. Koristila je modificiranu Berettu, model 87, s mecima kalibra 22 i punjenjem od deset komada. Iskoristila je samo dva metka, ali nije ponijela rezervnu municiju jer nije očekivala da će joj trebati. Glupača! prekorila se. Nije znala jesu li ova dvojica iz Agencije ili Rodrigovi ljudi, ali kladila se na Agenciju s obzirom da su je pronašli tako brzo.

Trebala se bolje pripremiti, umjesto što ih je podcijenila i možda precijenila sebe.

Ponovno je usmjerila pažnju na dva igrača nogometa. Obojica su imala oružje i kada je ponovno provirila obojica su pucala; jedan je hitac potpuno

promašio i čula je kako se iza nje razbija staklo, što je bilo praćeno vriskovima i iznenadnim šokiranim jaucima nekoga tko je bio ozlijeđen. Drugi je metak pogodio koš za smeće i poslao komad betona u zrak. I ona je ispalila hitac - *tri* - i provjerila gdje su stražari. Obojica su pronašla zaklon - jedan iza stabla, a drugi iza koša za smeće poput onoga iza kojega se ona skrivala.

Nisu mijenjali pozicije, pa se okrenula igračima nogometa. Onaj njoj slijeva pomaknuo se još više ulijevo, te ga više nije mogla dobro naciljati, budući da je bila dešnjakinja i da je beton koji je štitiio nju djelomice štitiio i njega.

To nije bilo dobro. Bila su četiri pištolja nasuprot njenom jednom, dakle, teoretski, berem četiri puta više municije no što je ona imala. Mogli su je držati tu sve dok joj ne ponestane municije ili dok ne stigne francuska policija - što bi trebalo biti svakog časa, jer je, unatoč zvonjavi u ušima zbog pucnjave, mogla čuti sirene - te se zatim pobrinuti za nju.

Iza nje, promet je stao i vozači su iskakali iz svojih automobila i tražili zaklon iza njih. Jedina joj je šansa bila potrčati prema zaklonu automobila i koristiti ih za skrivanje svojeg kretanja; vjerojatno će morati ići prečicom kroz neku trgovinu ili se nadati da će proći netko na biciklu kojeg će moći posuditi. Nije mislila da može vjerovati svojoj sposobnosti trčanja da bi pobjegla.

Starac koji je pao pokušavao se dignuti i istovremeno privući svog ljubimca k sebi. "Ostanite dolje!" povikala je Lily prema njemu. Pogledao ju je s izrazom straha i nerazumijevanja, a bijela mu je kosa bila raščupana. "Ostanite dolje!" ponovno je povikala, pokazujući rukom prema dolje.

Hvala Bogu, konačno je razumio i ispružio se na tlu. Njegov je mali pas dopuzao do njega i legao mu pokraj glave, stišćući se što je više mogao.

Na trenutak, činilo se kao da je vrijeme stalo, oštar miris baruta kao da je visio iznad parka usprkos svježem povjetarcu. Čula je da dvojica igrača nogometa govore nešto jedan drugome, ali nije mogla razabrati što.

S njene desne strane dopro je zvuk snažnog motora. Pogledala je u tom smjeru i vidjela sivog Jaguara kako skače na pločnik i ide ravno prema njoj.

Čula je lupanja srca u ušima i taj ju je zvuk zaglušio. Imala je samo nekoliko sekundi; morala je savršeno izračunati skok ili će je automobil zgnječiti. Skupila je noge pod sobom, pripremajući se na skok.

Vozač je trgnuo upravljač i Jaguar je kliznuo u stranu, između nje i igrača nogometa, a stražnji mu se kraj okrenuo tako da je automobil gledao u smjer iz kojeg je došao. Vozač se nagnuo i otvorio suvozačeva vrata.

"Upadaj" povikao je na engleskom i Lily se bacila na prednje sjedalo. Iznad glave joj je odjeknuo pucanj iz oružja velikog kalibra i potrošena se čahura odbila od sjedala i pogodila je u lice.

Stisnuo je gas do daske i Jaguar je poletio prema naprijed. Čulo se još pucnjeva, njih mnogo, a zvukovi oružja različitih kalibara su se preklapali. Stražnji prozor s vozačeve strane se rasuo i vozač je sagnuo glavu dok je iza njega letjelo staklo. "Sranje!" Namrštio se, a zatim naglo skrenuo da se ne zabije u stablo.

Lilyje zamagljeno gledala u automobile dok su izlazili na cestu vozač je još jednom trgnuo upravljač i Jaguar se opet okrenuo prema suprotnom smjeru, zbog čega je Lily pala ispod sjedala. Pokušala je dohvatiti sjedalo, kvaku na vratima, bilo što čime bi se usidrila. Vozač se smijao poput luđaka dok je automobil još jednom skočio na pločnik i kratko poletio kroz zrak prije no što se vratio na cestu uz tup udarac zbog kojeg su joj zubi zazveckali. Lily je hvatala dah.

Nagazio je na kočnice, oštro skrenuo ulijevo i ponovno ubrzao. Gravitacijska sila pritisnula je Lily uz pod i spriječila je da se popne na sjedalo. Zatvorila je oči dok je škripa kočnica odjeknula točno pored njenih vrata, ali nije bilo sudara. Umjesto toga, on je skrenuo udesno, naletjevši na jako neravnu površinu; zgrade su im s obje strane bile tako blizu da je pomislila kako će izgubiti vanjske retrovizore, ali je shvatila da su u nekoj uličici. Dragi Bože, ušla je u automobil s manijakom.

Na kraju uličice je usporio, stao i zatim se lagano uključio u promet i prilagodio brzinu onoj ostalih automobila oko sebe, vozeći pažljivo poput bakice u nedjeljno jutro.

Ali cerio se, a zatim je zabacio glavu unatrag i glasno se nasmijao. "Kvragu, to je bilo zabavno!"

Obje su mu ruke bile na upravljaču, a velik je automatik ležao na sjedalu pokraj njega. Ovo je vjerojatno bila najbolja šansa koju je imala. Lily je ostala na podu. Tražila je uokolo svoj pištolj kojeg je ispustila dok ju je ljuljao na sve strane. Pronašla ga je ispod suvozačevog sjedala i uz glatku kretnju, podignula oružje i naciljala mu između očiju. "Stani sa strane i pusti me van," rekla je.

Bacio je pogled na pištolj, a zatim ponovno usmjerio pažnju na promet. "Makni tu igračku prije no što me naljutiš. Hej, gospođo, upravo sam ti spasio život!"

I jest i to je bio razlog zašto ga već nije upucala. "Hvala," rekla je. "A sada stani i pusti me van."

Igrači nogometa nisu bili iz Agencije; čula ih je kako dozivaju jedan drugoga na talijanskom, što znači da su bili Rodrigovi ljudi. Što je značilo da je ovaj muškarac možda, vjerojatno, iz Agencije. Definitivno je bio Amerikanac. Nije vjerovala u slučajnosti, ili barem ne u velike slučajnosti, a da se ovaj čovjek pojavi baš kada je pritisnuta, s vozačkim vještinama profesionalca i devet milimetarskim Heckler i Kochom koji je koštao blizu tisuću dolara ... da, kao da je mogao biti nešto drugo osim čovjeka iz Agencije. Ili, još vjerojatnije, bio je ugovorni agent, unajmljeni ubojica baš kao i ona.

Namrštila se. To nije imalo smisla. Ako je bio ugovorni agent poslan da je terminira, trebao je samo stajati postrance i ona bi vjerojatno vrlo brzo bila mrtva, a on ne bi trebao ni mrdnuti prstom. Ona bi pokušala pobjeći, iako nije znala koliko bi daleko stigla s četvoricom naoružanih tipova iza sebe i snagom koja je bila više nego upitna. Srce joj je još uvijek lupalo i, na svoje razočaranje, još uvijek je hvatala dah.

Postojala je i mogućnost da je ludak. Ako uzme u obzir kako se smijao, to je bilo prilično vjerojatno. U svakom slučaju, željela je izaći iz tog automobila.

"Ne tjeraj me da povučem obarač," rekla je tiho.

"Ne bi mi palo na pamet." Ponovno je bacio pogled na nju, a rubovi očiju namreškali su mu se u još jedan od onih osmijeha. "Samo me pusti da se malo udaljim od mjesta zločina, dobro? U slučaju da nisi primijetila, i ja sam umiješan u tu malu scenu, a Jaguar s razbijenim staklom je prilično uočljiv. Sranje. Unajmljen je. American Express će biti bijesan."

Lily ga je gledala, pokušavajući ga pročitati. Činio se iskreno nezainteresiran činjenicom da ga je držala na nišanu, zapravo, činilo se da mu je cijela ta situacija zabavna. "Jesi li ikad proveo neko vrijeme u psihijatrijskoj bolnici?"

"Što?" Nasmijao se i još jednom joj uputio onaj brz pogled.

Ponovila je pitanje.

"Ti to ozbiljno. Misliš da sam luđak?"

"Smijao si se kao da jesi, u situaciji koja definitivno nije bila smiješna."

"Jedna od mojih brojnih mana - smijanje. Gotovo sam umirao od dosade i bio sam tamo, sjedio u malom parku i brinuo se za svoja posla, kada je iza mene počela pucnjava. Četiri prema jednome, a to je zapravo jedna plavuša. Dosadno mi je, narajcan sam, pa pomislim da bih možda mogao odvesti svoj Jaguar tamo, dozvoliti da pucaju na mene dok joj spašavam život, te tako proživjeti malo uzbuđenja, a i plavuša me možda zajaše od zahvalnosti. I, što kažeš na to?" Podignuo je obrve kada se okrenuo prema njoj.

Iznenadena, Lily se nasmijala. Izgledao je neizmjereno blesavo meškoljeći tako obrve.

Prestao ih je meškoljiti i namignuo joj je. "Sada se možeš dignuti na sjedalo. I iz tog položaja me možeš držati na nišanu."

"S obzirom na to kako voziš, mogla bih biti sigurnija na podu." Ali uspela se na sjedalo i nije se zavezala jer bi trebala ispustiti pištolj da bi to napravila. Primijetila je da ni on nije bio zavezan.

"Mojoj vožnji ništa ne fali. Živi smo, zar ne? Ne curimo iz nekih novih rupa - pa, možda samo malo."

"Pogođen si?" pitala je oštro, okrećući se prema njemu.

"Ne, samo me komad stakla porezao sa stražnje strane vrata. Ništa važno." Posegnuo je otraga i desnom rukom prošao po vratu. Prsti su mu se pojavili umrljani krvlju, ali nije je bilo puno. "Vidiš?"

"Dobro." Glatko poput svile ispružila je lijevu ruku da bi mu oduzela oružje koje mu je ležalo pokraj noge.

Bez da gleda dolje, desnu je ruku ovio oko njenog zapešća. "A-a," rekao je, a sva mu je razigranost nestala iz glasa. "To je moje."

Bio je brz, začuđujuće brz. U trenu je nestalo dobronamjerne šale, a zamijenio ju je hladan, oštar pogled koji je mislio ozbiljno.

Začudo, umirio ju je taj događaj, kao da sada vidi pravog čovjeka i zna s čim ima posla.

Povukla se dalje od njega, što je više mogla uz vrata, ne zato jer ga se bojala, već da bi mu bilo teže uzeti joj oružje jednim od tih brzih pokreta. I možda ga se jest bojala; bio joj je nepoznat, a u njenom ju je poslu moglo ubiti ono što joj je bilo nepoznato. Strah je bio dobar; držao ju je na oprezu.

Zakolutao je očima na tu njenu radnju. "Gledaj, ne moraš se ponašati kao da sam psiho ili tako nešto. Pustit ću te van živu i zdravu, obećavam - osim ako me ne pogodiš, jer ću se u tom slučaju zabit u nešto i tada ne mogu ništa garantirati."

"Tko si ti?" pitala je ravnog tona.

"Lucas Swain, na vašoj usluzi. Većina me ljudi jednostavno zove Swain. Iz nekog razloga, Lucas se nikada nije uhvatilo."

"Nisam mislila na tvoje ime. Za koga radiš?"

"Za sebe. Nisam baš dobar u rutini od devet do pet. bio sam u Južnoj Americi otprilike deset godina, ali stvari su tamo postale malko napete, pa sam pomislio da bi bilo pametno malo razgledati Europu."

Imao je taman ten, primijetila je. Ako je čitala između redaka, rekao joj je da je avanturist, plaćenik ili ugovorni agent. Još uvijek se kladila na ovo posljednje. Ali zašto je onda intervenirao? To nije imalo smisla. Ako su mu naredbe bile da je ubije, mogao je to učiniti čim je ušla u automobil ako nije želio da je Rodrigovi revolveraši srede umjesto njega.

"U štogod da si upletena," rekao je, "izgleda da si nadjačana i da bi ti koristila pomoć. Ja sam slobodan, dobar i dosadno mije. Pa, što se to tamo događalo?"

Lily nije bila impulzivna osoba, barem ne na poslu. Bila je oprezna, radila je zadaću i planirala je. Ali već je shvatila da će trebati pomoć za ulazak u kompleks laboratorija, a unatoč čudnom smislu za humor, Lucas Swain se pokazao vještim u mnogo stvari. Osim toga, ona je tih proteklih nekoliko mjeseci bila toliko usamljena da ju je samoća konstantno boljela. Bilo je nečega u tom čovjeku što je pozivalo na povjerenje, nečeg što je ublažavalo bol zbog usamljenosti.

Nije odgovorila na njegovo pitanje. Umjesto toga je rekla, "Jesi li dobar sa sigurnosnim sustavima?"

13.

Stisnuo je usne razmišljajući o pitanju. "Znam dovoljno da se snađem, ali nisam stručnjak.

Ovisi o sustavu. Međutim, poznajem neke prave stručnjake koji mi mogu reći štogod trebam znati." Napravio je pauzu. "Govoriš li o nečem ilegalnom?"

"Da."

"O, dobro. Sve sam sretniji svake minute."

Ako postane sretniji no što je sad, pomislila je, morat će ga ubiti da sačuva vlastiti zdrav razum.

Još jednom je skrenuo, pogledao uokolo, a zatim rekao, "Znaš li gdje smo?"

Lily se okrenula i podignula noge na sjedalo, blokirajući svaki pokret koji bi mogao napraviti da joj otme pištolj, a zatim se usudila brzo pogledati uokolo. "Da. Na sljedećem semaforu skreni desno, a zatim nakon otprilike kilometra skreni lijevo. Reći ću ti kada."

"Gdje ćemo onda biti?"

"Na željezničkoj postaji. Tamo me možeš ostaviti."

"Ajde, daj. A tako smo se dobro slagali. Nemoj me napustiti tako brzo. Počeo sam se nadati da ćemo postati partneri."

"Bez da te provjerim?" pitala je začuđeno.

"Pretpostavljam da bi to bilo glupo."

"Ma šališ se." Nakon deset minuta s Amerikancem osjećala je kako lagano poprima svoj naglasak. "Gdje si odsjeo? Nazvat ću te."

"U Bristolu." skrenuo je desno kada mu je pokazala. "Soba sedamsto dvanaest."

Podignula je obrve. "Unajmio si Jagura, odsjedaš u jednom od najskupljih hotela u Parizu.

Moraš imati jako dobar posao."

"Svi su moji poslovi bili dobro plaćeni, a osim toga imam gdje parkirati Jagura. Kvrugu. Sada moram unajmiti drugi auto, a ovog ne mogu vratiti jer će me rastrgati kada prijavim štetu."

Bacila je pogled otraga, na razbijen prozor kroz kojeg je ulazio hladan zrak. "Skroz ga razbij i reci rent-a-caru da ti ga je neki huligan razbio."

"To bi upalilo, ali možda je netko zapisao broj tablice."

"Uz onakvu vožnju?"

"To stoji, ali zašto riskirati? U Francuskoj si kriv ako se ne dokaže drugačije. Probat ću se držati van dohvata žandara, hvala lijepa."

"Tvoja odluka," rekla je ravnodušno. "Ti ćeš plaćati dvije najamnine za automobile."

"Nemoj zvučati tako suosjećajno - mogao bih pomisliti da ti je stalo."

Taje opaska izvukla neželjeni osmijeh na njeno lice. Nije se shvaćao ozbiljno; a ona nije znala je li to dobro ili loše, ali bilo je zabavno. On joj je gotovo pao u krilo baš kada je pokušala odlučiti koga bi mogla pozvati u pomoć, pa bi trebala biti blesava da ga kategorički odbije.

Provjerit će ga i ako naiđe i na najmanji trag Agencije ili nečega što ukazuje na nepovjerenje, jednostavno nikada neće stupiti u kontakt s njim. Nije se ponašao kao da je unajmljen da je ubije; počela se osjećati neopterećeno time. A što se tiče toga je li ili nije bio dobar, ili pouzdan, to će tek otkriti. Nije mogla nazvati svoj uobičajen izvor u Agenciji da ga provjeri, ali poznavala je nekoliko sumnjivih tipova koji bi mogli saznati što želi.

Iskoristila je kratko vrijeme prije no što stignu do stanice da ga prouči. Bio je čovjek dobra izgleda, primijetila je malko iznenađeno; kada je govorio, na to je obraćala pažnju, ne na njegovo lice. Bio je visok, oko metar i osamdeset pet, i vitak. Ruke su mu bile mišićave, s dugim prstima, bez prstenja, s izraženim venama i kratkim, čistim noktima. Kosa mu je bila kratka, smeđa, sa sijedima oko sljepoočnicama; oči su mu bile plave, puno tamnije od njenih.

Usne su mu bile malko tanke, ali lijepo oblikovane. Brada mu je bila jaka i izražena. Imao je plemenit, tanak nos. Unatoč sijedim vlasima u kosi, izgledao je mlađi no što je vjerojatno bio.

Pretpostavljala je da bi mogao biti star otprilike koliko i ona, u kasnim tridesetima, možda ranim četrdesetima.

Bio je odjeven kao milijuni muškaraca na kontinentu, i ništa po čemu bi se isticao ili što bi govorilo da je Amerikanac - nije imao Levisice, ni Nikice, ni majicu s natpisom najdraže profesionalne nogometne momčadi. Umjesto toga, nosio je hlače, plavu košulju i crni kožni kaput. Zavidjela mu je na tom kaputu. Na nogama je imao talijanske cipele koje su bile čiste i ulaštene.

Ako je tek stigao iz Južne Amerike, prilično je brzo poprimio stil lokalnih stanovnika.

"Sada lijevo," rekla je dok su se približavali skretanju.

Također je poprimio pariški način vožnje prilično brzo; vozio je hrabro i brzo. Kada mu je netko pokušao presjeći put, vidjela je da je i brzo naučio lokalne geste. Smiješio se dok se ubacivao ispred drugog automobila; iskra u njegovim očima govorila je da je volio izazov pariškog prometa. Definitivno je bio luđak.

"Koliko si dugo u Parizu?" pitala ga je.

"Tri dana. Zašto?"

"Stani ovdje." Uputila ga je na pločnik ispred stanice. "Već voziš kao domaći."

"Kada plivaš s morskim psima, moraš im pokazati zube da znaju da misliš ozbiljno." Stao je uz pločnik. "Bilo mi je zadovoljstvo, gospođice...?"

Lily nije iskočila na pločnik. Vratila je pištolj u futrolu u čizmi i nastavila kretanju otvaranjem vrata i izlaženjem. Nagnula se da ga pogleda. "Nazvat ću te," rekla je, a zatim zatvorila vrata i otišla.

Nije bio na parkirnom mjestu, pa nije mogao vidjeti na koji je vlak ušla; morao se maknuti i iako je gledao unatrag, njena plava glava više mu nije bila na vidiku. Nije mislio da je izvukla periku iz džepa i stavila si je na glavu^pa je pretpostavio da se namjerno izgubila iza nekih viših putnika.

Mogao je inzistirati, ostaviti automobil gdje je bio i slijediti je, ali nagon mu je govorio da upornost sada nije bila dobra zamisao. Ako bije pokušao pratiti, pobjegla bi. Neka mu umjesto toga ona priđe.

Provjerit će ga. Sranje. Izvukao je svoj mobitel i hitno nazvao doma tako da netko na računalima može zaraditi svoju plaću i paziti da nitko ne može saznati ništa o Lucasu Swainu osim nekih, uglavnom izmišljenih, detalja.

Nakon što se pobrinuo za to, Swain se bacio na rješavanje još jednog problema: Jaguara. Taj je prozor trebalo popraviti prije no što ga vrati, jer je bio ozbiljan kada je rekao da ne želi da francuska policija zna za njega. To nije bila dobro politika, a i znao je da bi organizacija poput Nervijeve imala doušnike na svim važnim mjestima, što je uključivalo i policiju.

Volio je Jaguara, ali morat će ga se riješiti. Jednostavno je bio previše uočljiv. Možda Mercedes - ne, još uvijek previše uočljiv. Neki francuski automobil, onda, možda Renault ili tako nešto; iako, kada malo razmisli, volio bi voziti neki talijanski sportski automobil. K vragu, morao je misliti na posao, a Lily bi možda smetalo vozikanje s njime ako bi on vozio nešto razmetljivo.

Bože, gotovo se zadavio kavom kada ju je vidio kako ležerno dolazi u park, kao da je ne gone diljem čitave Europe. Uvijek je bio srećković, a ta mu

se sreća i dalje smiješila. Zaboravi sav sofisticiran računalni posao, deduktivno razmišljanje i takva sranja- sve što je morao napraviti bilo je sjesti na klupu u parku i ona je došetala prije no što je on tamo bio petnaest minuta.

Dobro, deduktivno razmišljanje mu je pomoglo da izabere kompleks laboratorija kao mjesto na kojem će se ona najvjerojatnije pojaviti; svejedno je imao sreće.

I nije bio upucan, što je zahtijevalo jako puno sreće. Šteta za Jaguar. Vinay bi rekao da se opet razbacivao i optužba bi bila točna. Volio je malo uzbuđenja u svom životu. Vinay bi ga također pitao kog vruga je mislio kada igra takve igrice umjesto da obavlja posao radi kojeg je poslan tamo, ali on je uvijek bio i znatiželjan, ne samo sretan. Želio je znati što Lily planira, čega je bilo u laboratoriju da je bilo tako zanimljivo. Osim toga, svidjela mu se.

Čudno, ali nije bio zabrinut. Lily Mansfield je bile unajmljena atentatorica i samo zato što se prodavala dobrim momcima nije značilo da je manje opasna. Ali nije željela da onaj starac u parku nastrada i nije bezobzirno pucala prema mjestima na kojima bi nevini prolaznici mogli nastradati - za razliku od nogometaša, koji su radili upravo to. Samo zbog toga, bio je sklon pomoći joj čak i ako mu je ona bila plijen.

Pretpostavljao je da još ništa neće reći Vinayu, jer Vinay možda ne bi shvatio zašto je pustio Lily bez da otkrije kako je ponovno kontaktirati.

Time što se kladio da će nazvati za dan ili dva, vjerovao je u ljudsku prirodu. Pomogao joj je, nasmijao ju je i nije učinio ništa što ju je ugrožavalo. Ponudio joj je i daljnju pomoć. Dao joj je informacije o sebi. Razlog iz kojeg nije spustila onaj prokleti pištolj bio je jer je očekivala da će on iskoristiti svoje oružje protiv nje, a time što nije ni pokušao, poljuljao je njenu sumnju.

Bila je taman dovoljno dobra, taman dovoljno opasna, da je mogao dobiti dodatne rupe za provjetravanje da se prebrzo pomaknuo, a to bi uništilo njegovu dobru reputaciju srećkovića. A ako je pogriješio u tome da će mu se javiti, morat će se vratiti starom, dosadnom načinu traganja za ljudima: računalima i deduktivnom razmišljanju.

Proveo je ostatak dana lociranjem nekoga tko bi zamijenio prozor na Jaguaru, a zatim unajmljivanjem drugog automobila. Već je gotovo uzeo jednog od običnih Renaulta, ali se u zadnji čas predomislio i odlučio za Renault Megane Sport, brz mali automobil sa šest brzina.

Nije baš bio neuočljiv, ali smatrao je da bi se mogao ponovno naći u situaciji da mu zatreba brzina 141 i nije želio da bude kratak za nekoliko

konjskih snaga. Rent-a-car je imao jednog crvenog koji mu je zapeo za oko, ali odlučio se za srebrnog. Nije imalo smisla mahati crvenom zastavom i vikati 'Ovdje sam, pogledajte me!'

Vratio se natrag u Bristol baš kada je nestajalo danje svjetlosti. Bio je gladan, ali nije bio raspoložen za društvo, pa je otišao u svoju sobu i pozvao poslugu. Dok je čekao da mu dostave hranu, skinuo je cipele i jaknu i bacio se na krevet, gdje je buljio u strop - napravio je nekoliko dobrih stvari dok je buljio u taj strop- i razmišljao o Lily Mansfield.

Odmah ju je prepoznao po fotografiji u boji iz njenog dosjea. Međutim, nikakva fotografija nije mogla prenijeti energiju i snagu koje su izbijale iz svakog njenog pokreta. Svi aho mu se njeno lice, gotovo tanko, ali lijepo oblikovano, s visokim jagodičnim kostima, ponosnim nosom i, svemoguća Bože, onim ustima. Samo zbog gledanja u ta usta bi mu se digao. Oči su joj bile poput komada plavog leda, ali usta su joj bila nježna i ranjiva i seksi i puno drugih stvari koje je osjećao, ali nije mogao izraziti riječima.

Nije se šalio kada joj je rekao da se nadao da će ga zajahati iz zahvalnosti. Da je rekla jednu riječ, doveo bi je tu, u Bristol, u rekordnom roku.

Sjećao se točno kako je izgledala, u što je bila odjevena: u tamnosive hlače s crnim čizmama, plavu košulju i tamnoplavu jaknu. Također bi trebao zapamtiti da je, kada je nosila te čizme, bila naoružana. Kosa joj je bila jednostavno odrezana, dosezala joj je do ramena i uokvirivala lice. Iako je jakna skrivala njenu figuru, po duljini i gra i njenih nogu, vidio je da je prilično vitka.

Izgledala je pomalo krhko, s plavkastim krugovima ispod očiju, kao da je bila bolesna ili kao da se nije dovoljno odmarala.

Paljenje na nju ne bi mu učinilo posao nimalo lakšim; zapravo, bilo mu je malčice mučno kada se sjetio što je trebao napraviti. On je prilagođavao pravila, ali nije ih kršio. Pa, ne previše.

Obavit će posao po svom rasporedu, a ako putem bude par zaobilazaka, neka bude. Ne bi škodilo saznati što se krilo iza ubojstava Joubranovih, tko ih je unajmio i zašto. Nerviji su bili ološ i ako uspije skupiti neke loše podatke o njima, to bi bilo dobro.

To bi mu kupilo još vremena s Lily. Šteta što će je na kraju morati iznevjeriti.

14.

"Jučer je bilo problema," rekao je Damone tiho, s praga knjižnice. "Reci mi što se događa."

"Ne bi trebao biti ovdje," rekao je Rodrigo umjesto odgovora, ustajući da pozdravi brata. Bio je potpuno iznenađen kada su ga stražari nazvali i najavili Damoneov dolazak. Dogovor je bio da neće biti zajedno dok se ne uhvati ubojica njihovog oca. Znanje da je Liliane Mansfield, alias Denise Morel, ubila Salvatorea iz osвете za smrt svojih prijatelja, nikako nije trebalo raskinuti taj dogovor. Zapravo, osim što je Damoneu rekao identitet žene, Rodrigo mu nije prenio mnogo informacija, osim što je rekao da je traže.

Damone nije bio slab čovjek, ali Rodrigo je uvijek bio zaštitnički nastrojen prema svom mlađem bratu, kao prvo, zato jer je bio mlađi, a kao drugo, jer Damone nikada nije bio u prljavim poslovima s njihovim ocem kao što je bio Rodrigo. Rodrigo je znao načine borbe, dok se Damone znao kretati po burzama i brinuti o njihovim financijama "Nemaš nikoga tko bi ti pomogao onako kako si ti pomagao tati," odgovorio je Damone, sjedajući na stolicu koju je Rodrigo uvijek zauzimao dok je Salvatore bio živ. "Nije u redu da ja provodim vrijeme proučavajući tržišta novcem i prebacujući sredstva uokolo, kada ti na ramenima nosiš odgovornost za sve operacije." Raširio je ruke. "I ja primam vijesti s interneta i iz novina. Članak kojeg sam pročitao rano jutros nije baš informativan- samo kratko spominje jučerašnji incident u parku, nekoliko ljudi koji su sudjelovali u pucnjavi. Niti jedan krivac nije identificiran, osim dva stražara iz obližnjeg laboratorija koji su čuli pucnjeve i potrčali u pomoć." Njegove su se inteligentne tamne oči suzile. "Navedeno je ime parka."

Rodrigo je rekao, "Ali zašto si ovdje? Incident je riješen."

"Jer je ovo drugi incident u Vincenzovom laboratoriju. Trebam li smatrati da je to slučajnost?"

Ovisimo o pritoku novca od cjepiva protiv gripe. Postoji nekoliko šansi koje ću morati propustiti ako ne dobijemo sredstva. Želim znati što se događa."

"Telefonski poziv ne bi bio dovoljan?"

"Ne vidim ti lice preko telefona," odgovorio je Damone i nasmiješio se. "Ti si talentiran lažac, ali predobro te poznajem. Promatrao sam te od

vremena kad smo bili djeca i kad si gledao u tatu i poricao da smo napravili ono za što su nas optuživali, iako smo uvijek bili krivi. Ako mi lažeš u lice, znam to. Dakle. Sposoban sam za više od zbrajanja dvaju brojeva. Postoji tekući problem u Vincenzovom laboratoriju, a usred toga, otac nam je ubijen. Jesu li te dvije stvari povezane?"

To je bio problem s Damoneom, pomislio je Rodrigo; bio je previše inteligentan, kvragu, i k tome još intuitivan. Rodrigo je smetalo što nikada nije uspio uspješno lagati svom mlađem bratu; svima ostalima, da, ali ne Damoneu. I možda je bilo dobro da je zaštitnički raspoložen kada su im bile sedam, odnosno četiri godine, ali sada su obojica bili odrasli ljudi. To je bila navika koju bi možda trebao slomiti.

"Da," konačno je rekao. "Jesu."

"Kako?"

"Žena koja je ubila tatu, Liliane Mansfield, bila je bliska prijateljica Joubranovih, para koji je provalio u laboratorij u kolovozu i uništio velik dio Vincenzova posla."

Damone je protrljao oči kao da je umoran, a zatim uštipno korijen nosa prije no što je spustio ruku. "Dakle, to je bila osveta."

"Taj dio, da."

"A drugi dio?"

Rodrigo je uzdahnuo. "Još uvijek ne znam tko je uopće unajmio Juobrane. Tkogod je to bio, mogao bi unajmiti nekog drugog da ponovno napadne laboratorij. Ne možemo si priuštiti još jedno takvo nazadovanje. Ova žena koja je ubila tatu u to vrijeme nije radila ni za koga, barem tako mislim, ali sada bi mogla raditi za nekoga. Moji su je ljudi vidjeli u parku jučer; pregledavala je kompleks. Je li unajmljena ili radi sama nije bitno - rezultat je isti. Pokušat se sabotirati cjepivo."

"Može li ikako znati kakvo je to cjepivo?"

Rodrigo je raširio ruke. "Uvijek postoji mogućnost izdaje iznutra, možda netko tko radi u laboratoriju, a u tom bi slučaju mogla znati. Pretpostavljamo da plaćenici poput Joubrana nisu jeftini, pa pregledavamo financije svih zaposlenika u laboratoriju, da vidimo ima li netko od njih sredstava da ih plati."

"Što znaš o toj ženi?"

"Amerikanka je i bila je unajmljeni ubojica, ugovorni agent, za njihovu CIA-u."

Damone je probljedio. "Amerikanci su je unajmili?"

"Ne da ubije tatu, ne. To je napravila samostalno i, kao što možeš pretpostaviti, jako su ljuti na nju. Štoviše, poslali su nekoga da 'terminira problem', mislim da su koristili tu frazu."

"A u međuvremenu ona pokušava smisliti način kako da uđe u laboratorij. Kako je jučer pobjegla?"

"Imala je saveznika, muškarca koji vozi Jaguara. Dovezao je auto između nje i mojih ljudi, štiteći je dok je uzvraćao vatru."

"Registrarijske pločice?"

"Ne; moji ljudi ih nisu vidjeli zbog kuta. Bilo je svjedoka, naravno, ali oni su bili previše zaposleni skrivanjem da bi gledali registraciju."

"Najvažnije pitanje: Je li pokušala nauditi tebi osobno?"

"Ne." Rodrigo je trepnuo iznenađeno.

"Po toj logici, ja sam u još manjoj opasnosti od tebe. Stoga ću ostati ovdje i možeš prenijeti nešto svojih poslova na mene. Nadgledat ću potragu za tom ženom ili rješavati druge probleme ako bi se ti radije pobrinuo za to sam. Ili možemo zajedno raditi na svemu. Želim pomoći. On je bio i moj otac."

Rodrigo je uzdahnuo, shvaćajući da nije imao pravo držati Damonea daleko od svega; njegov je brat, napokon, bio Nervi. Mora željeti osvetu jednako snažno kao i on sam.

"Postoji još jedan razlog zbog kojeg želim da se ta stvar riješi," nastavio je Damone.

"Razmišljam o tome da se oženim."

Iznenađen, Rodrigo je na trenutak buljio u njega u tišini, a zatim prasnuo u smijeh. "Oženiš!"

Kada? Ništa nisi rekao o nekoj posebnoj ženi!"

Damone se također smijao i boja je potamnila njegove obraze. "Ne znam kada jer je još nisam pitao. Ali mislim da će pristati. Izlazimo već više od godinu dana- "

"I nisi nam rekao?" Nam je uključivalo i Salvatorea, koji bi bio oduševljen što se jedan od njegovih sinova namjerava skrasiti i podariti mu unuke.

"Ali ozbiljno tek posljednjih nekoliko mjeseci. Želio sam biti siguran prije no što kažem bilo što.

Ona je Švicarka, iz jako dobre obitelji; otac joj je bankar. Zove se Giselle." Glas mu se produbio kada je izgovarao njeno ime. "Od samog početka sam znao da je ona prava za mene."

"Ali njoj je trebalo dulje, a?" Rodrigo se ponovno nasmijao. "Nije bacila jedan pogled na tvoje zgodno lice i odlučila da bi joj napravio prekrasnu djecu?"

"Znala je to odmah, da," rekao je Damone hladnom samouvjerenošću. "Sumnjala je u moju sposobnost da budem dobar muž."

"Svi Nerviji su dobri muževi," rekao je Rodrigo i to je bila istina, ako ženi ne bi smetala povremena ljubavnica. Međutim, Damone bi vjerojatno bio vjeran; jednostavno je bio takav tip.

Ova radosna vijest je objašnjavala zašto je Damone želio ostaviti problem Liliane Mansfield iza sebe. Iako je bila istina da je djelomičan razlog bila želja za osvetom, vjerojatno bi mogao biti dovoljno strpljiv i pustiti Rodriga da sve riješi kada ga stvari u njegovom osobnom životu ne bi tjerale na djelovanje.

Damone je pogledao u Rodrigov radni stol i vidio fotografiju na njemu. Prilazeći, okrenuo je dosje i proučavao ženino lice. "Privlačna je," rekao je. "Nije lijepa, ali je... privlačna."

Prelistao je ostatak dosjea, čitajući brzo. Začuđeno je podignuo pogled. "Ovo je CIA-in dosje o njoj, kako si došao do njega?"

"Tamo imamo nekoga koga plaćamo, naravno. Također i u Interpolu i Scotland Yardu. Povremeno je bilo korisno znati neke stvari unaprijed."

"CIA zove ovdje? Ti zoveš njih?"

"Ne, naravno da ne; svaki poziv tamo ili od tamo se bilježi i možda snima. Imam privatni broj našeg kontakta u Interpolu, Georgesa Blanca, a on putem uobičajenih veza stupa u vezu s CIA-om ili FBI-em."

"Je li ti palo na pamet da pitaš Blanca broj mobitela osobe koju je CIA poslala da pronađe Mansfieldicu? CIA to ne radi sama; unajmljuje druge da to obave, zar nemam pravo? Siguran sam da on ili ona ima mobitel, svi ga imaju. Možda bi tu osobu zanimalo zaraditi još jednu svotu novca osim one koju dobiva od CIA, ako određene informacije prvo stignu do nas?"

Zaintrigiran tom idejom, nezadovoljan što mu samome nije pala na um, Rodrigo je buljio u brata zadivljeno. "Svježe oči," promrmljao je sam sebi. I Damone je bio Nervij; neke su stvari bile urođene. "Imaš vrazji um," rekao je i nasmijao se. "Protiv nas dvojice, ta žena nema nikakve šanse."

15.

Frank Vinay uvijek se rano ustajao, prije zore. Od smrti svoje supruge, Dodie, prije petnaest godina, bilo mu je sve teže naći razloga zašto da ne radi. Još uvijek mu je nedostajala, ponekad užasno; ponekad je to osjećao kao daleku bol, kao da nešto u njegovom životu baš ne štima. Nikada mu nije palo na pamet ponovno se oženiti, jer je mislio da bi bilo grozno nepravedno prema drugoj ženi da je oženi, dok još uvijek voli svoju mrtvu ženu svim srcem i dušom.

Svejedno, nije bio sam; imao je Kaisera za društvo. Veliki njemački ovčar izabrao je za spavanje mjesto u kutu njegove kuhinje - možda mu je kuhinja nalikovala na dom budući da ga je tamo držao kao štene, dok se nije naviknuo na novu okolicu - i ustao je s kreveta, mašući repom, čim je čuo Frankove korake kako silaze niz stepenice.

Frank je ušao u kuhinju i pomazio Kaisera iza ušiju, mrmljajući glupe stvari jer je bio siguran da Kaiser neće to odati.

Dao je psu poslasticu, provjerio ima li vode u posudi, a zatim uključio aparat za kavu kojeg je Bridget, njegova domaćica, pripremila prethodne večeri. Sam Frank nije imao nikakvih vještina za domaćinstvo; bilo mu je potpuno nejasno kako je mogao uzeti vodu, kavu i filter i napraviti potpuno grozno piće, dok je Bridget koristila iste sastojke da napravi lonac kave koja je bila toliko dobra da bi poželio zaplakati od sreće. Gledao ju je kako to radi, pokušao napraviti istu stvar, ali svaki bi put nešto zabrljao. Prihvaćajući da bi se svi njegovi idući pokušaji da napravi kavu uklapali u definiciju ludila, Frank je priznao poraz i spasio se daljnjeg ponižavanja.

Didie mu je sve činila laganim i još uvijek je pratio njene smjernice. Sve su mu čarape bile crne, pa nije trebao brinuti o sparivanju jednakih. Sva su mu odijela bila neutralne boje, košulje su mu bile bijele ili plave tako da se slažu sa svim odijelima, a i kravate su mu bile takve. Mogao je izvući bilo koji komad robe i biti siguran da se slaže sa svime drugim što bi mogao pronaći u ormaru. Nikada neće dobiti nikakvu nagradu za stil, ali barem se neće osramotiti.

Pokušao je usisati kuću... jednom. Još uvijek nije bio siguran kako mu se uspjelo dogoditi da usisavač eksplodira.

Sve u svemu, najbolje je bilo ostaviti domaćinstvo u rukama Bridget, dok se on koncentrirao na papirologiju. Time se sada bavio, papirologijom. Čitao je, upijao činjenice, davao svoja učena mišljenja - što je bila druga fraza za 'najvjerojatniji pogodak' - direktoru, koji ih je onda davao predsjedniku, koji je donosio odluke o operacijama temeljene na onome što je pročitao.

Dok se kava kuhala, isključio je vanjska sigurnosna svjetla i pustio Kaisera u stražnje dvorište da prekontrolira imanje i pobrine se za zov prirode. Kaiser je stario, shvatio je Frank dok je promatrao svog kućnog ljubimca, ali i on je stario. Možda bi obojica trebala razmišljati o mirovini, tako da Frank može čitati nešto osim obavještajnih izvještaja i da Kaiser može odustati od svojih čuvarskih dužnosti i biti samo prijatelj.

Frank je razmišljao o mirovini već nekoliko godina. Jedina stvar koja ga je zadržavala jest što John Medina nije bio spreman povući se s terena, a Frank se nije mogao sjetiti nikoga drugog tko bi ga mogao zamijeniti. Nije da je mjesto bilo na njemu da ga popuni, ali njegov će izbor biti važan kada se odluka bude donosila.

Možda ubrzo, pomislio je Frank. Niema, Johnova supruga protekle dvije godine, rekla je Franku da je željela zatrudnjeti i da bi željela da John bude tu kada se to dogodi. Zajedno su sudjelovali u mnogim operacijama, ali Johnov sadašnji zadatak bio je jedan od onih u kojima ona nije mogla sudjelovati, a dugotrajna odvojenost utjecala je na njih oboje. Kada se doda otkucavanju Nieminog biološkog sata, Frank je mislio da će John konačno svoje zadatke prenijeti na nekog drugog.

Nekoga poput Lucasa Swaina, možda, iako je Swain također proveo mnogog vremena na terenu, ali njegov je temperament bio potpuno drugačiji od Johnovog. John je samo strpljenje; Swain je bio tip koji bi izazivao tigra štapom, tek toliko da bi bilo nekakve akcije. John je trenirao od vremena kada mu je bilo osamnaest godina - zapravo, i prije toga - da bi postao najbolji u svom poslu, što je i bio. Trebali su nekog mladog da ga zamijeni, nekoga tko bi mogao izdržati fizičku i mentalnu disciplinu. Swain je bio genije za ostvarivanje rezultata - iako je uglavnom do tih rezultata dolazio na najčudnije načine - ali bilo mu je trideset i devet, a ne devetnaest godina.

Kaiser je došetao do stražnjih vrata, mašući repom. Frank je pustio psa u kuću i dao mu još jednu poslasticu, a zatim sebi ulio šalicu kave i odnio je u knjižnicu, gdje je sjeo i počeo pregledavati dnevne novosti. Tada su mu dostavljene dnevne novine, pa ih je čitao dok je sjedio za stolom i jeo zdjelu

kukuruznih pahuljica-to si je mogao spremati bez Bridgetine pomoći- te pio još jednu šalicu kave. Nakon doručka se istuširao i obrijao, a točno u sedam i trideset krenuo je prema vratima, baš kada je vozač došao po njega.

Frank se opirao vozaču dugo vremena, jer je više volio sam voziti. Ali promet u D.C.-u bio je prava noćna mora i vožnja mu je oduzimala dragocjeno vrijeme za rad, pa je na koncu popustio. Njegov vozač, Keenan, bio je njegov redovit vozač već šest godina i uspostavili su udobnu rutinu, poput starog bračnog para. Frank se vozio naprijed- bilo mu je mučno ako bi sjedio otraga i čitao - ali osim pozdrava, nikada nisu razgovarali tijekom jutarnje vožnje.

Poslijepodnevna vožnja bila je drugačija; tada je Frank otkrio da Keenan ima šestero djece, da je njegova supruga, Trisha, pijanistica, te da je kuharski eksperiment njegovog najmlađeg djeteta gotovo rezultirao spaljenom kućom. Frank je s Keenanom mogao razgovarati o Dodie, o dobrim vremenima koja su proveli zajedno i o tome kako je bilo odrastati prije izuma televizije.

"Jutro, gospodine Vinay," rekao je Keenan, čekajući da se Frank zaveže prije no što se lagano spustio s pločnika.

"Dobro jutro," odgovorio je Frank odsutno, već zaokupljen izvještajem kojeg je čitao.

Povremeno bi podignuo pogled, što je bila mjera opreza protiv mučnine, ali uglavnom je bio nesvjestan gustog prometa kojim su se stotine tisuća ljudi ulijevale u glavni grad na posao.

Bili su na raskrižju, u desnoj od dvije trake i baš su skretali ulijevo, okruženi vozilima s prednje, stražnje i lijeve strane, kada ga je škripa kočnica koja mu je dopirala s desne strane natjerala da podigne glavu i pogleda što je izvor toga zvuka. Frank je vidio bijeli kamion dostave kako klizi kroz raskrižje, ignorirajući dvije trake prometa koje su skretale ulijevo, iza kojeg su bljeskala svjetla policijskog automobila. Rešetka s prednje strane kamiona zamaglila mu je pogled i dolazila ravno na njega. Čuo je kako Keenan govori, "Sranje!" dok se borio da okrene automobil ulijevo, u traku pored njih. Došlo je do sudara koji mu je rastavio kosti, kao da ga je div podignuo i bacio ga natrag na tlo i čitavo mu je tijelo bilo napadnuto odjednom.

Keenanu se vratila svijest s okusom krvi u ustima. Činilo se da dim ispunjava automobil i nešto što je nalikovalo na potrošeni kondom visjelo je preko upravljača. U glavi mu je zujalo i svaki mu je pokret zahtijevao takav napor da mu je bilo teško podignuti glavu s prsa. Buljio je u ogroman kondom, pitajući se što kvragu radi tamo. Iritantno trubljenje odjekivalo mu

je u lijevom uhu, zbog čega mu se činilo da bi mu glava mogla eksplodirati, a čula se još nekakva buka, slična povicima.

Keenanu se činilo da čitavu vječnost bulji u kondom, iako je prošlo tek nekoliko trenutaka.

Svijest se vratila u njega i shvatio je da je kondom zapravo zrači jastuk i da je 'dim' prah iz njega.

Gotovo čujno, stvarnost je uskočila na svoje mjesto. Automobil je bio usred hrpe metala. S njegove lijeve strane bila su još dva automobila, a iz hladnjaka jednoga od njih uzdizala se para. Nekakav kamion bio je zabijen u desnu stranu. Sjetio se kako je pokušao okrenuti automobil tako da ih ne zahvati po sredini, a zatim sudara koji je bio jači od bilo čega zamislivog. Kamion je bio usmjeren točno u vrata gospodina Vinaya. O, moj Bože.

"Gospodine Vinay," zakriještao je zvukom koji uopće nije bio nalik na njegov glas. Okrenuo je glavu i zabuljio se u direktora operacija. Čitava je desna strana automobila bila zgnječena, a gospodin Vinay je ležao u nevjerojatnoj hrpi metala, sjedala i čovjeka.

Netko je konačno utišao izluđujuću automobilsku trubu i u relativnoj je tišini čuo udaljene sirene.

"Upomoć!" povikao je, iako to ponovno nije bilo ništa više od kriještanja. Ispljunuo je krv iz usta, duboko udahnuo, što je užasno boljelo, i pokušao ponovno. "Upomoć!"

"Samo se drži, stari," viknuo mu je netko. Policajac u uniformi popeo se na haubu jednoga od vozila s lijeve strane, ali bili su toliko prikliješteni da se nije mogao probiti između. Umjesto toga, spustio se na koljena i ruke i s haube provirio i pogledao u Keenanovo lice. "Pomoć stiže. Jesi li teško ozlijeđen?"

"Treba mi telefon," zadahtao je Keenan, shvaćajući da policajac ne može vidjeti njihove registarske pločice. Njegov je mobitel bio negdje u tom kršu.

"Ne brini sad o telefonu! "

"Treba mi prokleti telefon!" ponovio je Keenan, oštrim tonom. Borio se za još jedan dah. Ljudi iz CIA-e nikada se nisu identificirali kao radnici u CIA-i, ali ovo je bio hitan slučaj. "Čovjek pokraj mene je direktor operacija. "

Nije trebao reći ništa više. Policajac je dugo radio na području glavnog grada i nije pitao 'Kakvih operacija?' Umjesto toga, izvukao je svoj radio i povikao nekoliko oštrih riječi u njega, a zatim se okrenuo i viknuo, "Ima li tko mobitel?"

Glupo pitanje. Svi su ga imali. U trenutku je policajac pružao ruku preko haube i dodavao Keenanu malen mobitel. Keenan je ispružio drhtavu ruku prekrivenu krvlju i uzeo mobitel.

Utipkao je nekoliko brojeva, shvatio da to nije siguran telefon, pa u glavi rekao 'Sranje,' i utipkao ostatak brojeva.

"Gospodine," rekao je, boreći se protiv crnine nesvjestice. Još je imao posla. "Ovdje Keenan. Direktor i ja doživjeli smo nesreću i direktor je teško ozlijeđen. Mi smo .." Glas mu se izgubio.

Ispružio je telefon prema policajcu. "Reci mu gdje smo," rekao je i zatvorio oči.

16.

Iako njeni uobičajeni kontakti nisu dolazili u obzir, Lily je tijekom godina upoznala velik broj ljudi upitnog karaktera i neupitnih vještina, koji bi, za odgovarajući iznos, iskopali prljave podatke i o svojim majkama. Još uvijek je imala nešto novca, iako ne ogromnu količinu, pa se nadala da je 'odgovarajući' iznos bio 'razuman'.

Ako se pokaže da je Swain u redu, to bi pomoglo njenoj financijskoj situaciji jer je rekao da bi obavio posao besplatno. Ako bude trebala unajmiti nekoga, to bi ostavilo zamjetnu prazninu na njenom bankovnom računu. Naravno, morala se sjetiti da je Swain priznao da nije stručnjak za sigurnosne sustave, ali rekao je da poznaje ljude koji jesu. Veliko je pitanje bilo bi li ti ljudi zahtijevali plaću. Ako bi, bilo bi joj bolje unajmiti nekoga na početku, umjesto da troši novac na provjeravanje Swaina.

Nažalost, to je bilo nešto što nije mogla znati dok ne bude prekasno da bilo što poduzme.

Željela je da Swain bude u redu.

Željela je otkriti da nije pobjegao s psihijatrijskog odjela ili, što je još važnije, da ga nije unajmila CIA.

Upravo dok je hodala prema Internet Cafeu shvatila je da je napravila taktičku grešku kada je jučer otišla od Swaina. Ako ga CIA jest unajmila, Swain je imao mogućnost nazvati i reći im da prilagode njegov dosje bilo kakvoj priči. Bez obzira što bi ona ili bilo tko drugi uspio pronaći o njemu, nije mogla biti sigurna bi li te informacije bile istinite.

Stala je usred hoda. Žene se otraga zabila u nju i ljutito je pogledala jer se tako naglo zaustavila. "Excusezmoi," rekla je Lily, skrećući na malenu klupu da može sjesti dok razmisli o tome.

Kvragu, bilo je toliko toga o umijeću špijuniranja što ona nije znala; tu je bila u ogromnom zaostatku. Sada nije imalo smisla provjeravati Swaina; on ili jest ili nije bio CIA. Jednostavno je trebala odlučiti hoće li mu se ili neće javiti.

Najsigurnija stvar bila je da mu se ne javi. Nije znao gdje ona živi, nije znao koje ime koristi. Ali ako je bio CIA, nekako je shvatio da je ona išla na Nervijev kompleks laboratorija i čekao ju da se pojavi. Ili bi trebala u potpunosti odustati od svog plana, ili će je on ponovno pronaći tamo.

Što se tiče laboratorija, okolnosti su se tamo užasno zakomplicirale. Rodrigo je očito saznao tko je ona zapravo bila i nekako je došao do njene fotografije bez maske, jer je inače nogometaši ne bi tako brzo prepoznali. Mali incident u parku pojačat će njegov oprez i osiguranje laboratorija je sigurno povećano.

Trebala je pomoć. Sada više nije bilo šanse da postigne sve sama. Mislila je da bi ili mogla otići i pustiti Rodriga Nervija da napreduje, bez da se više trudi otkriti što je bilo tako važno da je Averilla i Tinu koštalo njihovih života, ili bi mogla prekrižiti prste za sreću i prihvatiti Swainovu pomoć.

Željela je da on bude u redu, shvatila je. Činilo se da on izvlači toliko uživanja iz života, a u njenom je životu bilo jako malo radosti proteklih nekoliko mjeseci. On ju je nasmijao. On možda nije shvaćao koliko je dugo prošlo od prethodnog puta kada se to dogodilo, ali ona jest.

Sićušna iskra ljudskosti u njoj, koju tuga nije ugasila, željela se ponovno smijati. Željela je ponovno biti sretna, a iz Swaina je sreća zračila kao toplina iz sunca. Dobro, možda je bio neobičan, ali trag čelika kojeg je pokazao kada ju je spriječio da mu oduzme oružje ju je umirio. Ako ju je mogao nasmijati, ako opet bude pronašla radost, možda je već i to bilo dovoljno za riskirati i uzeti ga za partnera A postojao je i element fizičke privlačnosti. Taj ju je aspekt malo iznenadio, ali prepoznala je iskru zanimanja kao takvu. Morala je uključiti to u svaku odluku koja se ticala njega i ne dozvoliti da joj zamagli vid. Ali, je li bilo važno želi li prihvatiti njegovu ponudu za pomoć jer ju je nasmijavao ili jer ju je privlačio? Činjenica je bila da joj je emocionalna potreba bila jača od fizičke. Osim toga, sumnjala je da bi učinila nešto zbog fizičke privlačnosti. Nije imala puno ljubavnika u životu i prolazila je kroz dugačke periode apstinencije, što joj nije smetalo. Njen posljednji ljubavnik, Dmitri, pokušao ju je ubiti. To je bilo prije šest godina i odonda joj je povjerenje bilo glavna stvar.

Dakle, pitanje od milijun dolara bilo je, budući da nije bilo načina da pouzdano sazna je li bio CIA i da joj je jedina alternativa bila da ode i ne učini više ništa po pitanju Nervija, hoće li ga nazvati jer je bio sladak i nasmijavao je?

"Kvragu sve. Zašto ne?" promrmljala je i nasmijala se, zbog čega ju je prolaznik čudno pogledao.

Odsjeo je u Bristolu, na Elizejskim poljima. Impulzivno je otišla u kafić i naručila šalicu kave, a zatim zamolila telefonski imenik da pronađe broj. Načrčkala je broj Bristola, a zatim ispila kavu i otišla.

Mogla je nazvati i dogovoriti da se na u negdje, ali umjesto toga je sjela na vlak i bila je točno iznad hotela kada je ušla u telefonsku govornicu i iskoristila karticu da nazove hotel. Ako je bio CIA i provjeravao sve dolazeće telefonske pozive, ovime će mu uskratiti ne samo broj svog mobitela, već i svaki trag o tome gdje živi.

Dala je broj njegove sobe zaposleniku koji se javio i Swain joj se javio nakon trećeg zvonjenja pospanim "Da," nakon kojega je slijedilo zijevanje. Osjetila je val zadovoljstva zbog njegovog naglaska, čisto američkog, neformalnog javljanja.

"Možemo li se naći kod Palais de l'Elvsee za petnaest minuta?" pitala je bez da se predstavi.

"Što? Gdje? Čekaj malo." Čula je još jedno zijevanje, a zatim je nepotrebno rekao, "Spavao sam. Je li ovo ona za koju mislim da je? Jesi li plavuša s plavim očima?"

"I imam maleni pištolj."

"Bit ću tamo. Čekaj malo. Gdje je kvragu to mjesto?" pitao je.

"Samo odi niz ulicu. Pitaj vratara." Poklopila je slušalicu i namjestila se tako da može promatrati vrata hotela. Palača je bila dovoljno blizu da bi se samo budala vozila do tamo umjesto da hoda, ali i dovoljno daleko da neće moći zastajkivati ako želi doći na vrijeme. Kada iza e iz hotela, skrenut će na suprotnu stranu od nje i ona će ga moći slijediti.

Izašao je za pet minuta; ako je obavio neki telefonski razgovor, to je bilo s mobitela dok je prolazio niz hodnik, jer za drugo nije imao vremena. Stao je popričati s vratarom, kimnuo, a zatim krenuo niz ulicu. Ili, bolje rečeno, lijeno počeo hodati niz ulicu, hodom zbog kojega je poželjela da mu može vidjeti stražnjicu dok hoda. Nažalost, ponovno je nosio onaj kožni kaput koji mu je pokrивao stražnju stranu.

Lily je hodala brzo, a zvuk njenih čizama izgubio se u prometu. Nitko nije bio sa Swainom i on nije ni s kim razgovarao na mobitel dok je hodao, i to je bilo dobro. Možda je zaista bio sam.

Prešla je udaljenost između njih i jednim se dugim korakom našla pored njega. "Swain."

Bacio je pogled na nju. "Hej, ti. Primijetio sam te kada sam izašao iz hotela. Postoji li razlog zašto idemo u palaču?"

Uhvaćena, morala se nasmiješiti i slegnuti ramenima. "Nikakav. Šećimo i razgovarajmo putem."

"Ne znam jesi li primijetila, ali hladno je i nema sunca. Sjećaš se da sam ti rekao da sam bio u Južnoj Americi? To znači da sam naviknut na toplinu." Zadrhtao je. "Daj da pronađemo kafić, pa mi možeš reći što se doga a uz šalicu vruće kave."

Oklijevala je. Iako je znala da je paranoična, da Rodrigo nikako nije mogao plaćati nekoga u svakom kafiću i trgovini u Parizu, njegov je utjecaj bio dovoljno širok da nije željela riskirati.

"Ne želim razgovarati u javnosti."

"Dobro, idemo onda natrag u hotel. U mojoj sobi ćemo imati privatnost i toplo je. I imamo poslugu. Ili, ako se bojiš da se nećeš moći kontrolirati dok si u istoj sobi sa mnom i s krevetom, možemo ući u auto i voziti se po Parizu, trošeći benzin koji košta četrdeset dolara po galonu."

Okrenula je očima. "Nije istina. I nisu galoni, nego litre."

"Primijetio sam da nisi negirala onaj dio o kontroliranju same sebe." Nije se smijuljio, ali bio je blizu.

"Potrudit ću se," rekla je suho. "Idemo onda u hotel." Ako će mu vjerovati, mogla bi početi odmah. Osim toga, vidjeti njegovu hotelsku sobu bez da je on prije ima priliku očistiti i sakriti stvari za koje ne želi da budu viđene, može biti zanimljivo - iako je ne bi pozvao u sobu da uokolo ima inkriminirajućih stvari.

Uskladili su korake i kada su stigli do hotela, vratar im je otvorio vrata. Swain je vodio put do dizala, stajući sa strane da je pusti da prva uđe.

Otključao je vrata i ušla je u svijetlu, veselu sobu s dva prozora od poda do stropa koja su gledala na dvorište. Zidovi su bili krem boje, na krevetu je bio plavo-žuti prekrivač, a na njeno olakšanje, postojao je i prilično prostran dio za sjedenje, s dvije stolice i sofom raspoređenim oko niskog stolića. Krevet je bio napravljen, ali na jednom od jastuka vidio se otisak njegove glave i prekrivač je bio malo naboran na mjestu gdje je ležao. Kovčeg nije bio vidljiv, pa je pretpostavljala da je spremljen u ormar. Da nije bilo čaše vode na noćnom ormariću i zgužvanog prekrivača, činilo bi se da u sobi nitko nije odsjeo.

"Mogu li vidjeti tvoju putovnicu?" pitala je čim je zatvorio vrata za sobom.

Začu eno ju je pogledao, ali je posegnuo u unutrašnjost kaputa. Lily se napela; jedva se micala, ali primijetio je njenu iznenadnu napetost i sledio se u činu izvlačenja ruke. Namjerno je podignuo lijevu ruku i rastvorio kaput tako da bi mogla vidjeti da u desnoj ruci nema ništa osim plave putovnice.

"Zašto mi želiš vidjeti putovnicu?" pitao je dok joj ju je pružao. "Mislio sam da ćeš me provjeriti?"

Otvorila je korice, ne trudeći se pogledati fotografiju, već je proučavala pečate. Uistinu je bio u Južnoj Americi - diljem nje, zapravo - i vratio se u Sjedinjene Države prije otprilike jednog mjeseca. U Francuskoj je bio četiri dana. "Nisam se trudila," rekla je kratko.

"Zašto, kvragu, ne?" Zvučao je uvrijeđeno, kao da je rekla da njega ne vrijedi provjeravati.

"Jer sam pogriješila što sam te jučer pustila."

"Ti si mene pustila?" pitao je, podižući obrve.

"Tko je držao pištolj prema kome?" Napravila je isti izraz lica dok mu je vraćala putovnicu.

"Da, imaš pravo." Vratio je dokument u unutrašnji džep kaputa kojeg je zatim skinuo i bacio preko kreveta. "Sjedni. Zašto je to što si me pustila bila greška?"

Lily je sjela na sofu, pa joj je zid bio iza leđa. "Jer ako si CIA ili ako te CIA unajmila, imao si vremena reći im da ti promjene dosje onako kako želiš."

Stavio je ruke na bokove i zapiljio se u nju. "Ako znaš to, što kvragu radiš ovdje i u mojoj hotelskoj sobi? Moj Bože, ženo, mogao bih biti bilo tko!"

Iz nekog razloga, njegovo joj je grđenje bilo smiješno i počela se smiješiti. Ako je bio unajmljen da je ubije, bi li se brinuo oko toga što nije bila dovoljno oprezna?

"Nije smiješno," rekao je. "Ako te CIA traži, moraš biti oprezna. Jesi li špijun ili tako nešto?"

Odmahnula je glavom. "Ne. Ubila sam nekoga koga oni nisu željeli ubijenog."

Nije ni trepnuo na činjenicu da je ubila nekoga. Umjesto toga, uzeo je meni posluge i bacio joj ga u krilo. "Naručimo nešto hrane," rekao je. "Ni moj se želudac nije naviknuo na ovu zonu."

Iako je bilo jako rano za večeru, Lily je pogledom preletjela po meniju i odabrala što želi, a zatim slušala Swaina dok je diktirao narudžbu. Njegov je francuski bio prolazan, ali nitko nikada ne bi pomislio da mu je materinji jezik. Spustio je slušalicu, a zatim sjeo na jednu od stolica plavog uzorka. Podignuo je desnu i oslonio gležanj na lijevo koljeno, pa pitao, "Koga si ubila?"

"Talijanskog biznismena-povlaka-mafijaša po imenu Salvatore Nervi."

"Je li ga trebalo ubiti?"

"O, da," rekla je ljupko.

"Pa u čemu je onda problem?"

"To nije bilo odobreno."

"Odobreno od strane koga?"

"CIA." Ton joj je bio ironičan.

Zamišljeno ju je pogledao. "Ti si CIA?"

"Ne baš. Ja sam - bila sam ugovorni agent."

"Znači, ostavila si ubijanje iza sebe?"

"Recimo samo da sumnjam da ću više dobivati posao."

"Mogla bi se prodati nekome drugome."

Zavrtjela je glavom.

"Ne? Zašto ne?"

"Jer sam mogla obavljati posao samo ako sam znala da je to pravedno," rekla je tiho. "Možda je to bilo naivno, ali vjerovala sam vladi da je tako. Ako me slala na posao, morala sam vjerovati da je ubojstvo pravedno. Ni s kim drugim ne bih imala takvo povjerenje."

"Nije naivno, ali definitivno je idealistično." Njegove su plave oči bile ljubazne. "Zar im ne vjeruješ u rješavanju ove stvari s Nervijima?" pitao je i ona je ponovno zavrtjela glavom.

"Znala sam da je on koristan. Pružao im je informacije."

"Pa, zašto si ga ubila?"

"Jer je dao ubiti neke moje prijatelje. Ima puno toga što ne znam, ali oni su bili umirovljeni i odgajali su kćer, živjeli normalno. Iz nekog su razloga provalili u kompleks laboratorija gdje smo bili jučer - ili barem ja tako mislim - i on ih je dao ubiti." Glas joj se produbio. "Također i njihovu trinaestogodišnju kćer, Ziu. I ona je bila ubijena."

Swain je puhnuo. "Nemaš pojma zašto su provalili?"

"Kao što sam rekla, nisam čak ni sigurna jesu li. Ali nekako su naljutili Salvatorea, a to je jedina stvar vezana za imanja Nervija koju sam uspjela pronaći i koja se uklapa u vremenski okvir. Mislim da ih je netko unajmio da to učine, ali ne znam ni tko, ni zašto."

"Ne želim zvučati bešćutno, ali oni su bili profesionalci. Morali su znati rizik."

"Oni - da. Da su u pitanju samo oni, bila bih ljuta, nedostajali bi mi, ali ne bih - ne znam bih li išla na Salvatorea. Ali Zia ... to nikako nisam mogla pustiti." Pročistila je grlo i činilo se kao da se riječi same izlijevaju iz nje. Ni s kim nije mogla razgovarati o Zii od ubojstava, a sada se činilo kao da se voda

izlijeva preko litica. "Pronašla sam Ziu kada je bila stara tek nekoliko tjedana. Bila je izgladnjela, napuštena, gotovo mrtva. Bila je moja, bila je moja kći iako sam dopustila Averillu i Tini da je usvoje. To sam učinila jer sam znala da se ne mogu brinuti o njoj i pružiti joj stabilan dom dok radim. Salvatore je ubio moju djevojčicu." Unatoč svom najboljem trudu da ih zadrži, suze su ispunile njene oči i prolile se po njenim obrazima.

"Hej," rekao je zbunjen. Budući da su joj suze zamaglile vid, nije vidjela kako se miče, ali odjednom je bio pored nje na sofi, stavio je ruku oko nje i privukao je bliže, tako da je namjestila glavu u udubinu ispod njegovog ramena. "Ne krivim te. I ja bih ubio kurvinog sina. Trebao je znati da se nevini ne diraju." Trljao joj je leđa umirujući je.

Lily si je dozvolila opuštanje na trenutak, zatvarajući oči dok je upijala njegovu blizinu, toplinu njegova tijela, muški miris njegove kože. Bila je izgladnjela za ljudskim kontaktom, za dodirrom nekoga kome je stalo. Njemu možda nije bilo stalo, ali suosjećao je i to je bilo dovoljno dobro.

Budući da je željela ostati tamo gdje je bila samo malo više no što je bilo potrebno, uspravila se i brzo obrisala obraze. "Žao mi je," rekla je. "Nisam ti htjela plakati na ramenu - doslovno."

"Možeš koristiti moje rame u svako doba. Dakle, ubila si Salvatorea Nervija. Pretpostavljam da su momci koji su te jučer pokušali ubiti to učinili zbog toga. Zašto si još uvijek ovdje? Napravila ono što si htjela."

"Samo dio. Želim znati zašto su Averill i Tina napravili to što jesu, što je bilo toliko važno da su prihvatili posao nakon što su toliko dugo bili u mirovini. Moralo je biti nešto loše, a ako je bilo dovoljno loše da oni zbog toga reagiraju, želim da cijeli svijet sazna što je to bilo. Želim da se organizacija Nervi raspadne, uništi, nestane iz poslovnog svijeta."

"Pa planiraš upasti u laboratorij i vidjeti što možeš otkriti?"

Kimnula je. "Nemam fiksni plan kako to učiniti; tek sam počela sakupljati informacije."

"Znaš da su sigurno pojačali osiguranje nakon što su tvoji prijatelji provalili."

"Znam, ali također znam da ne postoji savršen sustav. Uvijek postoji slabost, samo moram otkriti što je to."

"U pravu si što se toga tiče. Mislim da je prvi korak otkriti tko je radio na osiguranju, a zatim se dokopati specifikacija."

"Pod pretpostavkom da nisu uništene."

"Samo bi idiot to napravio, budući da bi sustav nekada mogao zatrebati popravke. Ako je Nervi zaista bio pametan, on bi imao specifikacije umjesto da ih ostavi u tvrtki zaduženoj za osiguranje."

"Bio je pametan i dovoljno sumnjičav da se vjerojatno dosjetio toga."

"Ipak nije bio dovoljno sumnjičav, jer inače sada ne bi bio mrtav," istaknuo je Swain. "Čuo sam za Nervija iako sam bio na drugoj hemisferi deset godina. Kako si mu se dovoljno približila da iskoristiš onaj svoj pištoljić?"

"Nisam njega koristila," odgovorila je. "Otrovala sam mu vino i gotovo se ubila zajedno s njime jer je inzistirao da ga i ja kušam."

"Prokleta sranje. Znala si da je otrovano i svejedno si ga popila? Muda ti moraju biti veća od mojih, jer ja to ne bih učinio."

"Bilo je ili to ili dozvoliti mu da izleti van bez da je popio dovoljno, pa ne bih bila sigurna hoće li ga ubiti. Ja sam dobro, osim nekakve štete na srčanom zalisku, ali mislim da nije ništa ozbiljno." Osim što je jučer hvatala dah u njegovom automobilu, što nije bilo dobro. Čak nije ni trčala, iako je pretpostavljala da je pucnjava također tjerala adrenalin kroz tijelo i ubrzala joj puls.

Gledao ju je zapanjeno, ali prije no što je rekao bilo što, čulo se kucanje na vratima. "Odlično, hrana je stigla," rekao je, ustao i krenuo prema vratima. Lily je gurnula ruku u čizmu, spremna reagirati ako konobar napravi krivi pokret, ali on je dogurao kolica i postavio hranu brzo i precizno; Swain je potpisao račun i konobar je sam izašao.

"Možeš maknuti ruku s pištoljića," rekao je Swain dok je prinosio dvije stolice kolicima. "Zašto ne nosiš nešto što ima moć zaustavljanja?"

"Moj pištoljić obavi posao."

"Pod pretpostavkom da hitac pogodi pravo mjesto. Ako promašiš, netko će biti ljut i još uvijek u mogućnosti napasti te."

"Ne promašujem," rekla je blago. Bacio je pogled na nju, a zatim se nacerio. "Nikada?"

"Nikada kada je važno."

* * *

Vijest da je direktor operacija pretrpio kritične ozlijede u prometnoj nesreći nije poslala valove kroz obavještajne krugove - poslala je tsunamije.

Prva mogućnost koju je trebalo istražiti bila je da nesreća nije bila nesreća. Postojali su puno djelotvorniji načini da se nekoga ubije od prometne nesreće, ali ipak je trebalo razmotriti tu mogućnost. Ta je sumnja ostavljena po strani nakon brzog intervjua s policajcem koji je ganjao kamion zbog prolaska kroz crveno svjetlo. Vozač kamiona, koji je poginuo u nesreći, imao je dugi niz neplaćenih kazni za prebrzu vožnju.

Direktor je odveden u mornaričku bolnicu u Bethesda, gdje će osiguranje biti najbolje, i odmah je podvrgnut operaciji. Istovremeno je osigurana njegova kuća, dogovoreno je da se direktorova domaćica, Bridget, brine o Kaiseru, a zamjenik direktora je zauzeo mjesto gospodina Vinaya dok se on ne vrati (ako se uopće vrati). Mjesto nesreće pažljivo se pretražilo radi osjetljivih papira, ali gospodin Vinay je bio iznimno oprezan s papirologijom i nije pronađeno ništa povjerljivo.

Tijekom dugih sati na operaciji, njegovo je preživljavanje bilo upitno. Da Keenan nije uspio samo malo okrenuti auto - prije no što se kamion zabio u njih, direktor bi bio mrtav na mjestu.

Na desnoj je ruci imao dva prijeloma, ključna kost mu je bila slomljena, kao i pet rebara i desna bedrena kost. Srce i pluća bili su mu jako nagnječeni, desni bubreg probijen. Komad stakla zabio mu se u grlo poput strijele i imao je potres mozga kojeg je trebalo pažljivo nadgledati radi mogućih znakova razvijanja pritiska u glavi. Bio je živ samo zato što se postranični zračni jastuk otvorio i zaštitio mu glavu od izravnijeg udarca.

Preživio je različite operacije potrebne za popravljavanje njegovog razbijenog tijela i odveden je na odjel intenzivne njege, gdje je bio pod sedativima i na neprekidnom promatranju. Kirurzi su napravili sve što su mogli; ostalo je ovisilo o gospodinu Vinayu.

17.

Gospodin Blanc nije bio sretan što se čuje s Rodrigom tako brzo.

"Kako vam mogu pomoći?" pitao je pomalo ukočeno. Ionako mu se nije sviđalo to što je radio; činjenica što je to morao raditi često bila je poput stavljanja soli na otvorenu ranu. Bio je kod kuće, a zbog primanja poziva tamo osjećao se kao da je donio zlo malo preblizu svojim voljenima.

"Prvo, moj brat, Damone, radit će sa mnom," rekao je Rodrigo. "Bit će slučajeva da on zove umjesto mene. Vjerujem da neće biti problema."

"Ne, monsieur."

"Odlično. Onaj problem za kojeg sam tražio vašu pomoć neki dan. U izvještaju je stajalo da su naši prijatelji u Americi poslali nekoga da to riješi. Jako bih volio kontaktirati tu osobu."

"Kontaktirati?" ponovio je Blanc, odjednom se osjećajući nelagodno. Ako bi se Rodrigo sastao s ugovornim agentom-barem je Blanc pretpostavljao da se radi o ugovornom agentu - jer su se 'problemi' uglavnom tako rješavali - bilo je moguće da bi Rodrigo mogao reći nešto što bi taj ugovorni agent prenio svojim poslodavcima, a to ne bi bilo dobro.

"Da. Želio bih dobiti broj njegovog mobitela, molim vas. Siguran sam da postoji način na koji ga se može kontaktirati. Znate li ime te osobe?"

"Ah... ne. Mislim da nije bilo navedeno u izvještaju kojeg sam primio."

"Naravno da nije," planuo je Rodrigo. "Jer tada ne bih pitao, zar ne?"

On je zaista mislio, pomislio je Blanc, da mu je bilo poslano sve što je Blanc primio. Međutim, to nije bio slučaj, kao ni nikada prije. Da bi što više smanjio štetu koju je pravio, Blanc je uvijek micao važne dijelove informacija. Znao je da će ga Nerviji ubiti ako to bude otkriveno, ali postao je vrlo vješt u balansiranju. "Ako je informacija dostupna, dobit ću je," uvjerio je Rodriga.

"Čekat ću vaš poziv."

Blanc je provjerio vrijeme i izračunao vrijeme u VVashing-tonu. Tamo je bila sredina radnog dana, pa je možda njegov kontakt bio na ručku. Nakon što je prekinuo Rodrigov poziv, otišao je van tako da nitko - posebno njegova supruga koja je bila jako znatizeljna osoba - ne može načuti što govori, pa je utipkao potreban niz brojki.

"Da." Glas nije bio prijateljski kao kada bi ga Blanc uhvatio dok je još kod kuće, pa je vjerojatno bio negdje gdje je netko mogao čuti što govori.

"U slučaju o kojem sam vam ranije pričao, je li moguće dobiti broj mobitela osobe koja je poslana ovdje?"

"Vidjet ću što mogu učiniti."

Bez pitanja, bez oklijevanja. Možda neće biti broja, pomislio je Blanc, ulazeći natrag u kuću.

Temperatura je pala sa zalazom sunca, pa se lagano tresao jer nije bio odjenuo kaput.

"Tko je to bio?" pitala je njegova supruga.

"Posao," rekao je utiskujući joj poljubac u čelo. Ponekad je mogao razgovarati o onome što je radio, ponekad nije, pa nije ništa drugo pitala, iako je bilo očito da je htjela.

"Barem si mogao odjenuti kaput prije no što si izašao," prekorila ga je nježnim glasom.

Nakon manje od dva sata, zazvonio je Blancov mobilni telefon. Brzo je zgrabio olovku, ali nije mogao pronaći komad papira. "Ovo nije bilo lako, prijatelju," rekao je njegov kontakt. "Nešto s drugačijim sustavima mobitela. Morao sam duboko kopati da na em broj." Pročitao je broj i Blanc ga je zapisao na svoj lijevi dlan.

"Hvala vam," rekao je. Nakon što je poklopio, našao je papir i zapisao broj, a zatim oprao ruke.

Trebao bi odmah nazvati Rodriga Nervija, znao je to, ali nije. Umjesto toga, presavio je papir i stavio ga u džep. Možda će ga nazvati sutra.

Kada je Lily otišla iz njegove hotelske sobe, Swain ju je počeo pratiti natrag do njenog brloga, ali je odustao od toga. Nije da je mislio da bi ga primijetila; znao je da ne bi. Ona je bila dobra, ali on je bio prokleta dobar. Nije ju slijedio jer mu se to jednostavno nije činilo pravilnim. To je bilo ludo, ali želio je da mu vjeruje. Došla mu je i to je bio početak. Također mu je dala broj svog mobitela i on njoj broj svog. Čudno, ali to mu se činilo kao da daje prsten prijateljstva djevojci u srednjoj školi.

Nije napravio ono što mu je Vinay rekao da napravi. Stalno je to odgađao, djelomice zbog znatiželje, djelomice jer se borila protiv divova i trebala svu pomoć koju je mogla dobiti, a djelomice jer je bio ozbiljno zainteresiran da je odvuče u krevet. Igrala je opasnu igru s Rodrigom Nervijem, a Swain je bio dovoljno spreman riskirati da bude zaintrigiran i da također želi igrati. Trebao ju je izvući van iz jednadžbe, ali umjesto toga želio

je znati što se događa u tom laboratoriju. Ako uspije saznati, možda ga Vinay ne povuče u ured zato jer nije obavio posao kada se prvi put približio Lily.

Ali, sve u svemu, uživao je. Odsjedao je u odličnom hotelu, vozio je super automobil i jeo je francusku hranu. Nakon nekih rupa u kojima je bio tijekom proteklih deset godina, trebao je malo zabave.

Lily je bila priličan izazov. Bila je ratoborna i pametna, s primjesom nemira, a on nikada nije smetnuo s uma da je bila jedna od najboljih ubojica u Europi. Bez obzira što je imala ideal o tome da je išla samo na odobrena, pravedna ubijanja do Salvatorea Nervija, bio je svjestan da si ne smije priuštiti niti jedan krivi korak u njenoj blizini.

Bila je i tužna; tugovala je za svojim prijateljima i mladom djevojkom koju je smatrala svojom.

Swain je mislio na svoju djecu i kako bi se osjećao da je jedno od njih ubijeno. Nije bilo šanse da bi ubojica pobjegao ili čak doživio suđenje - bez obzira tko to bio. Potpuno je suosjećao s njom, iako to nije mijenjalo konačan ishod.

Te je noći ležao u krevetu i razmišljao o tome kako je pila vino iako je znala da je otrovano, samo da bi ga Salvatore nastavio piti. Kvrugu, išla je blizu ruba. Po onome što mu je rekla o otrovu, kako je jak bio, znao je da joj je bilo jako loše i da je vjerojatno još uvijek slaba.

Nije bilo šanse da sama u e u onaj laboratorij, ne u tom stanju, pa mu se vjerojatno zbog toga javila. Nije ga bilo briga iz kojeg je razloga to učinila; samo mu je bilo drago što jest.

Počinjala mu je vjerovati. Plakala mu je u naručju, a imao je osjećaj da nije često dozvoljavala da joj se netko tako približi. Iz nje je izbijao jak NE DIRAJ ME signal, ali koliko je on mogao vidjeti, to je bilo više zbog samoobrane, nego zbog hladnoće. Ona uopće nije bila hladna osoba, samo oprezna.

Možda je on bio lud jer ga tako privlači, ali, kvragu, neki mužjaci pauka dobrovoljno dozvoljavaju da im partnerice prožvaču glavu, pa je mislio da je u boljem položaju u tom smislu: Lily ga još nije ubila.

Želio je znati što je tjera na reagiranje, što je tjera na smijeh. Da, definitivno je želio da se smije.

Izgledala je kao da se u posljednje vrijeme baš nije zabavljala, a osoba bi uvijek trebala imate nešto u čemu uživa. Želio je da se opusti i odbaci oprez dok je s njim, da se smije i šali, priča viceve, vodi ljubav. Vidio je tragove smisla za humor i želio je više.

Bio je na dobrom putu prema opsesiji, bez sumnje. Još uvijek bi mogao izgubiti glavu i umrijeti sretan.

Džentlmen ne bi planirao zavesti ženu koju je bio poslan uhvatiti, ali on nikada nije bio džentlmen. Odrastao je kao nemiran Teksašanin, odbijao je slušati odrasle koji su znali bolje i oženio je Amy kada im je bilo osamnaest godina i kada su tek završili srednju školu, bio je otac u devetnaestoj, ali nikada se baš nije skrasio. Nikada nije prevario Amy jer je ona bila odlična djevojka, ali nije baš ni bio uz nju. Sada kad je bio stariji, bio je odgovorniji i bilo ga je sram jer ju je ostavio da sama odgaja njihovo dvoje djece. Najbolje što je mogao reći o sebi jest da se brinuo o obitelji, čak i nakon razvoda.

Tijekom godina je puno putovao, postao je sofisticiraniji, ali dobri maniri i znanje kako naručiti s jelovnika na tri različita jezika nisu činili džentlmena. Još uvijek je bio grub, još uvijek nije volio pravila, a Lily Mansfield mu se sviđala. Nije često sretao žene koje su mu bile ravne, ali Lily jest; njena je osobnost bila jednako jaka kao njegova. Odlučila je što želi napraviti i napravila je to, bez obzira što bi se moglo dogoditi. Imala je čeličnu volju, ali je istovremeno imala ženstvenu toplinu i nježnost. Čovjeku bi trebao čitav životni vijek da otkrije sve o njoj. On nije imao čitav životni vijek, ali uzet će što može. Počinjao je misliti da bi mu nekoliko dana s Lily značilo isto što 1 deset godina s nekom drugom ženom.

Veliko je pitanje bilo: Što će napraviti nakon toga?

Blanc se napeo kada mu je telefon zazvonio rano sljedećega jutra. "Tko bi to mogao biti?" pitala je njegova supruga, kojoj se nije sviđalo što im doručak prekinut.

"Bit će ured," rekao je i ustao da uzme telefon van. Stisnuo je gumb i rekao, "Ovdje Blanc."

"Monsieur Blanc." Glas je bio ugladen i miran, glas kojeg nikada prije nije čuo. "Ja sam Damone Nervi. Imate li broj kojeg je moj brat zatražio?"

"Bez imena," rekao je Blanc.

"Naravno. Ovoga se puta činilo da su potrebna, budući da nikada prije nismo razgovarali.

Imate li broj?"

"Ne još. Očito ima nekih teškoća."

"Nabavite ga. Danas."

"Postoji razlika od šest sati. Stići će najranije ovog poslijepodneva."
"Čekat ću."

Blanc je prekinuo i neko je vrijeme stajao stisnutih šaka. Prokleti Nerviji! Ovaj je bolje govorio francuski od onog drugog, zvučao je uglađenije, ali ispod su svi bili isti: barbari.

Morat će im dati broj, ali pokušat će objasniti Rodrigu da ne bi bilo mudro nazvati čovjeka iz CIA-e jer bi se tako mogli razotkriti i on i njegov kontakt. Možda ne, možda čovjeku iz CIA-e nije bilo važno tko ga je unajmio, ali Blanc se nije želio pouzdati u to.

Ušao je u kuću i pogledao u suprugu, čija je tamna kosa još bila raščupana od spavanja, a ogrtač joj je bio zavezan oko struka. Spavala je u kratkim spavaćicama jer je znala da se njemu to svi a, iako je zimi na svoju stranu stavljala dodatnu deku jer joj je bilo hladno. Što ako joj se nešto dogodi? Što ako Rodrigo Nervi ispuni prijetnje od prije nekoliko godina? Ne bi to mogao podnijeti.

Morat će im dati broj. Odugovlačit će koliko god bude mogao, ali na kraju neće imati izbora.

Swainu je usred noći na pamet pala briljantna ideja: umjesto da otkrije tko je instalirao sigurnosni sustav Nervijima, provali u ured i nekako dođe do specifikacija, zašto jednostavno ne bi iskoristio izvore koje ima na raspolaganju? Dečki - i djevojke - i njihove igračke mogu naći i pristupiti otprilike svemu. Ako je to postojalo negdje na računalu i ako je to računalo bilo umreženo, mogli su doći do toga. Bilo je razumno misliti da je Nervijev sigurnosni sustav bio najmoderniji, a to je značilo da je vjerojatno bio kompjuteriziran.

Zaštićen lozinkom, da, ali koliko je to bilo teško? Hakerima u Langlevu to ne bi predstavljalo veći problem od ugriza komarca.

Osim toga, to je značilo da će oni morati raditi, a ne on. Sve u svemu, mislio je da je to izvrsna ideja. Bio je toliko zadovoljan da se uspravio i sjeo, te upalio svjetiljku na noćnom ormariću, isključio mobitel s punjača i odmah nazvao. Činilo se da prelaženje kroz sigurnosne provjere traje dulje nego inače, ali konačno je razgovarao s nekim tko je imao nekakve ovlasti.

18.

"Vidjet ću što mogu učiniti," rekla je žena. Identificirala se, ali Swain je bio zaokupljen i nije zapamtio njeno ime. "Stvari su ovdje malo uskomešane, pa ne znak kada - čekajte malo. Ovo je upisano kao imanje Salvatorea Nervija, preminulog, a sada Rodriga i Damonea Nervija. Oni su upisani kao korisni. Zašto trebate detalje o njihovom osiguranju?"

"Možda neće još dugo biti korisni," rekao je Swain. "Šuška se da su upravo primili pošiljku oružja i plutonija." To je zvučalo kao dovoljno da potakne akciju.

"Jeste li napisali izvještaj o tome?"

"Ranije danas, ali onda mi se nitko nije javio - "

"To zbog gospodina Vinaya. Rekla sam vam da su stvari uskomešane."

"Što je s gospodinom Vinayem?" Isuse, zar su Franka zamijenili?

"Niste čuli?"

Očito nije, jer inače ne bi pitao. "Čuo što?"

"Imao je prometnu nesreću jutros. U kritičnom je stanju u Bethesdi. Zamjenik je preuzeo dok se on vrati, i ako se vrati. Šuška se da liječnici nisu optimistični."

"Sranje." Vijest ga je pogodila poput udarca. Radio je za Franka Vinaya godinama i poštovao ga je kao nikoga u toj instituciji. Frank je mogao plesati kroz tratinčice kada je imao posla s političarima, ali s terenskim je agentima uvijek bio samo iskren i voljan zauzeti se za njih. U Washingtonu to nije bilo samo neobično, već i gotovo suicidalno, u smislu karijere. Da Frank nije samo preživio, već i napredovao u svom poslu, prvo kao zamjenik, a sada i kao direktor, bio je znak njegove vrijednosti - i njegove vještine u plesu.

"U svakom slučaju," rekla je žena, "vidjet ću što mogu učiniti."

Swain se morao zadovoljiti time, jer je mogao zamisliti nesigurnost i borbu za položajima koji će se otvoriti. Poznavao je zamjenika direktora, Garvina Reeda; Garvin je bio dobar čovjek, ali nije bio Frank Vinay. Frank je o špijuniranju zaboravio više no što je Garvin ikada znao, a osim toga Frank je bio genije za čitanje ljudi i otkrivanje slojeva uzoraka gdje nitko drugi to nije mogao.

Swain se osjećao nelagodno zbog vlastitog statusa. Frankovo rješenje za problem Lily možda neće biti isto kao Garvinovo; Garvinov pogled na Nervije možda neće biti isti kao Frankov.

Swain se osjećao kao da mu je veza s glavnim brodom odsječena i kao da on pluta dalje; ili, da iskoristi drugu metaforu, već je klizao po tankom ledu jer je odgađao svrhu svoje misije, a sada je mogao čuti kako led pod njim puca.

Jebi ga. Držat će se istog kursa sve dok ga ne skinu sa zadatka ili mu ne kažu da ga Promijeni - nije da ga on već nije promijenio, ili ga barem odgodio, ali nitko osim njega nije to znao. Kada sumnjaš, baci se naprijed. Naravno, i kapetan Titanika je vjerojatno slijedio istu filozofiju.

Nije dobro spavao ostatak noći, zbog čega je bio nervozan kada se probudio sljedećeg jutra.

Dok mu se, i ako, računalni štreberi ne jave, nije imao što raditi osim voziti se pokraj laboratorija i pokazivati guzicu stražarima. Budući da je vani bilo hladno, guzici bi mu bilo hladno, pa to nije dolazilo u obzir.

Impulzivno je zgrabio mobitel i okrenuo Lilyn broj, samo da vidi hoće li se javiti.

"Bonjour," rekla je, zbog čega se zapitao ima li identifikaciju broja na mobitelu. Nije mogao zamisliti da je nema, ali možda se javljala na francuskom iz navike ili opreza.

"Hej, ti. Jesi li već doručkovala?"

"Još sam u krevetu, pa ne, nisam još jela."

Bacio je pogled na sat: još nije bilo šest. Oprostit će joj što je bila lijena. Zapravo, bilo mu je drago što ju je uhvatio u krevetu jer je zvučala pospano i nježno, bez uobičajene oštine u glasu. Pitao se što je nosila u krevetu, možda tanak top i gaćice, možda ništa. Definitivno ne bi nosila nešto prozirno i čipkasto. Pokušao ju je zamisliti u dugačkoj spavaćici ili košulji za spavanje, ali nije mogao. Međutim, mogao ju je zamisliti голу. Tako ju je dobro zamislio da mu se mali trgnuo i počeo bubriti, zahtijevajući čvrstu ruku da ga drži pod kontrolom.

"Što imaš na sebi?" I njegov je glas izašao sporiji i dublji nego inače.

Nasmijala se prestrašenim zvukom koji kao da je izletio iz nje. "Je li ovo opsceni telefonski poziv?"

"Mogao bi biti. Mislim da osjećam teško disanje kako nailazi. Reci mi što imaš na sebi."

Zamislio ju je kako sjedi naslonjena na jastuke, s pokrivačem ispod ruku, odmičući raščupanu kosu s lica.

"Spavaćicu od flanela za bakice."

"Lažljivice. Nisi tip žene-bakice."

"Jesi li nazvao iz nekog određenog razloga osim da me probudiš i otkriješ što imam na sebi?"

"Jesam, ali sam skrenuo s puta. 'Ajde, reci mi.'"

"Nisam za seks preko telefona." Zvučala je kao da se zabavlja.

"Lijepo molim sa šećerom na vrhu."

Ponovno se nasmijala. "Zašto želiš znati?"

"Jer me mašta ubija. Zvučala si tako pospano kada si se javila i zamislio sam te svu mekanu i toplu ispod pokrivača. Sve je izraslo iz toga." Ironično si je pogledao u erekciju.

"Možeš prestati zamišljati. Ne spavam gola, ako to pitaš."

"Onda, što imaš na sebi? Stvarno moram znati, tako da mogu biti precizan u maštarijama."

"Pidžamu."

Kvrugu, zaboravio je na pidžame. "Kratku pidžamu?" pitao je nadajući se.

"Prebacujem se na dugu u listopadu, te natrag na kratku u travnju."

Razbijala je sve njegove balončice. Zamislio ju je u pidžami i efekt jednostavno više nije bio isti. Uzdahnuo je. "Mogla si reći da si potpuno gola," zagundao je. "Ne bi te boljelo. Ja sam se tu zabavljao."

"Možda malko previše," rekla je suho.

"Ipak, ne dovoljno." Erekcija mu je popuštala, uzaludan trud.

"Oprosti što nisam bila spremna ugoditi."

"U redu je. Možeš mi to nadoknaditi uživo."

"Samo ti želi."

"Draga, ne znaš koliko želim. A sada, vratimo se na ono zašto sam nazvao."

Zahihotala se i on je osjetio nekakav čudan osjećaj u dnu želuca. Unutrašnjost mu je zaista skakala uokolo samo zato jer ju je naveo na smijeh. Ponovno.

"Nemam što raditi danas i dosadno mi je. Zašto ne bismo otišli u Disneyland?"

"Što?" pitala je prazno, kao da je govorio stranim jezikom.

"Disnevland. Znaš onaj točno izvan grada. Nisam bio ni u jednom u Državama. Jesi li ti bila u ovome?"

"Dvaput," rekla je. "Tina i ja odvele smo Ziu dvaput. Averill nije išao jer nije volio stajati u redovima."

"Treba biti pravi muškarac za stajati u redovima."

"I ne prigovarati o tome," dodala je.

"I ne prigovarati o tome." Što je drugo mogao doli složiti se? "Netko mi provjerava ono o sigurnosnom sustavu, ali mislim da nije vjerojatno da ću danas dobiti odgovor. Imam vremena za ubiti, ti imaš vremena za ubiti, pa zašto bismo buljili u zidove kada možemo posjetiti Pepeljugin dvorac?"

"Dvorac Uspavane ljepotice, ne Pepeljugin."

"Štoga. Ja sam uvijek mislio da je Pepeljuga ljepša od Uspavane ljepotice, jer je plavuša. Padam na plavuše."

"Nisam primijetila." Zvučala je kao da bi se opet mogla nasmijati.

"Gledaj na to ovako: Hoće li te itko tražiti u Disneylandu?"

Zavladala je kratka tišina dok je razmišljala o pravoj istini iza njegovog prijedloga. Nije joj mogao reći da je uznemiren i zabrinut zbog Franka i da je mislio da će poludjeti ako bude morao sjediti u svojoj hotelskoj sobi čitav dan. Nije baš volio zabavne parkove, ali to je bilo nešto za raditi i neće morati gledati iza leđa. Nerviju nikada ne bi palo na um postaviti ljude na ulaze u Disnevland, jer koji bi idiot stao usred igre mačke i miša i otišao se voziti vlakom smrti?

"Vrijeme će navodno biti sunčano danas. Hajdemo," nagovarao ju je. "Bit će zabavno."

Možemo se voziti u šalicama dok nam se ne zavrti, pa povraćati."

"Zvuči odlično, ne mogu dočekati." Hihotala se i pokušala je to kontrolirati, ali mogao je čuti zvukove koje je proizvodila.

"Značio ideš?" Uzdahnula je. "Zašto ne? To je ili glupa ideja ili briljantna - nisam sigurna."

"Super. Zašto ne bi stavila šešir i sunčane naočale i došuljala se ovdje, pa ćemo doručkovati prije nego krenemo? Jedva sam čekao pritisnuti ovaj auto kojim sam zamijenio Jaguara. Ima dvjesto dvadeset i pet konja i želim ih pustiti barem dvjesto u galop."

"A-ha. Sada znam zašto si nazvao. Želiš voziti poput manijaka sa ženom koja će te gledati kako se praviš važan i proizvoditi prigodno uuuu i aaaa zvukove."

"Udovolji mi. Malo sam kratak na te zvukove u posljednje vrijeme."

"Pokušat ću najbolje što mogu. Bit ću tamo oko osam; ako ogladniš prije toga, naruči. Ja mogu jesti kasnije."

Njeno vremensko ograničenje od dva sata nije mu govorilo ništa o mjestu na kojem je sada bila. Za dva sata, mogla je stići iz bilo kojeg područja. Kvrugu, za to je vrijeme vjerojatno mogla stići tu i iz Calaisa. "Čekat ću te. Reci mi što želiš i naručit ću dvadesetak minuta prije osam."

Željela je samo pecivo i kavu i on si je u glavi napravio bilješku da tome doda još nešto bjelančevina. Baš kada je počeo spuštati slušalicu, rekao je, "Usput..."

Stala je, pa rekla, "Što?"

"U slučaju da se pitaš, ja spavam gol."

Lily je zatvorila telefon, buljila u njega, a zatim ga bacila na jastuke i prasnula u smijeh. Nije znala kada ju je netko posljednji put zadirkivao i udvarao joj se tako neumorno, možda nikada.

Bio je to dobar osjećaj; baš kao i smijati se. Dakle, bila je živa, ipak. Čak se osjećala i pomalo krivom jer se smijala, jer se Zia više nikada neće smijati.

Zadržala se na toj misli i poznata bol joj je stisnula srce. Bol nikada neće nestati, pomislila je, ali bit će vremena kada će možda moći zaboraviti na nju samo nakratko. Danas će pokušati zaboraviti.

Ustala je iz kreveta i protegnula se, a zatim odradila niz vježbi koje je ponavljala svakoga dana, pokušavajući obnoviti snagu. Bilo joj je bolje, snaga joj se popravljala svakoga dana pomalo. Nakon trideset minuta vježbanja bila je mokra od znoja, ali nije hvatala dah; srce joj se držalo. Ušla je u kadu bez da je morala skinuti odjeću, jer je spavala gola. Laganje Swainu činilo se poput dobro zamisli, a i bilo je zabavno.

Zabavno. Opet ta riječ. Činilo se da dolazi često u vezi s njim.

Prije se nije pitala spava li on gol, ali sada joj je mašta davala sliku njega kako hoda, proteže se, čeljusti tamne od brade. Koža mu je bila topla i mirisna, a jutarnja erekcija čvrsta i željna pažnje.

Na trenutak je gotovo mogla osjetiti topao muški miris, a sjećanje je bilo toliko svježije i specifično da se na trenutak začudila što je znala kako on miriše. Onda se sjetila da je plakala na njegovom ramenu, dok su je njegove ruke grlile. Morala je tada podsvjesno primijetiti taj miris, a njen je mozak pohranio tu uspomenu za kasnije.

Nije mogla vjerovati da je pristala provesti dan s njim - u Disneylandu, od svih mjesta. Mislila je da nikada više neće otići tamo. Prošloga ljeta Zia nije željela ići; bila je prevelika za te dječje stvari, rekla je prezirnim tonom

kojeg je mogla proizvesti samo trinaestogodišnjakinja, potpuno ignorirajući činjenicu da je većina ljudi u tom zabavnom parku bila starija od nje.

Tamo je uvijek bilo puno Amerikanaca, što je uvijek čudilo Lily jer je mislila da bi Amerikanci koji su željeli vidjeti Disney atrakciju otišli u jednu od onih kod kuće, koje su im bile bliže. Ona i Swain neće biti primijećeni, bit će samo još dvoje Amerikanaca.

Osušila je kosu sušilom, a zatim se našla kako prekopava po torbici sa šminkom, tražeći prave stvari. Uređivala se za njega, pomislila je s jednakim dijelom zabave i čuđenja, i uživala je.

Uvijek se sređivala za sastanke sa Salvatoreom, ali to je bilo više nalik na nanošenje kazališne šminke. Ovo je bilo nalik na sudar i osjećala se živčano od uzbuđenja kao da je u srednjoj školi.

Imala je dobru kožu jer nikada nije bila obožavateljica sunca. Nije joj trebala podloga, iako je trebala maskaru ako nije željela da izgleda kao da nema trepavice. Imala je lijepe dugačke trepavice, ali bez maskare su bile svijetlosmeđe, te gotovo nevidljive. Uokvirila je oči laganom linijom, stavila malo sjenila, utrljala malo ružičastog sjajila na obraze i još malo na usne. Još malo prozirnog praha i sloj učvršćivača za maskaru dovršili su posao.

Lily se pogledala u ogledalo dok je stavljala naušnice, sitne zlatne obruče koji su se činili prigodnima za dan u zabavnom parku. Nikada neće biti baš lijepa, ali za dobrih je dana bila više nego prolazna. Danas je bio dobar dan.

Uz malo sreće, bit će još bolji.

19.

Što su bili bliže Disneylandu, to je Lily postajala napetija, dok joj se uzbuđenje počinjalo smanjivati, a uspomene se vraćale u prvi plan. "Hajde da ne idemo u Disnevland," izvalila je.

Skupio je obrve. "Zašto ne?"

"Previše uspomena na Ziu."

"Hoćeš li izbjegavati sve što te podsjeća na nju?"

Ton mu je bio praktičan, neizazivački. Lily je buljila kroz prozor. "Ne sve. Ne zauvijek. Samo ne ...još sada."

"Dobro. Kamo da idemo umjesto toga?"

"Nisam sigurna želim li ići bilo gdje. Mora biti nešto što možemo napraviti dok čekamo da tvoj prijatelj iskopa nešto o sigurnosnom sustavu laboratorija."

"Osim vožnje ispred i iza kompleksa i pružanja dobrog pogleda na auto stražarima, ne mogu smisliti ništa."

Zar je tip bio nesposoban izabrati automobil koji nije bio uočljiv? Da, Renault je bio siv, baš kao i Jaguar, ali Renault Megane Sport nije baš bio čest automobil. Barem nije uzeo crvenog.

"Koliko ima načina za ulazak u zgradu?" pitala je razumno. "Prozori i vrata, očito. Može se ući i kroz rupu na krovu."

"Nitko te ne bi primijetio na vrhu krova s motornom pilom u ruci?"

"Ali to nije izvedivo," završila je, pogledavši ga suho. "A od ispod? Kompleks mora biti spojen na kanalizaciju."

Izgledao je zamišljeno. "To je jedna mogućnost. Ne svi a mi se, ali to je mogućnost. U filmovima se uvijek čini da hodaju kroz vodu, ali kada razmisliš o tome što ide u kanalizaciju, mogu se kladiti da hodaju kroz nešto drugo."

"Povijesni Pariz je pun podzemnih tunela, ali laboratorij je u predgrađu, pa tamo vjerojatno nema nikakvih tunela."

"Samo iz znatiželje, za slučaj da zaista završimo u kanalizaciji, kakv je to laboratorij? Čime se tamo bave?"

"Medicinskim istraživanjima."

"A kako bacaju otpad? Tretiraju li ga prvo? Ubiju li prvo sve male užasne crviće?"

Uzdahnula je. Zdrav razum govorio je da se otpad prvo tretirao, a zatim puštao u kanalizaciju, te u tom slučaju ne bi bilo izravne veze između kompleksa i sustava kanalizacije. Umjesto toga, otpadni bi materijal išao u nekakav tank gdje bi se tretirao, a zatim odatle u kanalizaciju.

Zdrav razum je također govorio da nisu željeli doći u kontakt sa sirovom kanalizacijom.

Rekao je, "Glasam za to da ostanemo izvan kanalizacije."

"Slažem se. Vrata i prozori su najbolji. Ili ... mogli bismo pronaći velike kutije i dostaviti sami sebe u laboratorij." Ta je zamisao došla niotkud.

"Hm." Razmislio je o tome. "Morali bismo otkriti da li se svi paketi i kutije snimaju rendgenskim zrakama ili tako nešto, da li ih odmah otvaraju, dobivaju li ikada velike pošiljke. Takve stvari.

Vidiš, ne bismo željeli izaći iz naših kutija do kasno u noć, barem nakon ponoći, kada ima manje ljudi. Ili laboratorij radi dvadeset i četiri sata na dan?"

"Ne znam, ali to je nešto što moramo provjeriti. U svakom slučaju morat ćemo znati, čak i ako dobijemo specifikacije."

"Proći ću pored večeras, pogledati koliko ima automobila na parkiralištu, pokušati otprilike izračunati koliko ljudi radi noću. Oprosti, trebao sam to napraviti sinoć," ispričao se. "U međuvremenu, imamo današnji dan. Disnevland otpada. Hoćemo li se okrenuti i vratiti svatko u svoju sobu, gdje ćemo provesti dan dosađujući se? Što još možemo? Sada kad si otkrivena, ne bih ti savjetovao šetnju i šoping Parizom."

Ne, nije se željela vratiti u svoj mali stan. Nije čak imao ni tu prednost da bude star i zanimljiv; bio je samo pogodan i siguran. "Vozimo se samo. Možemo stati na ručak kad ogladnimo."

Nastavili su se voziti na istok i kada su bili daleko izvan Pariza i gustog prometa, došao je na ravnu dionicu ceste i pustio konje u trk. Prošlo je dugo vremena otkako se Lily vozila brzo samo iz užitka, te se namjestila u sjedalu, sigurno zavezana, dok joj je ugodan zvuk za uzbunu ubrzao puls. Ponovno se osjećala poput tinejdžerice, kada bi se sa šest ili sedam prijatelja utrpala u jedan automobil i jurila autoputom. Bilo je čudo što su svi preživjeli srednju školu.

"Kako si ušla u ovaj posao?" pitao ju je.

Iznenadena, pogledala ga je. "Voziš prebrzo za razgovor. Gledaj u cestu."

Nacerio se i popustio pritisak na papučicu gasa, i igla je pala na sto kilometara na sat. "Mogu hodati i žvakati žvakaću u isto vrijeme," rekao je blago protestirajući.

"Niti jedno od toga ne zahtijeva puno od mozga. Razgovor i vožnja su drugo."

Zamišljeno je rekao, "Za nekoga u ovome poslu tko riskira kao ti, nisi baš spremna na rizike, zar ne?"

Gledala je kako krajolik juri pored njih. "Uopće nisam spremna na rizike, barem tako mislim.

Sve pažljivo planiram; ne riskiram."

"Tko je popio vino za koje je znao da je otrovano, riskirajući smrtonosnu dozu? Koga love po čitavom Parizu, ali ona ostaje na mjestu jer ima osvetu na pameti?"

"To su neobične okolnosti." Nije spomenula rizik kojeg je prihvatila kada je odlučila vjerovati mu, ali bio je dovoljno pametan da sam to zaključim.

"Je li bilo nečeg neobičnog što te potaknulo na ubijanje ljudi?"

Šutila je na trenutak. "Ne razmišljam o sebi kao o ubojici," rekla je tiho. "Nikada nisam naudila nikome nevinome. Obavljala sam odobrene eliminacije za koje me unajmila moja zemlja i mislim da odluka nikada nije bila olako donesena. Nikada nisam tako razmišljala kada sam bila mlada, ali sada znam da postoje ljudi koji su toliko zli da ne zaslužuju živjeti. Hitler nije bio jednoročan fenomen, znaš. Pogledaj Staljina, Pol Pota, Idi Ajmina, bin Laden. Možeš li reći da svijet nije ili ne bi bio bolji bez njih?"

"I stotine drugih diktatora, plus narko bosevi, perverzncjaci i pedofili. Znam. Slažem se. Ali jesi li to znala već kada si odlučila obaviti prvu eliminaciju?"

"Ne. Osamnaestogodišnjaci se uglavnom ne upuštaju u duboku filozofiju."

"Osamnaest. Čovječe, to je rano."

"Znam. Mislim da sam zato bila odabrana. Izgledala sam tako nevino," rekla je, smiješeći se malko. "Sva svježna i nevinna, bez imalo sofisticiranosti, iako sam u to doba mislila da sam hladna i umorna od svijeta. Čak mi je i laskalo što su mi prišli."

Zavrtio je glavom na takvu naivnost. Kada nije nastavila, rekao je, "Nastavi."

"Primijetili su me jer sam se učlanila u streljanu. Dečko u kojeg sam bila strašno zaljubljena u to vrijeme bio je lovac i željela sam ga impresionirati

time što bih mogla razgovarati o različitim vrstama oružja, kalibrima, dometima, svim tim stvarima. Ali ispalo je da sam prokleta dobra; pištolj mi je bio tako prirodan u ruci. Nakon kratkog vremena, pucala sam bolje od gotovo svih u klubu. Ne znam odakle je to došlo," rekla je, gledajući u svoje ruke kao da je odgovor u njima. "Moj tata nije bio lovac, nikada nije bio u vojsci. Majčin otac bio je odvjetnik, nimalo stvoren za prirodu, a drugi mi je djed radio u Fordovoj tvornici u Detroitu. Ponekad je išao u ribolov, ali nikada u lov koliko ja znam."

"To je valjda samo na određen način složena DNK, pretpostavljam. Možda ti tata nije bio zainteresiran za lov, ali to ne znači da ne bi otkrio prirodan talent za pucanje. Kvrugu, mogla si to naslijediti od majke."

Lily je trepnula, a zatim se zahihotala. "Nikada nisam ni pomislila na to. Mama je mirotvorac, ali osobnost nema veze s fizičkom vještinom, zar ne?"

"Barem ja to nikad nisam primijetio. Natrag na streljački klub."

"Nema se tu što puno reći. Netko je primijetio kako pucam, spomenuo to nekome drugome i jednog je dana simpatičan sredovječan čovjek došao razgovarati sa mnom. Prvo mi je pričao o toj osobi, muškarcu, sve što je napravio i koje je sve ljude ubio, te sve potkrijepio novinskim isječcima i kopijama policijskih izvještaja, takvim stvarima. Kada me propisno prestravio, ponudio mi je puno novca. Ponovno sam se prestravila, rekla mu 'ne', ali nisam mogla prestati misliti na sve ono što mi je rekao. Morao je to znati jer me nazvao nakon dva dana i rekla sam 'da', učinit ću to. Imala sam osamnaest godina."

Slegnula je ramenima. "Prošla sam brz tečaj o tome što trebam učiniti i, kao što sam rekla, izgledala tako djetinjasto da nitko u meni nije vidio prijetnju. Približila sam se tipu bez problema, obavila posao, odšetala. Povraćala sam čitav tjedan, svaki put kada bih se sjetila toga. Imala sam noćne more puno dulje."

"Ali kada ti je dragi čovjek ponudio drugi posao, prihvatila si."

"Pрийhvatila sam. Rekao mi je kakvu sam uslugu napravila svojoj zemlji prvim poslom, i stvar je u tome što mi nije lagao, niti manipulirao mnome. Bio je iskren."

"Ali, je li bio u pravu?"

"Da," rekla je tiho. "Bio je. Ono što sam napravila bilo je ilegalno, znam to, i moram živjeti s onime tko sam. Ali bio je u pravu i sve se svodi na to da sam ja bila voljna obavljati prljav posao. Netko je morao, pa zašto ne ja? Ionako sam bila prljava već nakon prvog posla."

Swain je posegnuo prema njoj i uzeo joj ruku, podignuo je do svojih usta i utisnuo joj lagan poljubac u prste.

Lily je trepnula od zapanjenosti, otvorila usta da kaže nešto, a zatim ih zatvorila i široko otvorenih očiju buljila kroz prozor.

Swain se zahihotao i vratio joj ruku u krilo, a zatim se trideset minuta posvetio samo brznoj vožnji.

Stali su na ručak u malom kafiću uz cestu, u sljedećem gradu na kojeg su naišli. Pitao je stol na suncu, ali zaštićen od povjetarca, pa im je bilo prilično ugodno vani. Ona je jela salatu sa zapečenim kozjim sirom, on je jeo janjeće šnicle, a oboje su popili po čašu vina, praćenu jakim kavom. Dok su sjedili uz kavu, rekla je, "Što je s tobom? Koja je tvoja priča?"

"Ništa neobično. Teksaški dječak s Divljeg zapada nije se mogao skrasiti, što je prava šteta jer se oženio i dobio dvoje djece."

Iznenadena, rekla je, "Oženjen si?"

Zavrtio je glavom. "Razveden. Amy - to mi je bivša žena - konačno je shvatila da se nikada neću smiriti i dosadilo joj je odgajati djecu dok sam ja u nekoj zemlji gdje sam radio stvari o kojima ona nije željela ništa znati. Ne krivim je. Kvragu, i ja bih se bio razveo od sebe. Sada kad sam stariji znam kakva sam budala bio i mogao bih sam sebe prebiti jer sam propustio odrastanje svoje djece. Ne mogu vratiti te godine. Hvala Bogu, Amy je napravila dobar posao s njima. Ispali su odlični, ne zahvaljujući meni."

Izvadio je novčanik i izvukao iz njega dvije male fotografije, te ih stavio na stol ispred nje. Obje su slike bile sa srednjoškolske mature - na jednoj je bio mladić, na drugoj djevojka, a oboje su jako nalikovali čovjeku koji je sjedio preko puta nje. "Moja kći Chrissy i moj sin Sam."

"Zgodna djeca."

"Hvala," rekao je uz osmijeh. Jako je dobro znao da mu nalikuju. Uzeo je fotografije i proučio ih prije no što ih je vratio u novčanik. "Chrissy je rođena kada mi je bilo devetnaest godina. Bio sam stvarno premlad i preglup za brak, a kamoli za bebu, ali biti mlad i glup znači ne slušati ljude koji znaju više od tebe. A da dođe do toga, ponovno bih to napravio, jer ne mogu zamisliti nemati svoju djecu."

"Jesi li im sada blizak?"

"Sumnjam da ću im ikada biti blizak kao što im je majka, jer im je ona puno važnija od mene. Ona je bila tamo kada ja nisam. Sviđam im se, čak me i vole jer sam im tata, ali ne poznaju me na način na koji poznaju Amy. Bio sam loš muž i otac," rekao je iskreno. "Nisam bio agresivan ili lijen ili nešto

takvo, ali nikada me nije bilo doma. Najbolje što se može reći jest da sam se uvijek brinuo o novcu."

"To je više no što neki mogu reći."

Promrmljao je svoje mišljenje o tim muškarcima, nešto što je počinjalo s 'glupi' i završavalo s 'kurvini sinovi', s nekoliko još ružnijih riječi u sredini.

Lily je bila dirnuta načinom na koji nije želio biti blag prema sebi. Radio je greške i sa zrelošću je mogao i vidjeti ih i žaliti zbog njih. Kako su godine prolazile, počeo je cijeniti sve u životima svoje djece što je propustio i bio je zahvalan svojoj bivšoj ženi što je minimizirala štetu koju im je nanosio svojim odsustvom.

"Misliš li sada o tome da se skrasiš, odeš kući i živiš u blizini svoje djece? Jesi li zato napustio Južnu Ameriku?"

"Ne, otišao sam jer sam bio do guzice među krokodilima, a oni su bili gladni." Nacerio se.

"Volim malo uzbuđenja u svom životu, ali čovjek se ponekad treba popeti na stablo i procijeniti svoju situaciju."

"Pa, čime se onda točno baviš? U životu, mislim."

"Ja sam nešto poput majstora svih zanata. Ljudi žele da se nešto dogodi, pa me unajme da to napravim."

Bilo je mnogo mjesta u toj izjavi, pomislila je, ali naslutila da je bio onoliko određen koliko je želio biti. Njoj je bilo ugodno ne znati detalje o njegovom životu. Znala je da voli svoju djecu, da se kretao u sjenama, ali da je imao savjest, da voli brze automobile i da je nasmijava. I bio joj je voljan pomoći. Za sada, to je bilo dovoljno.

Nakon ručka malo su šetali. Ugledao je malenu trgovinu čokolade i odmah poželio pojesti malo, iako su tek ručali. Kupio je desetak komada različitih okusa i hranili su jedan drugoga tijekom šetnje, sve dok im nije nestalo čokolade. Negdje za vrijeme svega toga, uhvatio ju je za ruku i jednostavno je držao ostatak vremena.

Na neki se način činilo kao da je taj dan odvojen od stvarnosti, kao da su bili u mjehuriću.

Umjesto da smišlja planove protiv Rodriga, šetala je po malom gradu, baveći se samo razgledavanjem izloga. Ovdje nije imala briga, nije bila pod stresom; zgodan ju je muškarac držao za ruku i vjerojatno smišljao svoj sljedeći pokret, prije kraja tog dana. Još nije odlučila je li joj to bilo u redu ili nije, ali nije brinula o tome. Ako kaže 'ne', neće se duriti. Mislila je da se

Swain nikada u životu nije durio. Jednostavno će slegnuti ramenima i prijeći na sljedeću zabavu.

Već je mjesecima bila pod nepopustljivim stresom i tek se sada uspjela opustiti dovoljno da shvati kako je to bilo mentalno iscrpljujuće. Danas nije željela razmišljati, nije željela prizivati bolne uspomene. Samo je željela biti.

Do vremena kada su došli natrag do automobila, sunce je bilo nisko i svjež se dan pretvarao u hladnu večer dok je temperatura padala. Posegnula je otvoriti vrata automobila, ali uhvatio joj je ruku i lagano je povukao, okrećući je. Jednim je jednostavnim pokretom ispustio njenu ruku i uhvatio joj lice objema rukama, podižući joj bradu dok je spuštao svoje usne.

Nije rekla 'ne'. Umjesto toga, Lily ga je zgrabila za zapešća i jednostavno ga držala dok je on držao nju. Usta su mu bile iznenađujuće nježna, poljubac lagan, a ne zahtjevan. Imao je okus čokolade.

Osjetila je da je poljubac bio kraj, da nije planirao ništa više - barem ne u tom trenutku. Mogla mu je uzvratiti poljubac i ne bi joj pokušao rastrgati odjeću ili je priklještitu uz automobil. Malko se oslanjajući na njega, osjetila je toplinu njegova tijela, uživala je u njegovoj blizini. Ona je njega lagano gicala jezikom, tražeći više. Pružio joj je više, ne ulazeći duboko, već se igrajući s njom, dok su otkrivali okuse i osjećaje onoga drugoga, kako im se usta slažu. Onda joj je oslobodio usne, nasmiješio se i prešao palcem preko njenih usana, prije no što joj je otvorio vrata automobila i pustio je da uđe.

"Kamo sada?" pitao je kada je ušao u automobil. "Natrag u Pariz?"

"Da," rekla je, uz očito žaljenje. Dan je bio dobrodošao bijeg, ali bližio mu se kraj. Međutim, donijela je važnu odluku: Swain nije mogao biti CIA jer je ona još uvijek bila živa. Uvijek je bio bonus kada te na kraju sudara tip ne bi ubio.

20.

Kasnije tog poslijepodneva, Blanc je primio još jedan poziv od Damonea Nervija. Znao je tko zove i želudac mu se stisnuo od strave. Bio je u automobilu, pa nije bilo opasnosti da će ga prisluškivati, što je bio malen blagoslov, i jedini kojeg je do sada imao u čitavoj situaciji. Stao je uz rub ceste i javio se.

Damoneov je ton bio jednoličan. "Ja sam razumniji čovjek od mog brata. Međutim, nisam od onih koje se može ignorirati. Imate li informaciju koju sam zatražio?"

"Da, ali..." Blanc je oklijevao, ali je krenuo. "Moj savjet, moja nada, jest da ne iskoristite ovaj broj."

"Zašto?"

Na Blancovo olakšanje, Damone je zvučao više radozvalo, nego ljutito. Duboko je udahnuo.

Možda ima nade. "Postoji samo jedan način na koji se ovaj broj mogao dobiti, a to je ako ga je netko iz američke CIA-e otkrio. Ovaj čovjek kojeg želite nazvati radi za njih. Ne mislite li da će se pitati kako ste došli do njegovog broja mobitela? Mislite li da je možda tako glup da neće zbrojiti dva i dva? Pitanje koje si morate postaviti jest je li on odan svojim poslodavcima, hoće li to prijaviti nadležnima? I zar oni neće istražiti? Ako iskoristite ovaj broj, monsieur, mogli biste vrlo vjerojatno uništiti mene i čovjeka koji je moj kontakt."

"Shvaćam." Na trenutak je vladala tišina dok je Damone razmišljao o svim mogućnostima. A zatim je rekao, "Rodrigo je nestrpljiv; mislim da je najbolje da on ne zna za ovo. Ponekad njegova želja za akcijom može nadjačati mudrost. Reći ću mu da je ta osoba unajmila mobilni telefon ovdje i da se još nikome nije javila."

"Hvala vam, monsieur. Hvala vam." Blanc je od olakšanja zatvorio oči.

"Ali," rekao je Damone, "Sada mi se čini da mi dugujete uslugu."

Blanc se podsjetio da je, razuman ih ne, Damone još uvijek Nervi i stoga opasan. Napetost mu se ponovno javila u želucu. Što bi mogao osim složiti se? "Da," rekao je teško.

"Ovo je privatno. Postoji nešto što želim da napravite za mene, nešto što ne smijete nikome reći. Životi vaše djece ovise o tome."

Suze su zapekle Blancove oči i on ih je potisnuo rukom. Srce mu je lupalo tako glasno da je mislio da bi se mogao onesvijestiti. Nikada nije podcijenio brutalnost za koju su Nerviji bili sposobni. "Razumijem. Što trebam napraviti?"

* * *

Bili su blizu hotela kada je Swain rekao, "Daj da te odvedem kući. Ne bi trebala ići metroom kada si puno sigurnija u autu kojeg nitko ne prepoznaje."

Lily je oklijevala, instinktivno ne želeći odati mjesto njenog stana. "Išla sam metroom jutros," istaknula je. "Osim toga, vlakovi su brži." Stavila je kosu pod kapu i nosila je sunčane naočale, kako je on predložio, u slučaju da Rodrigo ima ljude na stanicama. U Parizu je bilo mnogo stanica; pokrivanje svih zahtijevalo bi puno ljudi, ali Rodrigo, naravno, ne bi trebao dati te ljude. Sa svojim utjecajem, mogao bi srediti da drugi to učine.

"Da, ali jutros je sjalo sunce, a sada je mrak. Zbog naočala ćeš biti sumnjiva." Nacerio se.

"Osim toga, želim provjeriti tvoj krevet i uvjeriti se da je dovoljno velik i za mene."

Zakolotala je očima. Jedan poljubac i očekivao je da se baci u krevet s njim? Uživala je ljubeći ga, ali bila je samo šarmirana, ne glupa. "Nije," rekla je, "Pa nema smisla da ga provjeravaš."

"To ovisi. Je li uzak ili kratak? Ako je samo uzak, nema problema, jer ćemo ionako biti jedno na drugome. Ali ako je kratak, morat ću ponovno razmisliti o svojoj, zaluđenosti tobom, jer nešto nije u redu sa ženom koja kupuje krevet koji nije dovoljno dugačak da se na njemu ispruži muškarac."

"Oboje je," rekla je, pokušavajući kontrolirati hihotanje. Nije se hihotala otkako je imala osamnaest godina, ali sada je počinjala. "Kratak je i uzak. Kupila sam ga iz samostana."

"Časne prodaju svoje krevete?"

"Imale su veliku rasprodaju za skupljanje sredstava."

Zabacio je glavu i nasmijsao se, uopće ne pogođen njenim odbijanjem. Svi su njegovi pokušaji i primjedbe bili tako neobični da je mislila kako se barem polovično šali. Iako bi kao i svi muškarci skočio na mogućnost seksa kada bi ga ona ozbiljno shvatila.

Odvukao joj je pažnju sa svog prvog prijedloga, ali ona ga nije zaboravila. Morala je odvagovati svoj urođen oprez o otkrivanju lokacije svog stana prema riziku putovanja metroom. Ponekad nije mogla izbjeći vlak, ali zašto izazivati sreću ako nije morala? Sve se svodilo na to je li mislila da joj je veća opasnost Rodrigo ili Swain? Tu nije bilo dvojbe. Do sada, Swain je bio uvijek na njenoj strani, iako nije imao pravi razlog zbog kojeg joj pomaže, osim što mu je bilo dosadno i što je želio spavati s njom. "Živim u Montmartreu," rekla je. "Nije ti usput." Slegnuo je ramenima. "Pa što?"

Ako njega nije bilo briga, zašto bi nju bilo? Sigurnosni faktor je bio jedini razlog zbog kojega mu je dozvolila da je vozi, iako su vlakovi bili puno pogodniji za putovati Parizom, ali bio je to jak razlog.

Dala mu je smjernice i naslonila se na sjedalu; neka se on brine o prometu. Činio je to svojom uobičajenom živosti, vikao je uvrede i pokazivao gestama. Malo se previše uživio u stvari, jednom čak ubrzavajući dok je skupina turista pokušavala prijeći cestu ispred njega. Budući da je to bio Pariz, i automobil pored njega je ubrzao. Pojurili su prema krupnijoj sredovječnoj ženi i Lily je užasnuto hvatala dah. Ženine su se oči raširile dok su dva automobila jurila prema njoj.

"Sranje!" viknuo je Swain. "Kurvin sine!" Oštro je skrenuo prema automobilu pored njih, čiji je uspaničen vozač trgnuo upravljač ulijevo dok je nagazio na kočnicu. Swain je ubacio u nižu brzinu i jurnuo u prazninu između pješakinje i drugog automobila, dok je žena pokušavala doći natrag do pločnika.

Iza njih su škripale kočnice i Lily se okrenula u svom sjedalu da vidi kakav su nered ostavljali iza sebe. Automobil koji ih pokušao blokirati bio je okrenut postrance na širokoj ulici, a ostala su vozila bila oko njega, pod različitim kutovima. Trube su trubile, a ljuti su vozači iskakali iz svojih automobila, mašući rukama i šakama. Nije vidjela tijela na podu, pa su pješaci očito bili na sigurnom.

"Pusti me van," rekla je bijesno. "Bit ću sigurnija na vlaku s Rodrigovim ljudima, nego u autu kojeg ti voziš!"

"Imao sam mjesta za proći pored njih dok onaj idiot pored mene nije ubrzao," rekao je u svoju obranu.

"Naravno da je ubrzao!" viknula je. "Ovo je Pariz! Prije bi umro nego ti dozvolio da se ubaciš ispred njega."

Potonula je natrag, teško dišući zbog bijesa. Nakon nekoliko minuta je rekla, "Rekla sam ti da me pustiš van."

"Žao mi je," rekao je pokunjeno. "Bit ću pažljiviji. Obećavam."

Budući da nije pokazivao znakove usporavanja da je pusti van, pretpostavila je da će morati ostati u automobilu s tim luđakom. Jedina joj je druga opcija bila da ga upuca, a to joj se svake minute činilo sve privlačnijim. Jadna žena! Da je imala loše srce, strah ju je mogao ubiti.

Izgledala je dobro, jer je bila jedna od onih koji su mahali šakama, dok je s ceste gledala u njihova stražnja svjetla kako odmiču od nereda kojeg je Swain prouzrokovao.

Nakon pet minuta pažljive vožnje i potpune tišine u automobilu, Swain je rekao, "Jesi li joj vidjela lice?"

Lily je prasnula u smijeh. Bilo je to grozno od nje, znala je to, ali sliku ženinog crvenog lica i očiju raširenih od panike nikada neće zaboraviti. Pokušala se kontrolirati, jer ono što je napravio nije bilo uopće smiješno i nije željela da se izvuče s time.

"Ne mogu vjerovati da se smiješ," rekao je s neodobravanjem, iako su mu se kutovi usana trzali. "To je hladno."

Bilo je, iako se šalio. Udahnula je, obrisala oči i čistom se snagom volje natjerala da se prestane smijati.

Napravila je grešku pogledavši ga. Kao da je čekao da učini baš to, izbuljio je oči prema njoj savršeno imitirajući ženin izraz i Lily je opet uhvatio napadaj smijeha. Ljuljala se unutar pojasa, držeći se za trbuh. Da ga kazni, udarila ga je u ruku, ali tako se smijala da u tom udarcu uopće nije bilo snage.

Oštro je skrenuo s glavne ulice i nekim je čudom pronašao mjesto na strani ceste, te stao. Lily se prestala smijati. "Što se događa?" pitala ga je uzburkana, gledajući okolo i spuštajući ruku prema futrolji pištolja.

Swain je ugasio motor i uhvatio je za ramena. "Ne treba ti oružje," rekao je dubokim tonom dok ju je privlačio koliko je to njen pojas dozvoljavao. Ljubio ju je gladno, snažno, držeći joj glavu lijevoj rukom dok joj je desnom mijesio i gladio grudi. Nakon početnog iznenađenja, Lily si je dozvolila da se nasloni na njega. Mjenjač ju je pritiskao u bok, jedno joj je koljeno bilo čudno savijeno, ali nije joj bilo važno.

Nije osjetila strast toliko dugo da ju je iznenadila, i njegova i njena. Nije shvaćala koliko je gladna bila, koliko je željela da je netko drži. Želeći više, otvorila je usta i ovila mu ruke oko vrata.

Vodio je ljubav na isti način na koji je vozio, brzo i s puno entuzijazma. Jedva da je stajao, ruka mu je kliznula između njenih nogu. Zbog čistog

refleksa rukom mu je zgrabila zapešće, ali nije se mogla natjerati da mu odgurne ruku. Namjestio je dno dlana u sredinu između njenih nogu i trljao je naprijed-natrag, zbog čega je ludjela.

Samo ju je činjenica što su u automobilu spasila. Savinuta joj se noga počela grčiti i uz uzdah se odvojila od njegovih usta, nespretno se pokušavajući okrenuti tako da može ispružiti nogu, ukliještena između pojasa i njegovih ruku. Jauknula je od boli, a zatim zaškripala zubima.

"Što ne valja?" pitao je oštro dok ju je pokušavao namjestiti u sjedalu. Komešali su se, laktovima udarali po upravljaču, smetali jedno drugome i općenito bili poput idiota. Konačno se Lily uspjela namjestiti natrag u sjedalu i uz uzdah olakšanja ispružiti nogu što je više mogla. To nije bilo dovoljno daleko; otpustila je kopču i gurnula sjedalo otraga koliko god je išlo.

Dašćući, pokušala je uhvatiti dah dok si je masirala bedro. "Grč," promrmljala je objašnjavajući. Ukočeni su joj se mišići počinjali opuštati i bol je nestajala. "Prestara sam za vođenje ljubavi u sportskim autima," rekla je izdišući. Naslonila je glavu na sjedalo i umorno se nasmijala. "Nadam se da nitko nije snimao tu malu komediju."

Još uvijek je bio okrenut prema njoj, a ulična su mu svjetla osvjetljavala lice. Smiješio se, a izraz mu je bio neobično nježan. "Misliš da bi nas mogli ucjenjivati time?"

"O, da. Pomisli samo kako bi nam reputacije stradale. Čime je to uopće bilo potaknuto?"

Osmijeh mu je postao kiseo. "Jesam li ti spomenuo da me uzbuđuje kada se smiješ?"

"Ne, mislim da nisi. Sigurna sam da bih to zapamtila." Nije imao pravo; definitivno joj je trebalo oružje. Trebala ga je upucati umjesto da mu dozvoli da je poljubi, jer sada nije bila sigurna bi li mogla preživjeti jedan dan bez još takvih poljubaca.

Vratila je sjedalo na njegovo mjesto i popravila kosu. "Ako pokušaš, misliš li da bi mogao ostatak puta voziti bez da na smrt strašiš pješake, gotovo nas ubiješ i skrećeš da bi me mogao napastovati? Željela bih stići kući prije ponoći."

"Sviđalo ti se biti napastovana. Priznaj." Posegnuo je za njenom lijevom rukom i uhvatio je, ispreplićući joj prste svojima. "Da nije bilo tog grča u tvojoj nozi, sviđalo bi ti se još i više."

"Nikada nećemo saznati, zar ne?" pitala je.

"Hoćeš se kladiti?"

"Bez obzira koliko mi se svidjelo, neću spavati s nekim koga sam upoznala prije nekoliko dana. Točka. Pa si nemoj dizati nade, ili bilo što drugo."

"Prekasno u oba slučaja."

Progutala je smijeh, jako sišući unutrašnju stranu obraza. Lagano joj je stisnuo ruku, a zatim je ispustio i pokrenuo motor. Skrenuo je i opet su bili na putu.

Montmartre je nekada bio pun umjetnika svih vrsta, ali velik je dio područja propao od tih zlatnih dana. Bilo je uskih ulica s jarkom po sredini za otjecanja vode, zgrade su bile nagurane s obje strane i brojni su turisti šetali u potrazi za noćnim životom. Lily ga je usmjeravala kroz labirint i konačno rekla, "Tamo, plava vrata. U toj zgradi mi je stan."

Stao je ispred vrata. Nije bilo mjesta za parkiranje koje ne bi uključivalo blokiranje ulice, pa nije bilo razgovora o tome da ide s njom gore. Nagnula se i utisnula mu brz poljubac u obraz, a zatim u usta. "Hvala ti za danas. Bilo je zabavno."

"Bilo mi je zadovoljstvo. Sutra?"

Oklijevala je, pa rekla, "Nazovi me. Vidjet ćemo." Možda će njegov prijatelj nabaviti informacije koje su trebali o osiguranju laboratorija. Jednako je vjerojatno bilo da će Swain smisliti još neki nepraktičan poziv koji će joj iz nekog razloga biti privlačan, iako je smatrala da bi bili sigurniji kada bi ona vozila umjesto njega - a njene su vozačke sposobnosti bile prilično zahrđale.

Gledao ju je dok nije ušla u zgradu, a zatim lagano potrubio i otišao. Lily se popela stepenicama, hodajući sporije nego nekada, zadovoljna što je bila samo malo bez daha kada je stigla do svog stančića na trećem katu. Ušla je i zaključala vrata iza sebe, a zatim teško uzdahnula.

Proklet bio. Probijao je njenu zaštitu i oboje su to znali.

* * *

Čim je Swain pronašao put iz labirinta Montmartrea i mogao se posvetiti nečemu drugome osim određivanja svog položaja, uključio je mobitel i provjerio poruke. Nije ih bilo, pa je nazvao Langlev dok je vozio i pitao ured direktora Vinaya; možda je njegova pomoćnica još bila za svojim stolom, iako je tamo već bilo blizu pet sati. Kada je prepoznao njen glas, odahnuo je.

"Ovdje Lucas Swain. Možete li mi reći direktorovo stanje?" Zatim je zadržao dah, moleći se da je Frank još uvijek živ.

"Još uvijek je u kritičnom stanju," rekla je. Zvučala je potreseno. "Nema bliske obitelji, samo dvije nećakinje i nećaka koji žive u Oregonu. Kontaktirala sam ih, ali ne znam hoće li tko od njih moći doći."

"Znate li prognozu?"

"Liječnici kažu da će mu se šanse povećati ako preživi dvadeset i četiri sata."

"Hoće li vam smetati ako vas ponovno nazovem radi novosti?"

"Naravno da ne. Ne moram vam reći da se ovo drži u tajnosti, zar ne?"

"Ne, gospođo."

Zahvalio joj je prekinuo razgovor, a zatim šapnuo zahvalu i molitvu. Uspio je danas odvući i svoju i Lilynu pažnju, ali znanje da bi Frank mogao umrijeti ostalo mu je u glavi, mučeći ga.

Nije znao što bi mogao napraviti da nije bilo Lily. Samo to što je bio s njom, posvetio se njenom smijehu, dalo mu je nešto na što se mogao usredotočiti umjesto na svoje brige.

Pomisao na nju kao osamnaestogodišnju djevojku, koliko je sada imao njegov sin Sam, regrutiranu da hladnokrvno ubije nekoga, slamala mu je srce. Bože, tko god to učinio, trebalo bi ga strijeljati. Taj joj je čovjek ukrao normalan život kada je bila još premlada da shvati koliko će visoku cijenu sama morati platiti. Mogao je shvatiti zašto je bila savršeno oružje, mlada i svježa i uvelike nevina, ali to zato nije bilo u redu. Ako ikada iz nje izvuče čovjekovo ime - pod pretpostavkom da joj je dano njegovo pravo ime, a ne lažno - njemu će biti zadatak uloviti gada.

Zazvonio mu je mobitel. Namrštio se, a želudac mu je propao u pete. Sigurno ga nije zvala Frankova pomoćnica da mu kaže da je Frank upravo umro.

Zgrabio je telefon i bacio pogled na broj. Bio je to francuski broj i on se pitao tko je to kvragu mogao zvati, jer nije bila Lily - ona bi koristila vlastiti mobitel - a nitko drugi nije imao njegov broj.

Rastvorio je mobitel i smjestio ga između čeljusti i ramena dok je stiskao kvačilo i ubacivao u nižu brzinu u zavoju. "Da."

Muškarac je tihim, ravnim tonom rekao, "Postoji krtica u vašem sjedištu CIA-e koja daje informacije Rodrigu Nerviju. Mislio sam da biste trebali znati."

"Tko je to?" pitao je Swain, iznenađen, ali nije bilo odgovora. Poziv je bio prekinut.

Psujući, zatvorio je mobitel i vratio ga natrag u džep. Krtica? Sranje! Nije mogao sumnjati u to, jer kako bi drugačije Francuz mogao dobiti njegov broj mobitela? A pozivatelj je definitivno bio Francuz; govorio je na engleskom, ali s francuskim naglaskom. Ne pariškim doduše; Swain je nakon jednoga dana mogao razaznati pariški naglasak.

Trnci su mu prošli niz kralježnicu. Je li sve što je zatražio bilo proslijeđeno Rodrigu Nerviju?

Ako jest, svaka akcija koju su on i Lily poduzimali mogla bi ih voditi ravno u zamku.

21.

Swain je koračao gore-dolje po svojoj hotelskoj sobi, a njegov je uobičajeni izraz dobrog raspoloženja bio zamijenjen hladnim i oštrim izrazom. Bez obzira kako gledao na to, bio je doslovno prepušten sam sebi. Krtica u Langlevu mogao je biti bilo tko; Frankova pomoćnica; Patrick, Washington, koji se Swainu toliko svidio u samo jednom razgovoru; bilo koji analitičar; službenici-prokletstvo, čak i zamjenik direktora Gavin Reed.

Jedina osoba tamo kojoj je Swain potpuno vjerovao bio je Frank Vinay, koji je bio u kritičnom stanju i možda ne preživi. S tim otkrićem misterioznog pozivatelja, Swain je morao uzeti u obzir da Frankova automobilska nesreća možda uopće nije bila nesreća.

Ali ako je on to pomislio, vjerojatno je i nekoliko tisuća drugih u Langlevu pomislilo to isto. Što ako je krtica prigodno ubačena da skreće pozornost s nesreće?

Stvar je bila u tome što su prometne nesreće bile čudne i definitivno nisu bile najpouzdanija metoda eliminiranja nekoga; znalo se dogoditi da ljudi odšecu iz nesreće koja im je potpuno uništila automobile. S druge strane, ako si ubio nekoga i nisi želio da itko zna da je to bilo namjerno, mogao si iscenirati događaje da budu nalik na nesreću. Koliko bi dobro bila iscenirana ovisilo bi o upletenim stranama i količini novca iza svega.

Ali kako bi netko mogao iscenirati prometnu nesreću u kojoj bi poginuo direktor operacija?

Logično, predviđanje gdje će tko biti u točno određenom trenutku u prometu glavnoga grada nije bilo moguće, pogotovo uz kršitelje pravila, mehaničke probleme i puknute gume po čitavom gradu, koje su izazivale kašnjenja i preusmjeravanje prometa na druge dionice. Ako se tome doda ljudski faktor, poput prekasnog kretanja, stajanja uz kafiće - nije mogao smisliti kako se to moglo napraviti, kako bi itko mogao savršeno isplanirati stvari.

U svakom slučaju, potpuno je sigurno bilo da Frankov vozač nije svaki dan išao istim putem.

To je bilo temeljno, Frank to ne bi dozvolio.

Dakle, logično je bilo da je nesreća bila upravo to: nesreća.

Rezultat je bio isti. Hoće li ili neće Frank preživjeti nije se moglo znati. Swain je bio terenski časnik već dugo, ali bio je na terenu, radio s različitim militantnim grupama u Južnoj Americi; nije baš proveo puno vremena u sjedištu CIA-e. Nije poznavao mnogo ljudi tamo i oni nisu poznavali njega. Uvijek je činjenicu što je rijetko u sjedištu smatrao bonusom, ali sada je zbog toga bio nepomičan, jer nije znao nikoga koga je dovoljno poznavao da mu vjeruje.

Dakle, neće biti više pomoći iz Langleva, neće više biti zahtjeva za informacijama. Pokušao je razmisliti što je to zapravo značilo za ovu određenu situaciju. Kako je gledao na stvari, imao je dvije mogućnosti: mogao bi odmah sada isključiti: Lily i završiti svoj zadatak, a zatim se nadati da će Frank preživjeti tako da može otkriti tu prokletu krticu - ili bi mogao ostati ovdje, raditi s Lily na razbijanju Nervijevog osiguranja i pokušati otkriti s ove pozicije tko je krtica. Od dvije mogućnosti, više mu se svidjela druga. Kao prvo, već je bio ovdje i bez obzira na to koliko je dobro osiguranje Nervijevog kompleksa, neće biti ništa u usporedbi s osiguranjem Langleya.

A tu je bila i Lily. Dirala ga je i zabavljala i uzbuđivala više no što je očekivao. Da, smatrao ju je privlačnom od početka, ali što je više vremena provodio s njom, to je privlačnost postajala jača.

S njom je ulazio dublje no što je ikada planirao, ali još nije bilo dovoljno duboko. Želio je više.

Dakle, ostat će ovdje i učiniti sve što može da riješi stvari odavde, potpuno sam. Ušao je u Lilyn plan za provalu u laboratorij iz svoje znatiželje - i jake želje da joj se uvuče u hlače - ali sada se trebao uozbiljiti. I nije bio potpuno sam; imao je Lily, koja nije bila nova u poslu, a imao je i nepoznatog pozivatelja. Tkogod to bio, čovjek je bio na dovoljno dobrom položaju da zna što se događa, a time što je nazvao Swaina stao je na stranu anđela.

Zahvaljujući korisnoj maloj osobitosti mobitela da prikaže broj dolaznog poziva, Swain je imao broj tog tipa, i doslovno i figurativno. Osoba se danas jedva mogla pomaknuti bez da ostavi elektronički ili papirnati trag negdje. Ponekad je to bio blagoslov, ponekad prokletstvo - ovisno o tome jesi li tražio ili se skrivao.

Bilo je moguće čak i da je tip znao ime krtice, ali Swain je sumnjao. U suprotnom, zašto bi ga samo općenito upozorio? Ako mu je do toga bilo dovoljno stalo da upozori Swaina, bio bi mu dao i ime da ga je znao.

Ali nikad se ne zna koliko informacija netko ima, informacija za koje ni ne zna da ih ima. Jedini način za otkrivanje toga bilo je ispitivanje.

Nije želio nazvati tog nepoznatog pozivatelja koristeći svoj mobitel, zbog mogućnosti da tip nije želio razgovarati s njim, ni javiti se ako bi vidio njegov broj. Jednako tako, nije želio da taj tip zna da je odsjeo u Bristolu; tako se jednostavno činilo sigurnije. Kupio je telefonsku karticu onoga dana kada je stigao u Francusku, misleći da je nikada neće iskoristiti, ali da je bolje imati je u slučaju da mu se baterija na mobitelu isprazni ili tako nešto. Izlazeći iz hotela, šetao je niz Faubourg-Saint-Honore, prolazeći pored prve govornice i odlazeći do druge, dalje niz ulicu.

Smiješio se dok je okretao broj, ali to je bio osmijeh bez humora. Bio je više nalik na osmijeh morskoga psa koji se približavao svom ručku. Pogledao je na ručni sat dok je slušao kako telefon zvoni: 1:43. Dobro. Vjerojatno je izvlačio tipa iz kreveta, što je ovaj i zaslužio jer je onako prekinuo.

"Da?"

Ton je bio umoran, ali Swain je prepoznao glas. "Hej, tamo," rekao je veselo, na engleskom.

"Nisam nikoga probudio, je li? Igraj sa mnom i sve što ćeš primiti jest ovaj poziv. Nemoj prekinuti. Prekineš li, dobit ćeš i posjet."

Zavladala je tišina. "Što želite?" Za razliku od Swaina, tip s druge strane linije pričao je francuski; Swainu je bilo drago što zna jezik dovoljno da se sporazumije.

"Ništa previše. Samo želim znati sve što vi znate."

"Samo trenutak, molim." Swain je čuo kako čovjek tiho priča s nekim, sa ženom. Iako je bilo teško čuti što govori dok mu je slušalica bila udaljena usta, Swain je mislio da je čuo nešto o 'preuzimanju poziva dolje'. Aha. Bio je kod kuće.

Zatim se čovjek vratio na telefon i brzo rekao. "Da, što mogu učiniti za vas?"

Dimna zavjesa za suprugu, pomislio je Swain. "Možete mi dati ime, za početak."

"Ime krtice?" Morao je biti izvan dosega supruge, jer se prebacio na engleski.

"Definitivno, ali mislio sam na vaše."

Čovjek je opet malo šutio. "Bilo bi bolje da ne znate."

"Bolje za vas, da, ali ne zanima me činiti stvari boljima za vas."

"Ali mene zanima, monsieur." Čvrstoća, da; čovjek nije bio slabić. "Riskiram svoj život i živote moje obitelji. Rodrigo Nervi ne shvaća izdaju olako."

"Radite za njega?"

"Ne. Ne u tom smislu."

"Osjećam se malo izgubljeno ovdje. Ili vas plaća, ili vas ne plaća. Dakle?"

"Ako mu dam određene informacije, on ne ubije moju obitelj. Da, plaća me; novac me još više inkriminira, da?" Gorčina mu se pojavila u glasu. "To je osiguranje da neću progovoriti."

"Shvaćam." Swain je popustio u nastupu pametnjaković - opasan tip, iako mu je došao tako prirodno da možda i nije bio nastup. "Nešto me zbunjuje. Kako je Nervi uopće saznao da sam ovdje, da bi se uopće raspitivao o meni? Pretpostavljam da je tako moje ime isplivalo. I kako ste dobili moj broj mobitela?"

"Tražio je identitet jednog od vaših ugovornih agenata. Mislim da ju je prepoznao jedan od programa za prepoznavanje crta lica. Krtica je došla do njenog dosjea i tamo je bila opaska da ste vi poslani da riješite problem kojeg je ona uzrokovala."

"Kako je znao da je ugovorna agentica?"

"Nije. Istraživao je nekoliko mogućnosti da je identificira."

Dakle tako je Rodrigo dobio Lilynu fotografiju bez maske koju je koristila kada je bila sa Salvatoreom. Znao je kako Lily izgleda i znao je njeno pravo ime. Swain je pitao, "Zna li Nervi moje ime?"

"Ne bih znao. Je sam veza između CIA-e i Nervija, ali nisam mu dao vaše ime. Tražio je način da vas kontaktira."

"Za ime Božje, zašto?"

"Da vam ponudi dogovor, vjerujem. Puno novca u zamjenu za bilo kakve informacije koje imate o kretanju žene koju traži."

"Zašto misli da bih prihvatio dogovor?"

"Vi se unajmljujete, da?"

"Ne," rekao je Swain kratko.

"Niste ugovorni agent?"

"Ne." Nije trebao reći ništa više. Ako ga je CIA poslala, a nije bio ugovorni agent, onda je za njega postojala još samo jedna kategorija: terenski agent. Smatrao je da je ovaj tip dovoljno pametan da to zaključiti.

"Aha." Čuo se zvuk duboko uvučenog daha. "Onda sam donio pravilnu odluku."

"Koju?"

"Nisam mu dao vaš telefonski broj."

"Iako je vaša obitelj u opasnosti."

"Imam zaklon. Postoji još jedan Nervi, mlađi brat, Damone, koji je... nije baš napravljen po kalupu obitelji. Kada sam istaknuo opasnosti kontaktiranja nekoga tko radi za CIA, da će ta osoba shvatiti da je Rodrigo mogao dobiti telefonski broj samo ako mu ga je netko iz CIA-e dao - štoviše, da bi ta osoba mogla biti jako odana svojoj zemlji - Damone je vidio da je mudro to što govorim. Rekao je da reći Rodrigu da je osoba iz CIA-e (to ste vi, naravno) unajmila mobitel ovdje i još se nije javila u središte, pa trenutno nije bilo dostupnog broja."

To je imalo smisla, iako je objašnjenje bilo mrvicu navučeno. Rodrigo vjerojatno nije znao da su terenski agenti, kada su bili izvan svoje zemlje, koristili sigurne međunarodne mobitele ili satelitske telefone.

Još se jedan dio također uredno složio na mjesto. Da bi informacije dolazile iz CIA-e do Rodriga Nervija preko ovog čovjeka, on je morao biti na poziciji da može zatražiti takve informacije- i imao je puno toga za izgubiti ako ga netko otkrije. "Što ste vi?" pitao je. "Interpol?"

Čuo je brzo uvlačenje daha i pobjedonosno pomislio, Pun pogodak! Iz prve. Činilo se da je Salvatore ima prste u mnogim stvarima u kojima nije trebao.

"Dakle, ono što vi radite," rekao je, "jest osveta Nerviju bez da ugrožavate svoju obitelj. Ne možete baš odbiti nešto što vas on zamoli, zar ne?"

"Imam djecu, monsieur. Možda vi ne razumijete..."

"I ja imama dvoje, pa vas, da, potpuno razumijem."

"Ubio bi ih bez oklijevanja da ne surađujem. U toj stvari s njegovim bratom, nisam odbio zahtjev; njegov je brat odlučio o tome."

"Ali budući da ste svejedno imali moj broj, pomislili ste ga dobro iskoristiti i anonimno ste me nazvali da me upozorite za krticu."

"Oui. Istraga koju je pokrenula unutarnja sumnja je prilično drugačija od one potaknute od strane nekoga izvana, ne?"

"Slažem se." Ovaj je tip želio da se krtica uhvati; želio je da se ta veza prekine. Morao se osjećati krivim radi informacija koje je pružio tijekom godina i pokušavao je to nekako ublažiti.

"Koliko ste štete napravili?"

"Za nacionalnu sigurnost, jako malo, monsieur. Kada me pitaju, moram im dati barem malo pouzdanih informacija, ali uvijek sam uklanjao osjetljivije podatke."

Swain je to prihvatio. Napokon, tip je imao savjest jer inače ne bi nazvao i upozorio ga. "Znate li ime krtice?"

"Ne, nikada nismo koristili imena. Ni on ne zna moje. Pod time mislim na naša prava imena.

Imamo simbole prepoznavanja, naravno."

"Kako vam onda prenosi informacije? Pretpostavljam da ih šalje uobičajenim kanalima, pa sve što je faksirano ili skenirano dolazi pred vas."

"Izgradio sam fiktivan identitet na svojem kućnom računalu za stvari koje se moraju poslati elektronički, a to je većina. Samo se rijetko nešto faksira. Takve se stvari mogu otkriti, naravno - pod pretpostavkom da znate što tražite. Mogu prići informacijama sa svog... ne mogu se sjetiti riječi. Malog ručnog računala u koje se bilježe sastanci - "

"PDA," rekao je Swain.

"Oui. PDA."

"Broj kojeg koristite da ga kontaktirate..."

"To je broj mobitela, vjerujem, budući da ga uvijek dobijem na njega."

"Jeste li pratili broj?"

"Mi ne istražujemo, monsieur; mi koordiniramo."

Swain je bio jako dobro svjestan da Interpolov ustav izravno zabranjuje provođenje vlastitih istraga. Njegov je tip upravo potvrdio da je iz Interpola, iako Swain nije ni sumnjao u to.

"Siguran sam da bi mobilni telefon bio prijavljen na lažno ime," nastavio je Francuz. "Mislim da bi on to lako mogao napraviti."

"Dok pukne prstima," složio se Swain, štipajući korijen svog nosa. Lažnu vozačku dozvolu bilo je lako nabaviti, pogotovo za ljude u njihovom poslu. Lily je koristila tri različita identiteta dok je bježala od Rodriga. Za nekoga tko je radio u Langlevu, koliko je to teško moglo biti?

Pokušao je smisliti različite načine za otkrivanje tog tipa. "Koliko često kontaktirate?"

"Ponekad se ne čujemo mjesecima. Dvaput u posljednjih nekoliko dana."

"Dakle, treći kontakt tako brzo bio bi neobičan?"

"Jako neobičan. Ali, bi li on bio sumnjičav? Možda, možda ne. O čemu razmišljate?"

"Razmišljam o tome, monsieur, da ste vi između stijene i tvrdog mjesta i da se želite izvući.

Jesam li u pravu?"

"Stijene i čega, ah, razumijem. Jako bih to volio."

"Trebam snimku vašeg sljedećeg razgovora s njime. Isključite rekorder dok vi pričate, ako želite. Sadržaj razgovora nije važan, samo njegov glas."

"Ići ćete na prepoznavanje glasa."

"Da. Trebam i rekorder kojeg ćete koristiti. A onda samo trebam pronaći glas koji se slaže."

Analiza glasa bila je prilično precizna; ona se, uz program prepoznavanja crta lica, koristila za razlikovanje Saddama Husseina od njegovih dvojnika. Glas je bio rezultat strukture grla, nosnih šupljina i usta svakog pojedinca, i bilo ga je teško oponašati. Varijable su dolazile zbog razlika između mikrofona, rekordera, i tako dalje. Ako bude imao isti rekorder, uklonio je te varijable iz jednadžbe.

"Voljan sam to napraviti," rekao je Francuz. "To je opasnost za mene i moje voljene, ali mislim da se rizik može kontrolirati, uz vašu suradnju."

"Hvala vam," rekao je Swain iskreno. "Jeste li voljni otići i jedan korak dalje i možda potpuno ukloniti tu prijetnju?"

Dugo je vladala tišina; zatim je rekao, "Kako biste to napravili?"

"Imate kontakte kojima vjerujete?"

"Ali naravno."

"Nekoga tko bi možda mogao pronaći specifikacije o sustavu osiguranja određenog kompleksa?"

"Specifikacije...?"

"Nacrte. Tehničke detalje."

"Pretpostavljam da taj kompleks pripada organizaciji Nervi?"

"Da." Swain mu je dao ime laboratorija i adresu.

"Vidjet ću što mogu učiniti."

22.

Lily se nasmiješila kada joj je sljedećeg jutra zazvonio mobitel.

Očekujući još jedan polušaljiv, poluozbiljan opscen poziv od Swaina, nije provjerila broj dolaznog poziva prije no što se javila. Samo da ga zezne, promijenila je glas u dubok, gotovo muški ton i izlanula nestrpljiv, "Halo!" u telefon.

"Mademoiselle Mansfield?" Glas koji je čula nije bio Swainov; bio je elektronički promijenjen i izobličen, a riječi su zvučale kao da su izlazile iz bubnja.

Lily se sledila od šoka i bez razmišljanja je krenula prekinuti poziv, ali miran je razum ponovno zavladao. Samo ako je netko imao broj njenog mobitela nije značilo da je znao gdje ju je mogao pronaći. Telefon je bio prijavljen na njeno pravo ime; stan i sve vezano za njega bilo je na ime Claudie Weber. Zapravo, bilo je umirujuće što ju je pozivatelj oslovio s 'Mansfield'; njena persona Claudie još je bila sigurna.

Tko je imao pristup ovom broju? To je bio njezin privatni broj, kojeg je koristila samo u privatne svrhe. Tina i Averill su ga imali, naravno, i Zia; Swain ga je imao. Tko još? Nekada je imala širok krug poznanika, ali to je bilo praktički prije doba mobitela; od dana kada je pronašla Ziu, krug je postajao sve manji i manji jer se posvetila samo djetetu, te još manji nakon debakla s Dmitrijem. Nije se mogla sjetiti nikoga sada tko je imao broj, osim Swaina.

"Mademoiselle Mansfield?" izobličen je glas ponovno pitao.

"Da?" odgovorila je Lily, tjerajući se da zvuči mirno. "Odakle vam ovaj broj?"

Nije odgovorio, već je umjesto toga rekao na francuskom, "Ne poznajete me, ali ja sam poznavao vaše prijatelje, Joubrane."

Riječi su zvučale čudno, iznad i dalje od izobličenja koje je skrivalo glas, kao da je govornik imao problema u razgovoru. Još se više napela na spomen svojih prijatelja. "Tko ste vi?"

"Oprostite mi, ali to mora ostati privatno."

"Zašto?"

"Sigurnije je."

"Sigurnije za koga?" pitala je suho.

"Za nas oboje."

Dobro, mogla je živjeti s tim. "Zašto ste nazvali?"

"Ja sam unajmio vaše prijatelje da unište laboratorij. Nikada nisam namjeravao da se dogodi ono što se dogodilo. Nitko nije trebao umrijeti."

Još jednom šokirana, Lily je posegnula za stolicom iza sebe i spustila se na nju. Željela je odgovore i bez upozorenja oni su joj padali u krilo. Fraza 'nikada ne gledaj poklonjenom konju u zube' miješala se s onom 'pazi se Grka koji nose darove'. Dakle, tko je, figurativno, bio pozivatelj, konj ili Grk?

"Zašto ste ih unajmili?" konačno je pitala. "Još važnije, zašto zovete mene?"

"Vaši su prijatelji uspjeli u svojoj misiji - privremeno. Nažalost, istraživanje je nastavljeno, a mora biti zaustavljeno. Vi imate razlog za željeti uspjeh: osvetu. Zato ste ubili Salvatorea Nervija. Dakle, želio bih vas unajmiti da dovršite posao."

Hladan joj je znoj curio niz kralježnicu. Kako je znao da je ona ubila Salvatorea? Polizala je odjednom suhe usne, ali nije išla niz tu ulicu. Umjesto toga, usredotočila se na ostatak izjave.

Ovaj ju je čovjek želio unajmiti da napravi nešto što je i bez njega željela napraviti. Ironija toga gotovo ju je natjerala da se nasmije, ali je osjećala više gorčinu nego radost. "Što je točno zadatak?"

"Postoji jedan virus, virus ptičje gripe. Dr. Giordano ga je promijenio tako da može prelaziti s čovjeka na čovjeka, da stvori ogromnu epidemiju i time ogromnu potražnju za cjepivom koje je također razvio. Ljudi nisu otporni na taj virus; čovječanstvo ga nikada prije nije susrelo. Da stvori još veću paniku, dr. Giordano je nekako specifično kreirao taj virus da napravi najviše štete me u djecom, čiji sustavi imuniteta nisu potpuno razvijeni, kao oni odraslih. Milijuni će umrijeti, mademoiselle. Bit će to epidemija veća od one iz 1918. godine, za koju se vjeruje da je ubila između dvadeset i pedeset milijuna ljudi."

... Da napravi najviše štete me u djecom. Zia. Lily je osjetila slabost jer je bila u pravu - nešto vezano za Ziu natjeralo je Averilla i Tinu na djelovanje koje je na koncu rezultiralo njihovim smrtima. Pokušavajući zaštititi Ziu, uzrokovali su njezinu smrt. Željela je vikati koliko to nije bilo pošteno, zbog same ironije. Stisnula je šake, boreći se za kontrolu, boreći se da obuzda bijes i bol koji su joj se dizali grlom poput lave.

"Virus je usavršen. Čim cjepivo bude spremno, paketi će se dostaviti u najveće svjetske gradove, gdje je kontakt me u ljudima najveći. Gripa će se

brzo širiti. Do vremena kada izbije panika po cijelom svijetu, tisuće, možda milijuni, već će biti mrtvi. Tada će dr. Giordano objaviti da je razvio cjepivo protiv ptičje gripe i organizacije Nervi će moći odrediti svoju cijenu. Zgrnut će ogromno bogatstvo."

Da, hoće. To je bila klasična priča. Kontrolirati zalihe, a zatim stvoriti potražnju. De Beers je to učinio s dijamantima; pažljivim ograničavanjem dijamantata dostupnih na tržištu, držao je njihovu cijenu visokom. Dijamanti uopće nisu bili rijetki, ali zaliha se kontrolirala. Otprilike je ista situacija bila sa sirovom naftom i OPEC-om, osim što je u vezi s naftom svijet sam određivao potražnju.

"Kako sve to znate?" pitala je ljutito. "Zašto niste rekli vlastima?"

Zavladala je tišina, a zatim je izobličen glas rekao, "Salvatore Nervi imao je mnogo političkih veza, ljude na visokim položajima koji su mu dugovali mnogo usluga. Taj isti laboratorij razvija cjepivo protiv virusa, pa se tako objašnjava postojanje virusa u njemu. Nema dokaza koji bi nadjačali njegov utjecaj. Zato sam bio primoran unajmiti profesionalce."

Nažalost, to je bilo točno; bilo je mnogo utjecajnih političara koji su vodili domaćinstva na Salvatoreov račun, zbog čega je on bio nedodirljiv.

A bila je istina i da ona nije imala pojma s kim razgovara, je li on iskren ili je Rodrigo saznao njen broj mobitela i koristio je ovo da je namami. Morala bi biti budala da prihvati sve što joj je ovaj čovjek govorio kao istinu.

"Hoćete li to napraviti?" pitao je.

"Kako mogu reći 'da' kada ne znam tko ste? Kako vam uopće mogu vjerovati?"

"Razumijem teškoće, ali nemam rješenja."

"Ja nisam jedina osoba koju biste mogli unajmiti."

"Ne, ali vaša motivacija je jača, možda, a osim toga, ovdje ste. Ne moram tratiti vrijeme tražeći nekog drugog."

"Tina Joubran bila je stručnjak za sigurnosne sustave. Ja nisam."

"Ne morate biti. Ja sam Joubranima dao detalje o sigurnosnom sustavu u laboratoriju."

"On je sigurno promijenjen nakon incidenta u kolovozu."

"Da, bio je. Nabavio sam i te informacije."

"Ako znate sve to, sigurno radite u laboratoriju. Mogli biste sami uništiti virus."

"Postoje razlozi zbog kojih ne mogu."

Ponovno je uhvatila neku poteškoću u njegovom govoru i iznenada joj je palo na pamet da bi govornik mogao biti hendikepiran na neki način.

"Platit ću vam jedan milijun američkih dolara da to napravite."

Lily je protrljala čelo. To je bilo loše, iznos je bio prevelik. Njena unutarnja zvona za uzburku počela su odjekivati.

Kada ništa nije rekla, čovjek je nastavio, "Ima još jedna stvar. Dr. Giordano također mora biti ubijen. Ako preživi, zamijenit će svoj uspjeh na nekom drugom virusu. Sve mora biti uništeno: doktor, papiri o istraživanju, računalni dosjei, virus. Sve. To je bila greška koju sam napravio - prvi put nisam bio temeljit."

Odjednom se jedan milijun dolara nije činio tako pretjeranim. Sve što je dosad rekao bilo je razumno i odgovaralo je na mnoga pitanja, ali urođen ju je oprez držao na udaljenosti. Morao je postojati način da se osigura u slučaju da je to bila zamka, ali čitav ju je ovaj razgovor ulovio nespremnu i nije uspjela pravilno pratiti svoje misli, morala je o svemu dobro razmisliti prije nego donese odluku.

"Ne mogu vam sada odgovoriti," rekla je. "Moram uzeti u obzir nekoliko stvari."

"Razumijem. Ovo bi mogla biti zamka. Mudri ste što razmišljate o svim mogućnostima, ali ipak, vrijeme je faktor. Vjerujem da vam je posao kojeg sam vam ponudio svejedno cilj, cilj kojeg ćete lakše ostvariti uz moju pomoć. Što dulje čekate, veći su izgledi da će vas Rodrigo Nervi pronaći. On je inteligentan i nemilosrdan, a novac mu nije u pitanju. Ima ljude diljem Pariza, diljem Europe, u trgovinama i policiji. Uz dovoljno vremena, on će vas pronaći. S novcem kojeg ću vam isplatiti, imat ćete sredstva da nestanete."

Imao je pravo. Milijun dolara neopisivo bi popravilo njeno stanje. Ipak, još uvijek nije mogla skočiti i prihvatiti ponudu, nije mogla ignorirati mogućnost da bi je mamac mogao uvesti u klopku.

"Uzmite u obzir ove stvari. Nazvat ću vas ponovno sutra. Tada moram dobiti vaš odgovor ili otići u drugom smjeru."

Veza se prekinula. Automatski, Lily je pogledala popis dolaznih poziva, ali nije bila iznenađena što vidi da je informacija bila blokirana; čovjek koji je imao milijun dolara na raspolaganju da unajmi sabotera, također bi si mogao priuštiti nekoliko slojeva zaštite.

Ali, bi li netko tako bogat radio u laboratoriju? To nije bilo vjerojatno. Pa kako je onda imao te informacije? Kako je mogao dobiti specifikacije sigurnosnog sustava?

Tko je on bio i kako je mogao dobiti te informacije bilo je važno. Mogao je biti partner u Salvatoreovom planu koji se prestrašio kada je shvatio koliko će nevinih umrijeti - iako, po Lilyn timer iskustvu, ljudi poput Nervija jednostavno nisu marili tko ili koliko će ljudi umrijeti, dok god su oni ostvarivali svoj cilj.

Ili je pozivatelj bio sam Rodrigo Nervi, koji joj je rekao istinu o onome što se događalo da bi je dovukao u zamku? Bio je dovoljno inteligentan, dovoljno hrabar da smisli i sprovede takav plan, da sve učini realističnim do posljednjeg detalja, na primjer time što joj kaže da želi i da dr. Giordano bude ubijen.

Rodrigo Nervi također je imao načina za dobiti broj njenog mobitela, kojeg zbog privatnosti nije dala u imenik.

Prsti su joj drhtali dok je pritiskala Swainov broj.

Nakon treće zvonjave čula je njegovo pospano, "Dobro jutro, seksi djevojko."

"Nešto se dogodilo," rekla je napetim glasom, ignorirajući njegov pozdrav. "Moram te vidjeti."

"Želiš li da te pokupim ili želiš doći ovamo?" Zvučao je uzburjano.

"Do i po mene," rekla je; upozorenje pozivatelja da Rodrigo Nervi ima svoje ljude posvuda uznemirilo ju je. Znala je to, osjećala se sigurno u vlakovima s prekrivenom kosom i naočalama, a ipak, tako ju je lako pronašao netko tko je očito znao koliko je živčana zbog svega. Većina Parižana koristila je usluge vlaka, jer je promet bio prava noćna mora. Postaviti ljude da nadgledaju vlakove i traže nekoga njenog opisa nije bilo teško.

"Ovisno o prometu, bit ću tamo... pa, između jednog sata i dva dana."

"Nazovi kad budeš blizu i doći ću na cestu," rekla je i prekinula poziv ne odgovarajući na njegovu šalu.

Istuširala se i odjenula, u hlače i čizme, kao i inače. Pogled kroz prozor pokazao je sunčano nebo, hvala Bogu, pa neće izgledati čudno s naočalama. Podignula je kosu tako da je može pokriti šeširom, a zatim sjela uz malen stol i temeljito provjerila oružje, te stavila dodatnu municiju u vrećicu. Taj ju je poziv definitivno prestrašio, a to se nije događalo često.

"Tamo sam za pet minuta," Objavio je Swain nakon jednog sata i petnaest minuta.

"Čekat ću," odgovorila je Lily. Odjenula je kaput i stavila šešir i sunčane naočale, zgrabila torbu i požurila niz stepenice. Mogla je čuti zvuk snažnog automobilskog motora kako dolazi niz usku ulicu, neopreznom brzinom, a zatim je vidjela kako srebrni automobil prilazi i zaustavlja se točno ispred nje. Ponovno se kretao gotovo prije no što je zatvorila vrata.

"Što ima?" pitao je Swain, bez uobičajenog zadirkivanja u glasu. I on je nosio sunčane naočale i vozio je brzo, ali nekako poslovno, bez zezanja.

"Primila sam poziv na mobitel," rekla je dok se vezivala. "Broj nisam dala nikome osim tebi, pa sam se javila bez da provjerim tko je. Iako mi to ne bi bilo pomoglo, jer je broj dolaznog poziva bio blokiran. Glas je bio elektronički zamaskiran, ali bio je muškarac i ponudio mi je milijun dolara – američkih – da uništim Nervijev laboratorij i ubijem doktora koji je glavni."

"Nastavi," rekao je, ubacujući u nižu brzinu u oštrom zavoju.

Ispričala mu je i sve ostalo, uključujući sve detalje kojih se mogla sjetiti. Kada je došla do dijela o virusu ptičje gripe, jako je tiho rekao, "Kurvin sin", a zatim slušao sve ostalo bez komentara.

Kada je završila, rekao je, "Koliko ste dugo razgovarali?"

"Otprilike pet minuta. Možda malo dulje."

"Dovoljno dugo da otkrije tvoju poziciju. Ne preciznu lokaciju, ali to područje. Ako je to bio Nervi, mogao bi preplaviti područje ljudima koji pokazuju tvoju fotografiju i na koncu pogoditi."

"Nisam se ni s kim upoznala ovdje. Stan je unajmljen od nekog tko nije u zemlji."

"To pomaže, ali oči su ti posebne. Sigurno si dijelom haski. Svatko tko te vidi, zapamtit će te oči."

"Hvala," rekla je suho.

"Mislim da trebaš uzeti sve što ti treba iz stana i odsjesti sa mnom. Definitivno dok ne nazove ponovno. Ako je to Nervi i još jednom ti pokuša locirati telefon, bit ćeš u potpuno drugom području i to će malo zbuniti."

"Pa će misliti da se selim, da nisam na istome mjestu."

"Uz malo sreće. Moguće je da će ga smetnje samog hotela spriječiti u tome da ti odredi položaj. Velike zgrade stvarno sjebu elektroniku."

Odsjesti s njim. To je bio dobar plan; bili bi zajedno, ona se ne bi trebala prijaviti, a osim toga, tko bi je tražio u luksuznom hotelu?

Bilo je nekoliko pluseva na strani plana i samo jedan minus kojeg se ona mogla sjetiti. Glupo od nje što ga se držala, ali još uvijek je oklijevala biti intimna s njim, a nije bila tako naivna da misli da se ništa neće dogoditi ako budu spavali u istoj sobi. U igri su bile veće stvari od brige hoće li spavati zajedno, ali ipak je oklijevala.

Pogledao ju je snažno i jasno, kao da joj čita misli, ali nije se zaletio reći joj da će držati ruke dalje od nje i da neće iskoristiti situaciju. Naravno da će je iskoristiti. To je bilo sigurno.

"U redu," rekla je.

Nije se veselio, nije se čak ni nasmiješio. Samo je rekao, "Dobro. Sada još jednom ponovi sve ono o virusu gripe. Zapravo poznajem nekoga u Atlanti tko mi može reći je li to ili nije izvedivo, prije no što se zaletimo spašavati svijet od plana koji neće upaliti."

Ponovila je sve čega se sjećala dok se probijao kroz uske ulice natrag do njenog stana.

Stajući uz pločnik, rekao je, "Hoćeš li se voziti uokolo nekoliko minuta dok ja odem gore i provjerim da nema nikoga u tvom stanu?"

Lily je potapšala svoju čizmu. "Hvala, ali mogu to i sama."

"Kružiti ću ovuda i gledati je li u kvartu nešto neobično. Dok kružim ću obaviti onaj telefonski poziv."

"Meni to zvuči dobro." Uspela se stepenicama kojima je sišla prije manje od pola sata. Kada je otišla, iščupala je vlas kose, smočila je i zalijepila preko vrata i okvira vrata, samo par centimetara iznad tla. Plava je vlas bio nevidljiva uz drvo. Sagnula se i pogledala, te odahnula od olakšanja. Vlas je još bila tamo. Stan je bio siguran. Otključala je vrata, ušla i brzo počela skupljati odjeću i kozmetiku, sve što je mislila da bi joj moglo trebati. Samo Bog zna kada će se i hoće li se uopće moći vratiti u stan po ostatak stvari.

23.

Postojali su prijatelji čiju su vas brojevi telefona zauvijek pratili. Micah Sumner nije bio jedan od njih, pa je Swain pokušavao istovremeno voziti uskim ulicama, mijenjati brzine i pritiskati, kako mu se činilo, beskrajan niz znamenki potrebnih da dobije informacije u Sjedinjenim Državama, dok je Lily u svom stanu sakupljala odjeću. Onda nije imao na što zapisati broj, pa čak ni slobodnu ruku kojom bi to učinio, pa je, kada ga je kompjuterizirani glas pitao želi li da ga spoji, promrmljao, "Sranje, da," a zatim pritisnuo tipku koja je odgovarala frazi "Sranje, da."

Nakon pete zvonjave, Swain je počeo sumnjati da će mu se netko javiti. Ali nakon šeste, čulo se komešanje i pospani je glas rekao, "Da, halo."

"Micah, ovdje Lucas Swain."

"Pa, kujin sine." Čuo se zvuk dugog zijevanja. "Nisam se čuo s tobom sto godina. I želio bih da te ne čujem ni sada. Znaš li koliko je jebenih sati?"

Swain je pogledao na svoj sat. "Da vidimo; ovdje je devet ujutro, pa bi onda tamo bilo ... tri ujutro?"

"Govnaru." To je bilo rečeno uz još jedno zijevanje. "Dobro, zašto si me probudio? Bolje da bude dobro."

"Ne znam je li ili nije." Swain je uklještio telefon između čeljusti i ramena dok je mijenjao brzinu. "Što znaš o ptičjoj gripi?"

"Ptičjoj gripi? Zajebavaš me, je li?"

"Ne, ozbiljan sam poput infarkta. Je li ptičja gripa opasna?"

"Ne za divlju sovu, ali da za pripitomljene ptice. Sjećaš se sa vijesti prije nekoliko godina ... mislim 1997., kada se govorilo o pojavi ptičje gripe u Hong Kongu i kada su morali ubiti gotovo dva milijuna pilića da je se riješe?"

"Tamo gdje sam ja bio bilo je pomalo teško doći do televizije. Dakle, ubija ptice?"

"Aha. Ne njih sto posto, ali dovoljno. Problem je u tome što virus ponekad mutira i prijeđe s ptica na ljude."

"Je li to opasnije od obične gripe?"

"Puno opasnije. Ako je to virus kojeg ljudsko tijelo prije nije vidjelo, nema imuni sustav, nije otporan na njega i razboliš se do pakla. A onda ili umreš ili ne umreš."

"To je umirujuće."

"Do sada smo imali sreće. Bilo je nekoliko mutacija koje su dozvolile zarazu od ptica na čovjeka, ali ne i onih koje bi dozvolile virusu ptičje gripe da napravi čaroban korak koji bi mu omogućio prenošenja s čovjeka na čovjeka. Kao što sam rekao - do sada. Već jako kasni virus koji će nas udariti jako, ali onaj koji je pogodio Hong Kong nije takav: izgleda kao običan virus ptičje gripe. Ali, može zaraziti i ljude. Ako mutira samo malo, da omogući širenje zaraze od čovjeka na čovjeka, bit ćemo u velikoj nevolji, jer ćemo imati manje otpornosti na njega nego da je to virus kojeg smo barem djelomice već upoznali."

"Što je s cjepivima protiv njega?" Swain je prošao zavoj i ispred njega je bila zgrada u kojoj je Lily imala stan, ali nje nije bilo na ulici, pa je samo prošao i otišao napraviti još jedan krug.

"Ne bismo ga imali. Novi virusi napadaju snažno i brzo; cjepiva treba testirati mjesecima da bi se pustila u široku javnost. Do vremena kada bismo mogli imati uspješno cjepivo protiv ptičje gripe, mnogo bi ljudi umrlo. Još je teže napraviti cjepivo protiv ptičje gripe, nego protiv ostalih gripa, jer se cjepiva 'uzgajaju' u jajima - a pogodi što - ptičja gripa ubija jaja."

"Je li to nešto oko čega se CDC jako brine?"

"Šališ se, zar ne? Gripa ubije puno više ljudi nego sve one egzotične bolesti koje poberu svu pažnju medija."

"Dakle, ako neki laboratorij ili netko drugi razvije cjepivo prije vremena, a zatim pusti virus, mogao bi zaraditi značajan iznos novca."

"Hej, čekaj malo." Sva je pospanost nestala iz Micahovog glasa. "Swain, zar mi stvarno govoriš to što mislim da mi govoriš? To je mogući scenarij?"

"Tek sam čuo za to; nisam još provjerio. Ne znam ima li čega u tome. Želio sam znati je li to izvedivo."

"Izvedivo? To je briljantno, ali je i prava noćna mora. Izbjegavali smo metak proteklih nekoliko godina, imali smo samo regularne viruse gripe, ali zadržavamo dah i pokušavamo pronaći pouzdanu metodu za proizvodnju cjepiva prije no što se te proklete beštije okrenu protiv nas.

Diljem svijeta, čak i uz protuvirusne lijekove kojima se liječe komplikacije, milijuni bi umrli."

"Bi li djecu napao najjače?"

"Naravno. Djeca nemaju potpuno razvijen imuni sustav kao odrasli. Nisu bila izložena tolikim klicama kao odrasli."

"Hvala, Micah, to sam trebao znati." To nije bilo ono što je želio čuti, ali sada je barem znao s čime ima posla.

"Nemoj prekinuti! Swain, zar se tako nešto događa? Čovječe, moraš mi reći, ne možeš dozvoliti da nas to uhvati potpuno nespremne."

"Neću." Nadao se, morat će se nekako osigurati. "To je samo glasina, ništa konkretno. Sezona gripe je već počela, zar ne?"

"Aha, čini se kao normalna sezona za sada. Ali ako otkriješ da neki gad želi zaraditi na ovakvom virusu, moramo to znati."

"Bit ćete prvi," lagao je Swain. "Nazvat ću te idući tjedan i javiti ti kako ide, dobro ili loše."

Nazvat će, ali vjerojatno Micah neće biti prvi koga će nazvati.

"Čak i u jebenih tri ujutro," rekao je Micah.

"Vrijedi. Hvala, prijatelju."

Swain je prekinuo, a zatim stavio telefon u džep. Kvrugu. Dakle, taj plan o kojem je govorio Lilyn pozivatelj nije bio samo izvediv, nego i pravi problem. Swain je pokušao razmisliti o alternativnim mogućnostima. Nije mogao nazvati u Langley jer nije bilo Franka, ali je postojala krtica koja je prosljeđivala informacije Rodrigu Nerviju, a on nije imao pojma kome može vjerovati. Da je Frank tamo... pa, jedan telefonski poziv i cijeli bi laboratorij bio spržen do sutra ujutro, ali Franka nije bilo, pa se Swain sam morao posvetiti prženju. Nekako.

Mogao je dati Micahu pojedinosti, ali što bi CDC mogao napraviti? Samo uzbuniti Svjetsku zdravstvenu organizaciju. Čak i da WHO pretraži mjesto bez da prije toga netko iz lokalne policije obavijesti Rodriga, da, pronašli bi virus, ali Nervijev je laboratorij radio na cjepivu protiv virusa, pa je bilo za očekivati da je virus tamo. Bio je to dobar plan, logično je objašnjavao vruć pištolj. Morao mu se diviti.

Vratio se do zgrade i ovaj je put Lily bila tamo s dva kovčega i poznatom putnom torbom preko ramena. Nacerio se dok je s dragošću gledao u tu torbu. Bez nje, možda je nikada ne bi pronašao.

Izašao je da joj spremi torbe. Bile su teške i primijetio je da je ona malo ostala bez daha, što ga je podsjetilo na to da mu je rekla da je otrov napravio štetu na njenom srčanom zalisku. Bio je sklon zaboraviti to jer je ona bila tako sposobna osoba, ali činjenica je da su prošla samo dva tjedna otkako je ubila Salvatorea Nervija i gotovo sama umrla. Čak i ako je šteta na njenom srčanom zalisku bila minimalna, nije bilo šanse da se potpuno oporavi i povрати snagu u tako kratkom vremenu.

Proučavao ju je dok joj je otvarao vrata automobila. Usne joj nisu bile plave, a neobjeni su joj nokti bili ružičasti. Dobivala je dovoljno kisika.

Žurila je, išla gore i dolje po stepenicama, pa je bilo normalno da je zadihana. I on bi bio. Uz osjećaj olakšanja, zaustavio ju je kad je htjela ući u automobil. Pogledala je gore upitnog izraza na licu, a on ju je poljubio.

Usta su joj bila mekana i naslonila se na njega tako jednostavno da mu je srce počelo brzo lupati. Ulica nije bila pravo mjesto za poljubac kakav je on želio, pa se zadovoljio kratkim.

Nasmiješila se, jednim od onih potpuno ženstvenih osmijeha koji su ostavljali muškarce s osjećajem da su pijani i zbunjeni i sretni sve istovremeno, a zatim kliznula u sjedalo i zatvorila vrata.

"Sranje," rekao je dok je sjedao na svoje mjesto. "Vjerojatno ću se morati riješiti ovog auta."

"Jer je netko mogao vidjeti da sam ja ušla u njega.?"

"Aha. Iako vjerojatno izgledamo kao par koji odlazi na odmor, bolje je da ne riskiramo. Što ću sada uzeti?"

"Možda nešto malo manje upadljivo, poput crvenog Lamborghinija?" To nije bilo fer, budući da ovaj Renault nikako nije bio u istoj klasi s Lamorghinijem. Ali ipak je bio upadljiv.

Zahihotao se na bockanje. "Pa, volim dobro aute. Tuži me."

"Jesi li se čuo sa svojim prijateljem iz Država?"

"Aha, ali prigovarao je zbog vremenske razlike. Loša vijest je da ja stvar s virus izvediva i najgora noćna mora CDC-a."

"A što je dobra vijest?"

"Nema je. Osim toga da Nervi neće pustiti virus dok cjepivo ne bude spremno, jer želi prvi objaviti da ga ima, naravno. A cjepivo se razvija mjesecima. Budući da su tvoji prijatelji programu nanijeli nešto štete u kolovozu i da je ludi doktor morao početi ponovno, mislim da je sigurno pretpostaviti da neće pustiti virus tijekom ove sezone gripe. Čekat će sljedeću godinu."

Ispustila je uzdah olakšanja. "To mi ima smisla." Oklijevala je. "Razmišljala sam. Prije nisam znala za virus, ali sada... ovo nije nešto što moramo napraviti sami. Iako sad ne stojim najbolje s CIA-om, svejedno bih s govornice mogla nazvati moju bivšu vezu tamo i objasniti što se ovdje događa. Oni bi mogli srediti nešto ove veličine puno bolje nego nas dvoje sami."

Swain je gotovo iskočio iz kože. "Za Boga miloga, nemoj to napraviti!" Njeno je razmišljanje bilo dobro, ali nije znala za krticu, a on joj nije mogao reći bez da oda sebe.

Nije imao dobar razlog na vrh jezika i na trenutak je pomislio da će mu cijela stvar eksplodirati u lice, ali onda mu je nešto palo na um. Mogao joj je uglavnom reći sve važno, bez da išta oda. Sve je bilo u načina na koji će postaviti stvari. "Znaš da Nervi ima veze i utjecaj tamo."

"On je koristan, doušnik, ali..."

"Ali je i jako bogat čovjek. Kakvi su izgledi da plaća nekoga?" Bilo je to jednostavno objašnjenje, ali i istinito. Samo je izostavio nekoliko detalja.

Okrenula se u svom sjedalu i namrštila. "Izgledi su dobri. Salavatore je bio temeljit, a Rodrigo je još više. Dakle, ne usuđujemo se otići bilo kome?"

"Nikome koga sam se ja uspio sjetiti, a tko sigurno nije bio u njegovoj mreži. Niti francuskoj policiji, niti Interpolu..." Pustio je da mu se glas izgubi. "Pretpostavljam da moramo sami spasiti svijet."

"Ne želim spašavati svijet," rekla je mrzovoljno. "Volim manje stvari. Želim da to bude osobno."

Morao se nasmijati jer je znao što je mislila. Koliko god da je prije htjela uništiti organizaciju Nervi, sada je to morala.

Posao je bio puno teži no što je zamišljao da će biti u početku. S virusom poput toga kojeg je trebalo čuvati, osiguranje će biti na razini onoga CDC-a u Atlanti. Ulazak će zahtijevati više od samih informacija o sigurnosnom sustavu; trebat će pomoć iznutra. Kako će točno dobiti tu pomoć, bilo je škakljivo.

"Morat ćemo riskirati i vjerovati da je tip koji te nazvao ozbiljan," rekao je. "Inače smo najebali."

"I ja sam razmišljala isto to," rekla je, iznenadivši ga. Ponekad je bilo zastrašujuće kako im mozgovi rade na isti način i istom brzinom. "Osiguranje zbog virusa će biti slojevito, a sam virus u karanteni. Trebamo nekoga iznutra."

"Morat ćeš se sastati s njim. Samo ćemo tako znati da to nije Rodrigo Nervi. Ako jest Rodrigo, skočit će na mogućnost da se nađete. Ne zna za mene - pa, možda bi mogao imati nekakav osjećaj nakon pucnjave u parku neki dan - ali ne zna kako izgledam, pa ti mogu čuvati leđa."

Uputila mu je gorak osmijeh. "Ako to jest Rodrigo, imat će toliko ljudi da nećeš moći napraviti ništa. Ali slažem se, to je jedini način. Morat ću to napraviti. Ali ako to bude Rodrigo i ako me uhvate, učini mi uslugu i ubij me. Ne dozvoli mi da me odvedu živu, jer pretpostavljam da bi Rodrigo želio malo zabave prije no što me ubije. Ja bih rado preskočila taj dio."

Swainov želudac se stisnuo od pomisli da je se Nervi dokopa. Morao je donijeti neke teške odluke, ali ovo nije bila jedna od njih. "Neću dozvoliti da se to dogodi," rekao je tiho.

"Hvala." Njen je osmijeh postao malo vedriji, kao da joj je poklonio dar, a njemu se želudac još malo jače stisnuo.

Niti jedno od njih još nije jelo toga jutro, pa su stali uz kafić i naručili brioše i kavu. Gledao ju je dok jede, a srce mu je lupalo jer se pitao je li to bio posljednji dan kojeg će provesti s njom.

Mislio je da moći dulje odgađati, ali okolnosti su se mijenjale. Ako je tajanstveni pozivatelj bio Rodrigo Nervi, nema šanse da to saznaju prije sastanka, a tada će biti prekasno.

Želio je da postoji drugi način da to obave, ali nije ga bilo. Sastanak se morao održati. Morala je prihvatiti tipov prijedlog kada nazove sutra, ugovoriti sastanak i pojaviti se na njemu. Tada ... pozivatelj će ili biti Rodrigo Nervi, ili netko drugi. Bože, molio se da bude netko drugi. Želio je više od samo jednog dana s njom. Želio je više od jedne noći.

On je sam ulazio u svaki posao znajući da bi mu mogao biti posljednji, da bi se nasilje ponekad moglo okrenuti protiv njega kada radi s nasilnim ljudima. Lily je bila ista takva; ugrožavala je sebe i prihvaćala izgleda.

Zbog toga sve ovo nije bilo ništa lakše, iako je znao da ona sve radi jer je tako izabrala.

Ali ako se Nervi i njegovi idioti pojave i on izgubi Lily, zakleo se Bogu da će gad platiti. Skupo.

24.

Swain je vratio megana i, na Lilyn nagovor, unajmio malog plavog Fiata s četiri cilindra, u drugoj tvrtki. "Ne!" gundao je užasnut kada mu je rekla što želi da on uzme. "Daj da uzmemo Mercedesa umjesto toga. Uokolo ima puno Mercedesa."

Razvedrio se. "Znam. Uzmimo Porsche. Možda će nam trebati brzina. Ili BMW. Oba su dobra."

"Fiat," rekla je.

"Nazdravlje."

Usne su joj se trgnule, ali uspjela je ne nasmijati se. "Ne želiš ništa upadljivo."

"Da, želim," rekao je tvrdoglavo. "Nije važno tko me primjećuju, jer me nitko ne poznaje. Da tražim nekoga, gledao bih u ljude koji voze Fiata, jer to uzmeš kada ne želiš biti upadljiv."

Koristeći istu tu teoriju, ona je stavila jarko crvenu periku kao masku, pa je zapravo to imalo smisla. Ali do sada je bilo toliko zabavno da ga je željela vidjeti kako vozi jednog od manjih Fiata barem jedan dan, samo da čuje koliko je mogao biti kreativan u zanovijetanju.

"Počeo si vozeći Jaguara, onda si me danas pokupio u Meganu - ako nas je itko vidio - onaj tko te tražio već je znao da voliš brze aute. Fiat bi bio posljednja stvar koju bi provjeravao i tražio."

"Šališ se," progundao je.

"Fiat je dobar auto. Možemo uzeti Stila s trima vratima; prilično je sportski."

"Znači, moći ću pedalirati četrdeset kilometara na sat umjesto dvadeset?"

Morala se ugristi za unutrašnju stranu obraza da se ne nasmije, jer joj je njegova slika u glavi kako pedalira na triciklu s tim dugačkim nogama bila užasno smiješna.

Toliko se durio da nije želio prići pultu sve dok se ona nije okrenula prema njemu i prosiktala, "Želiš li da ja izvadim svoju kreditnu karticu? Rodrigo bi znao za to unutar jednog sata."

"Moja bi kreditna kartica mogla zakazati zbog sramote što mora platiti ovako nešto," prasnuo je, ali je zatim izravnao ramena i zakoračio kao pravi muškarac. Nije se trgnuo niti kada su doveli automobil i kada ga je vidio. Fiat

Stilo bio je brz malen automobil s dobrim ubrzanjem, ali mogla je vidjeti da je presudio da ima uistinu premalo konjskih snaga.

Stavio je njene torbe otraga dok je Lily ulazila na mjesto suvozača i vezivala se. Swain je vozačevo sjedalo gurno unatrag prije no što je ušao, praveći si mjesta za noge.

Okrenuo je ključ i pokrenuo motor. "Ima navigacijski sustav," istakla je Lily.

"Ne treba mi navigacijski sustav. Mogu čitati kartu." Ubacio je automobil u brzinu, a zatim kroz nos ispustio visok zvuk dok je ubrzavao. Nažalost, zvuk je potpuno odgovarao zvuku motora i Lily je izgubila bitku sa smijehom. Pokušala ga je sakriti, štipajući si nos i okrećući glavu kao da gleda kroz prozor, ali vidio je kako joj se ramena tresu i rekao kiselu, "Drago mi je da netko misli kako je ovo smiješno. Odsjeo sam u Bristolu; ne misliš li da bi nekome tamo moglo biti čudno što vozim Fiata umjesto nečeg boljeg?"

"Kakav si ti snob za aute. Mnogi ljudi unajmljuju automobile koji su štedljivi u potrošnji goriva. To je pametno."

"Osim ako možda neće morati brzo pobjeći i love ih automobili jačih motora." Izraz mu je bio taman. "Mislim da sam izgubio muškost. Vjerojatno mi se neće moći dignuti dok vozim ovo."

"Ne brini," umirila ga je. "Ako ne bude, sutra ću ti dozvoliti da uzmeš koji god auto želiš."

Poput čarolije, izraz mu se razvedrio i počeo se ceriti, ali odmah nakon toga osmijeh mu se pretvorio u grimasu kada je shvatio pred kakav ga je izbor stavila. "O, sranje," zagundao je. "To je opako. Ići ćeš u pakao jer si rekla nešto tako zlo."

Nevino ga je pogledala i podignula jedno rame u gesti koja kao da kaže, "Pa?" On je bio taj koji je krenuo niz stazu seksa; ako mu se nije svi alo gdje je stigao, sam si je kriv.

Čudila se što se mogla tako zabavljati s obzirom na to što je pred njima, ali činilo se kao da su se neizrečenim dogovorom složili da taj dan posvete sebi, jer će to možda biti jedino što će imati. Poznavala je neke ugovorne agente koji su, zbog prirode svoga posla, živjeli u potpunosti za svaki trenutak. Ona nikada nije, ali danas joj je nerazmišljanje o sutrašnjici bilo privlačno. Osjećala je što bi se moglo razviti između njih kada bi to dozvolila. Zbog njega se osjećala mekano iznutra i toplo od osjećaja koji je toliko obećavao da je bio gotovo zastrašujući. Mogla bi ga voljeti, pomislila je. Mogla bi ga voljeti već i sad samo zbog njegovog smisla za humor i životne

radosti koja je podizala i njen duh iz dubina. Trebala se smijati i on joj je to pružio.

"Idemo pregovarati," rekao je. "Ako mi se uspije dignuti, za nagradu ću sutra moći izabrati drugi auto."

"A ako ne, morat ćeš voziti ovoga čitavo vrijeme?"

Progundao je i rekao podlo, "Da, kao da će se to dogoditi."

"Pa gdje je onda pregovaranje?" Pogladiła je sjedalo. "Sviđa mi se ovaj auto. Postaje mi jako drag. Za razliku od tebe, moja seksualnost nije povezana s mašinom."

"Muški si ne mogu pomoći. Rođeni smo s mjenjačem i igramo se njime otkako smo dovoljno veliki da ga dohvatimo."

"Ovaj auto ima mjenjač," istaknula je.

"Ne budi tako doslovna. Ovdje nema testosterona." Ponovno je ispustio onaj visoki zvuk.

"Vidiš? To je sopran. Četverocilindrični sopran."

"Ovo je odličan auto za gradsku vožnju. Lako je pokretljiv, ekonomičan, pouzdan."

Odustao je. "U redu. Pobjedila si. Vozit ću ga, ali nakon toga ću trebati terapiju zbog emotivne štete koju mi nanosiš."

Buljila je ravno ispred, kroz vjetrobran. "Terapiju masažom?"

"Hmm." Razmišljao je o tome. "Da, to bi bilo dobro. Ali trebat će mi je puno."

"Mislim da ću se snaći."

Nacerio se i namignuo joj i odjednom se zapitala nije li nadmudrila samu sebe i dozvolila mu da je uvuče u nešto za što još nije bila sto posto spremna. Devedeset i osam posto, da, ali ne sto posto. Taj ju je stari osjećaj za oprez i dalje mučio.

Na onaj svoj lukav način kojim joj je čitao misli, postao je potpuno ozbiljan. "Nemoj dozvoliti da te nagovorim na nešto što ne želiš," rekao je tiho. "Ako ne želiš spavati sa mnom, samo trebaš reći 'ne'."

Pogledala je kroz prozor. "Jesi li ikada želio nešto, ali se istovremeno i bojao toga?"

"Misliš kao sjesti u vlak smrti, kada se zaista želiš voziti, ali ti je želudac već u grlu zbog onog prvog pada?"

Čak su i njegovi strahovi bili povezani sa zabavom, pomislila je i lagano se nasmiješila. "Prošli put kada sam bila u vezi s nekim, pokušao me ubiti." Rekla je to ležerno, ali tuga i napetost još uvijek su je držali.

Zazviždao je. "To bi ti pokvarilo osjećaj, stvarno. Bio je ludo ljubomoran ili što?"

"Ne, bio je unajmljen da to napravi."

"O, dušo," rekao je s tugom u glasu, kao da je on tugovao zbog nje. "Žao mi je. Vidim zašto si oprezna."

"To je blago rečeno tako," promrmljala je.

"Uvijek na oprezu?"

"Uvelike."

Oklijevao je, kao da nije bio siguran želi li znati. "Koliko točno?"

Slegnula je ramenima i rekla, "To je bilo prije šest godina."

Upravljač se trgnuo u njegovim rukama i automobil se zanio, zbog čega je vozač pored njih zatrubio. "Šest godina?" Zvučao je smeteno. "Nisi bila ni s kim šest godina? Sranje. To je - to je shvaćanje opreza preozbiljno."

On je možda tako mislio, ali opet, njega nije pokušao ubiti netko koga je volio. Nije mislila da bije išta moglo boljeti gore od Dmitrijeve izdaje, sve do Ziine smrti.

Još je trenutak razmišljao o tome, pa rekao, "Počasćen sam."

"Nemoj biti. Ne bih bila ovako vezana za tebe da nas okolnosti nisu spojile," istaknula je. "Da smo se upoznali društveno, odbacila bih te kao jučerašnje vijesti."

Počeošao si je stranu nosa. "Ne bi te izazvao moj šarm?"

Napravila je nepristojan zvuk. "Ne bi mi se približio dovoljno da vidim da si šarmantan."

"Ovo će možda zvučati bezobzirno, ali ako je to slučaj, drago mi je da su pucali na nas onoga dana. Ako vjeruješ u sudbinu, onda sam trebao sjediti na onoj klupi baš kada si ti bila umiješana u pucnjavu."

"Ili je to bila puka slučajnost. Moramo tek vidjeti je to bilo dobro ili loše za tebe, mislim." I možda za nju također, iako je mislila da je do sada bila blagoslovljena, da se barem još nasmijala čak i ako se događaji drastično promijene.

"Mogu ti reći jedno," rekao je lijeno. "To mi je bila najveća sreća u dugo vremena."

Promatrala je njegovo lice i pitala kako je bilo živjeti u njegovoj koži, biti tako optimističan i zadovoljan samim sobom. Nije se mogla sjetiti je li se ikada osjećala tako otkako je bila tinejdžerica, iako je bila sretna dok je imala Ziu.

Nakon Ziine smrti, mir i sreća bili su joj potpuno strani. Morala je biti usredotočena; mislila je samo na osvetu za svoje prijatelje, za Ziu. Sada je Swain bio u njenom životu i njen je cilj promijenjen iz nečeg osobnog u nešto tako jako važno da se morala potruditi shvatiti to. Njeni su osobni osjećaji postali nevažni i stvarnost ju je bacila u drugu perspektivu. Znala je da se tuga, iako osoba nikada ne prestane žaliti za onima koje izgubi, promijeni od potpuno agonije do prihvaćanja i uspomena na dobra vremena - i ponekad su se sve te stvari mogle osjetiti unutar jako kratkog razdoblja, bez određenog reda. Pogled joj se promijenio sa sebe, s njenog gubitka, na nešto izvan nje, a s tom se promjenom promijenila i bol, postala je manje izravna i sveobuhvatna.

Nije znala koliko će dugo takvo stanje trajati, ali bila je zahvalna za svaki trenutak. Swain je bio odgovoran, znala je, za velik dio te promjene u raspoloženju jednostavno jer je bio takav kakav je bio. Naravno, on bi mogao podignuti ženino raspoloženje samo hodanjem niz ulicu onih lijenim, opuštenim hodom. Znala je jer je vidjela kako ga žene promatraju i jer je znala kako djeluje na nju.

Posegnuo je za njenom rukom i stisnuo je. "Prestani toliko brinuti. Sve će biti dobro."

Nasmijala se grubo. "Misliš: moj tajanstveni pozivatelj neće biti Rodrigo; reći će nam sve što moramo znati o osiguranju laboratorija, ući ćemo bez problema, potpuno uništiti virus, ubiti dr. Giordana tako da ne može to ponoviti i pobjeći bez da nas itko uhvati?"

Razmislio je o tome. "Možda ne sve; to je velik popis. Ali moraš vjerovati da će stvari ići u dobrom smjeru. Ne smijemo izgubiti, pa nećemo."

"Moć pozitivnog razmišljanja?"

"Ne rugaj joj se. Da sada je meni djelovala. Na primjer, bio sam siguran da ću ti ući pod gaćice od trenutka kada sam te vidio, i pogledaj nas sad."

Opet su stajali na mjestu iako su imali tisuću stvari za napraviti, ali ništa što bi mogli tog dana.

Swainov stručnjak za sigurnosni sustav nije im se javio, ali sada kad su znali na čemu su, oboje su mislili da će mjere sigurnosti biti puno složenije no što je bilo koji stručnjak mogao predvidjeti.

Samo da vide što mogu naći, otišli su u Internet Cafe vidjeti što mogu naći o gripi, prije no što su otišli u hotel. Bilo je toliko toga za pročitati da su, štedeći vrijeme, platili dva računala i podijelili posao.

U jednom trenutku tijekom poslijepodneva, Swain je pogledao na sat, a zatim izvadio mobitel i utipkao dug niz brojeva. Od mjesta na kojem je bila Lily nije mogla čuti što je govorio, ali izraz na licu bio mu je ozbiljan. Njegov je razgovor bio kratak i kada je završio, protrljao si je čelo, kao da ima glavobolju.

Dok je računalo skidalo velik dokument, otišla je do njega. "Nešto nije u redu?"

"Jedan prijatelj imao je prometnu nesreću. Nazvao sam provjeriti kakvo mu je stanje."

"I kako je?"

"Nema promjena. Liječnici kažu da je to zapravo dobro. Preživio je prva dvadeset i četiri sata, pa su malo optimističniji nego što su bili prije." Zaljuljao je ruku. "Još su bile otvorene obje mogućnosti."

"Trebaš li otići tamo?" pitala je. Nije znala što će bez njega, ali ako je to bio stvarno blizak prijatelj.

"Ne mogu," rekao je kratko.

Shvatila je to kao da doslovno ne može, da nije bio poželjna osoba u Sjedinjenim Državama i da mu neće biti dozvoljen ulaz. Suosjećajno mu je dodirnula rame, jer je znala kako se osjećao. Ni ona vjerojatno nikada više neće moći otići kući.

Pretraživao je CDC-jevu web stranicu. Prvi put kada ju je izvukao, nije našao ništa zanimljivo, ali nastavio je klikati na povezane stranice i zadovoljno zagundao dok mu se na ekranu pojavljivao dugačak popis.

"Konačno." Stisnuo je print.

"Što imaš?" pitala je Lily, saginjući se preko njegovog ramena.

Spustio je glas tako da nitko ne čuje što govori. "Popis prijenosnika zaraze i sigurnosne mjere za svakoga." Kimnuo je na računalo koje je ona koristila. "Što ti imaš tamo?"

"Izgled bolesti i smrti tijekom posljednje epidemije. Ništa korisno, mislim."

"Ovo bi nam trebalo reći što trebamo. Ako ne, moj prijatelj u Atlanti može popuniti praznine.

Trebao sam ga pitati hrpu ovih pitanja jutros, ali nisam imao vremena razmisliti o tome, a osim toga, nazvao me prilično lošim imenom budući da je tamo bilo tri ujutro."

"Razumljivo."

"I ja sam to mislio." Njena je ruka još uvijek bila na njegovom ramenu i on ju je pokrio svojom.

"Ondesimo ove stvari natrag u hotel da ih pročitamo. Možemo naručiti nešto za jelo, a ti se možeš raspakirati i smjestiti."

"Moramo reći hotelu da su sad u tvojoj sobi dvije osobe, umjesto jedne."

"Samo ću reći da mi se pridružila supruga. Nema problema. Drži sunčane naočale na očima i nemoj dozvoliti da ti itko od osoblja vidi oči, i ne bismo trebali imati frke."

"Izgledala bih prilično upadljivo u hotelskoj sobi s naočalama. Kontaktne leće u boji bit će lakše."

"Nisu ti samo oči prepoznatljive, već čitav paket, boja kose, struktura lica. Samo pobjegni u kupaonicu kada dostavljaju hranu. Osim sobarica, to je jedino vrijeme kada će nam smetati."

Prekinuo je vezu s internetom, sakupio sve papire koje je ispisao i otišao je platiti, dok je Lily prekidala vezu na svom računalu.

Izašli su na ulicu i vjetar ih je počeo šibati. Iako je dan bio sunčan, bio je dovoljno hladan da su mnogi ljudi nosili kape i šalove. Lily je svoj šešir povukla dolje, tako da joj prekriva svu kosu, dok su hodali prema mjestu na kojem je Swain parkirao automobil. Činilo se da ima nevjerojatnu sreću u pronalaženju parkinga u gradu koji je bio na zlu glasu zbog nedostatka parkirnih mjesta, ali ona je počela misliti da je Swain jednostavno bio jedan od onih ljudi rođenih pod sretnom zvijezdom. Da je unajmio kamion, nekako bi pronašao mjesto za parkirati ga.

Suzdržao se od daljnjih komentara o Fiatu, iako je čula kako ispod glasa proizvodi onaj visoki zvuk nekoliko puta. Dani su postali stvarno kratki, zima je bila tek nekoliko tjedana daleko, pa je sunce već zašlo kada su stigli u hotel, pa Lilyne sunčane naočale više nisu bile potrebne.

Skinula ih je, ali se sjetila da još uvijek ima naočale ružičastih stakala koje je koristila kao dio maske u Londonu, te ih je izvukla iz torbe. To je staklo bilo dovoljno svijetlo da može vidjeti kroz njega i da ne izgleda kao potpuni idiot koji nosi naočale noću, ali i dovoljno tamno da sakrije boju njenih očiju.

Namjestila ih je i okrenula se prema Swainu. "Kako izgledam?"

"Seksi i moderno." Pokazao je palcem prema gore. "Samo drži trepavice na pola koplja, kao da si umorna od puta, i izvući ćemo se."

Bio je u pravu; nitko nije obraćao pažnju na njih dok je on nosio torbe kroz predvorje, a ona hodala iza njega. Kada su stigli u njegovu sobu, nazvao je recepciju i rekao da mu je stigla supruga, pa da su sada dva stanara u

njegovoj sobi; zatim je nazvao održavanje i zatražio još ručnika. Lily se zaposlila raspripremanjem svojih stvari, stavljanjem odjeće u ladice i u ormar pored Swainove odjeće, te kozmetike u kupaonicu.

Trgnula se kada je stavljala svoje cipele pokraj Swainovih u dnu ormara. Bilo je nečeg intimnog u pogledu na to, na njene cipele koje su bile puno manje od njegovih, i shvatila je da sada, u svim aspektima, živi s njim.

Pogledala je gore i vidjela da je promatra, čitajući njenu nelagodu.

"Bit će sve u redu," rekao je nježno i rastvorio ruke prema njoj.

25.

Lily mu je prišla, privukla se blizu umirujuće topline njegovog tijela, smjestila glavu ispod njegovog ramena i osjetila kako joj dio napetosti popušta dok ju on drži u naručju. Poljubio ju je u vrh glave. "Ponavljam, večeras ne mora doći do seksa. Ako se ne osjećaš ugodno, možemo čekati."

"Možemo li?" pitala je tiho. "Inače bih čekala puno dulje nego sada, jer dva poljupca i jedno maženje ne tvore vezu."

Nasmijao se glasno. "Pretpostavljam da ne, ali iako znam da se poznajemo tek nekoliko dana, dio mene osjeća kao da je prošlo već puno više. Čitav tjedan, možda." zadirživao ju je. "Zar smo se zaista samo jednom mazili?"

"Sjećam se samo jednog puta."

"Onda je definitivno samo jednom, jer bi se sjećala mog maženja." Prolazio joj je rukom niz leđa, tjerajući njene ukočene mišiće na opuštanje.

"Ova noć bi mogla biti jedina koju ćemo imati," rekla je, pokušavajući održati objektivni ton, ali nije mogla izbjeći notu žaljenja. Ta joj je istina bila u glavi čitav dan. Nije si mogla priuštiti vrijeme za upoznavanje, za stvaranje veze. Kada se gleda u tome svjetlu, njena je odluka bila jednostavna: sutra bi mogla umrijeti i nije željela provesti posljednju noć na zemlji sama. Nije željela umrijeti bez da vodi ljubav s njim, bez da spava u njegovom naručju i čuje mu udaranje srca. Željela je da joj on bude ljubav, iako joj se možda neće pružiti prilika da otkrije je li to prava ljubav. Jedino se mogla nadati da jest.

"Hej," pozvao ju je. "Sjeti se moći pozitivnog razmišljanja. Danas je prva noć, ne jedina."

"Jesi li uvijek bio kao Polhianna?"

"Polhianna je vidjela nešto dobro u svemu. Ja ne vidim baš ništa dobro u Fiatu."

Iznenadena tom naglom promjenom teme, odgovorila je, "Ja vidim. Dobro sam se nasmijala zbog tvoje reakcije na njega."

Ukočio se. "Hoćeš reći da si namjerno izabrala taj auto samo da bi mi se rugala?"

Nije se ni trudila poreći to, samo je zadovoljno uzdahnula dok je trljala obrazom njegova prsa.

"Željela sam te gledati kako ga voziš makar jedan dan. I to je savršeno dobar auto; ja sam jednom imala Fiata, pa znam da je pouzdan i ekonomičan, ali ti se ponašaš kao da si u pravoj agoniji zbog njega."

"Morat ćeš mi ovo platiti," rekao je vrteći glavom. "I to ne masažom koju si mi obećala. Ovo je ozbiljno. Morat ću o tome malo razmisliti."

"Samo nemoj razmišljati predugo."

"Znat ćeš večeras," obećao je podižući joj glavu da je može poljubiti. Za razliku od prethode noći, uzeo si je vremena da joj miluje grudi, gladeći ih i draškajući joj bradavice kroz odjeću. Lily je gotovo očekivala da će je baciti na krevet, ali nije joj čak ni gurnuo ruku ispod majice. Bilo joj je drago; nije bila ni otprilike uzbuđena. Njegovi su joj dodiri ipak prijali, pa je bila toplija kada ju je pustio.

Kratko kucanje na vratima označilo je dolazak poslužitelja s hrpom ručnika. Swain je otišao do vrata i uzeo ručnike istom kretnjom kojom je dao napojnicu, ne puštajući sobaricu u sobu, iako bi im ona rado bila složila ručnike u kupaonici.

"Pročitajmo sve ove papire da vidimo što imamo," rekao je nakon što je odnio ručnike, pokazujući na papire koje su donijeli iz Internet Cafea. "Ima puno stvari u člancima koje nam neće trebati."

Svi aho joj se što se žalio pobrinuti za posao prije zabave, pa mu se pridružila na sofi, gdje je on već razbacao papire po stoliću.

"Ebola... Marburg... ne treba nam to," mrmljao je, bacajući stranicu za stranicom na pod. Lily je uzela hrpu papira i počela sortirati, tražeći podatke o gripi.

"Evo," rekla je trenutak kasnije. "Kako se tretiraju virusi gripe u laboratorijima. Da vidimo... 'nisu zabilježene zaraze povezane s laboratorijima', ali pazite se tvorova."

"Što?" rekao je iznenađeno.

"Tako piše. Čini se da zaraženi tvorovi prilično lako prenose virus na ljude, i obrnuto. Zbog njih mi obolijevamo, zbog nas oni. To je pošteno," rekla je razborito. "Što još ... 'genetski promijenjen virus ... nepoznat potencijal. Preporuča se sigurnost druge razine'. Što je sigurnost druge razine?"

"Imam to ovdje... negdje." Brzo je okretao stranice. "Evo. Dobro. Prijetnja se smatra umjerenom. 'Osoblje laboratorija mora biti obučeno za rukovanje virusima, a pristup laboratoriju je ograničen kada se radi', ali mislim da sa sigurnošću možemo reći da je pristup Nervijevom laboratoriju uvijek ograničen. 'Ljudi moraju oprati ruke... ne smije se jesti ni piti na području ...

otpad se dekontaminira prije zbrinjavanja'- to je dobro znati. Čini se da smo ipak mogli u kanalizaciju."

"Drago mi je što nismo."

"Možda ćemo ipak morati."

Namrštila se na tu pomisao. Iako je kanalizacija bila njena ideja i išla bi njome ako ne bi bilo druge mogućnosti, radije ne bi.

"Znak biološke opasnosti mora biti izvješten" nastavio je. "Treba poduzeti dodatne mjere kada se koriste oštri instrumenti' - ma, ovo su sve mjere opreza za osoblje koje se bavi virusima. 'Laboratorij mora imati vrata koja se zaključavaju; nije potreban poseban sustav ventilacije.' Hm." Odložio je papire i počeo se po bradi. "Ovo zvuči kao običan laboratorij, nema posebnih ulaza, skeniranja mrežnice, brava s prepoznavanjem otisaka prstiju... Čini se da dižemo paniku oko nečega što ne postoji, jer ako dr. Giordano prati ove upute, imat ćemo posla samo sa zaključanim vratima."

"I puno ljudi s oružjem."

Odmahnuo je rukom. "To je jasno." Bacio je papire na stolić i naslonio se, ispreplićući prste iza glave. "Iznenaden sam. Mislio sam da treba biti više osiguranja kada se radi s virusima, ali čini se da je osiguranje uglavnom ljudsko."

Pogledali su se i slegnuli ramenima. "Vratilo smo se na početak," rekla je Lily. "Trebaju nam podaci o vanjskom osiguranju. Kada ih budemo imali, potražiti ćemo vrata sa znakom biološke opasnosti."

"X označava mjesto," složio se. Oboje su znali da neće biti tako jednostavno; kao prvo, laboratorij bi mogao biti bilo gdje unutar velikog kompleksa. Mogao bi čak biti i ispod tla, što bi im ograničilo mogućnosti za izlaz.

Nakon što su saznali to što su trebali, što je bilo puno manje no što su očekivali, nije bilo potrebe da zadrže sve te papire. Swain je pokupio one koje je bacio na pod, a Lily ostale, te su ih bacili u smeće.

Sada nije imala što raditi. Još je bilo prilično rano; nisu još večerali. Još se nije željela istuširati, a, nasreću, on nije imao namjeru baciti se u krevet. Konačno je uzela knjigu i skinula čizme, a zatim se sklupčala na sofi.

Swain je uzeo ključ od sobe. "Idem u predvorje po novine. Treba li ti što?"

"Ništa, hvala."

Izašao je. Lily je nabrojala do trideset, a zatim ustala i brzo pretražila njegove stvari. Donje rublje bilo mu je uredno složeno u jednoj ladici, a između nije bilo ništa skriveno. Potapšala je džepove sve odjeće koja mu je

visjela u ormaru, ali ništa nije pronašla. Nije imao aktovku, ali izvukla je njegovu torbu i pretražila je. Činilo se da ništa nije bilo skriveno u džepovima ili lažnom dnu; njegovo devet-milimetarsko oružje bilo je tamo, u futroli. Na noćnom ormariću bila je knjiga s oznakom otprilike na polovici. Okretala je stranice, ali ništa nije bilo umetnuto između njih.

Provukla je ruku pod madrac i pogledala ispod kreveta. Kožni mu je kaput bio na krevetu gdje ga je bacio. Pretražila je džepove i pronašla putovnicu, ali nju je već bila vidjela, pa je nije vadila.

Nije bilo ničega što bi ukazivalo na to da on nije ono što je rekao. Osjetila je olakšanje i vratila se na sofu, te nastavila čitati.

Nakon pet minuta se vratio, noseći dvoje novine i malu plastičnu vrećicu. "Napravio sam vazektomiju nakon što mi se rodilo drugo dijete," rekao je, "Ali kupio sam kondome, ako ćeš se tako osjećati sigurnije."

Njegova ju je briga ganula. "Jesi li radio što riskantno? Mislim, u seksu?"

"Jednom sam sve obavio stojeći u kamionu, ali tada sam imao sedamnaest godina."

"Nisi. U kamionu, možda, ali stojeći nikako."

Nacerio se. "Zapravo, srušio sam se na guzicu i to više nisam isprobavao. To je stvarno ubilo raspoloženje. Toga dana ipak nisam ševio."

"Mogu misliti. Morala se smijati do suza."

"Ne, vikala je. Ja sam se smijao. Čak ga ni sedamnaestogodišnjak ne može držati dignutog dok puca od smijeha. Da ne spominjem kako sam izgledao poput luđaka, a djevojke te dobi jako brine vanjska slika stvari. Smatrala je da nisam zanimljiv i otišla ljutito."

Trebala je znati da je on bio taj koji se smijao. Smiješeći se, oslonila je bradu na dlan. "Još nešto riskantno?"

Smjestio se na stolicu koja joj je bila najbliža i protegnuo noge, te ih oslonio na stolić. "Da vidimo. Baš nakon toga smo Amy i ja počeli hodati i bio sam vjeran od prvoga dana do razvoda. Imao sam nekoliko bliskih prijateljica otada, veza koje su trajale od nekoliko mjeseci do dvije godine. Ništa usputno. Uglavnom sam bio na mjestima gdje nema divljeg noćnog života. A kada bih bio u civiliziranim područjima, nisam želio provoditi vrijeme po noćnim klubovima."

"Za nekoga tko je bio u divljini većinu života, vrlo si sofisticiran," promrmljala je.

"Jer znam francuski i odsjedam u luksuznim hotelima? Dolazim na ovakva mjesta kad mogu, jer se znalo dogoditi da između mene i neba bude samo zrak. Volim voziti brze automobile jer sam ponekad vrludao uokolo na konjima - a ponekad niti na njima."

"Nisam mislila da je francuski uobičajen u Južnoj Americi."

"Iznenadila bi se. Većinu sam naučio od Francuza u Kolumbiji. Ipak, španjolski mi je puno bolji od francuskog, a znam i portugalski, te nešto natucam na njemačkom." Nasmiješio joj se.

"Plaćenici moraju biti poliglotti."

Nikada prije nije otvoreno rekao da je plaćenik, iako je, naravno, nagađala da je ili plaćenik, ili nešto slično tome. Ljudi su ga unajmljivali da bi dogodile određene stvari, tako je rekao i ona ni na trenutak nije mislila da se radi o preuzimanju tvrtki. Njene je nelagode nestalo; naravno da je pričao nekoliko jezika.

"Biti u braku s tobom moralo je biti grozno," rekla je, misleći na njegovu bivšu suprugu s dvoje djece, koja nije znala gdje je on, ni što radi, hoće li se ikada vratiti ili će umrijeti u nekom udaljenom kraju, bez da mu tijelo bude otkriveno.

"Baš ti hvala," rekao je, počinjući se ceriti. Plave su mu oči sjajile. "Ipak, jako sam zabavan kada sam u blizini."

U to nije bilo sumnje. Impulzivno je ustala i sjela mu u krilo, pustivši da joj ruka klizne unutar ovratnika njegove košulje i hvatajući ga za vrat. Koža mu je bila topla, vrat mišićav. Podupirao ju je lijevom rukom iza leđa, dok mu je desna ruka odmah počela gladiti njeno bedro i kuk.

Poljubila ga je u obraz, osjetivši bockanje njegove brade i udišući njegov miris, miris muškarca pomiješan s mirisom njegovog losiona za poslije brijanja.

"Čime sam ovo zaslužio?" pitao je, iako nije čekao odgovor, već ju je poljubio jednim od onih polaganih, dubokih poljubaca zbog kojih joj se činilo da joj se tope kosti.

"Jer si jako zabavan," promrmljala je kada je odmaknuo usta, a zatim se vratila po još.

Usne su mu ovoga puta bile snažnije, jezik zahtjevniji. Ruka mu je bila ne njenom struku, kliznula joj pod majicu i došla do grudi. Zadržala je dah kada joj je gurnuo grudnjak prema gore i uhvatio joj голу dojku u dlan. Ruka mu je bila vruća na njenoj hladnoj koži.

Oslobodila je usta i duboko udahнула, zarivši lice pod njegov vrat dok je zadovoljstvo strujalo tijelom. Nije osjetila požudu toliko dugo da je zaboravila kako je to kad je polako obuzima i širi joj se tijelom, čineći joj kožu posebno osjetljivom.

Željela je da on požuri, da završe s čudnim prvim putom da se može opustiti, ali unatoč svoj njegovoj ljubavi za brzinom, činilo se da te večeri nije namjeravao žuriti. Milovao joj je grudi dok nisu postale toliko osjetljive da je osjećaj graničio s boli, a zatim joj je vratio grudnjak i čvrsto je zagrlio. Znala je da je uzbuđen; ili to, ili je imao pištolj u džepu. Ali pustio joj je leđa, poljubio je u vrh nosa i rekao, "Nema žurbe, večerat ćemo, opustiti se malo. Neće me ubiti ako budem čekao."

"Ne, ali mene bi moglo," prasnula je, uspravivši se i piljeći u njega.

Usta su mu se razvukla u osmijeh. "Budi strpljiva. Znaš za izreku 'Dobre stvari dolaze onima koji čekaju'? Ja imam vlastitu verziju toga."

"Da? Koju?"

"Oni koji čekaju, jako svrše."

Trebalo ga je istući, stvarno. "Držat' ću te za riječ," rekla je ustajući. Uzela je jelovnik i bacila mu ga. "Naruči."

I on je to učinio; naručio je jastoga i školjke, bocu Beaujolaisa, ohlađenog, i pitu od jabuka.

Odlučna odigrati svejednako ležerno kao on, nastavila je čitati dok su čekali jelo. On je prelistao obje novine, mobitelom nazvao kući i provjerio stanje prijatelja koji je nastradao u prometnoj nesreći - bilo je nepromijenjeno, zbog čega se jako uozbiljio.

Nije bio bezbrižan, pomislila je, promatrajući mu lice. Bez obzira koliko se smijalo i zafrkavao, nisu mu svi osjećaji izlazili na površinu. Bilo je trenutaka kada bi se izgubio u mislima i kada nije bilo humora ni na njegovom licu, ni u njegovim očima. U njemu je moralo biti nešto više od dobrih vremena jer inače ne bi uspio na svom polju, iako se pitala je li netko zaista odabrao biti plaćenik ili je jednostavno postepeno to postajao. Očito je zaradio nešto novca tim poslom, što je značilo da je bio dobar. Ovaj je šarm bio samo dio njega; drugi dio bio je smrtonosan.

Lily je tijekom godina izbjegavala veze s normalnim muškarcima, muškarcima koji su imali normalan posao i normalne brige. Ne samo da netko takav nije mogao shvatiti kako ona može raditi to što radi, već se morala i pitati hoće li ona nadjačati takvog muškarca u intimnoj vezi.

Ona je morala biti snažna i odlučna, jer to nije bilo nešto što je mogla isključiti kao što je isključivala televizor. Kada se radilo o romantici, nije željela biti dominantna, željela je biti partner, ali to je značilo da je trebala nekoga tko je imao jaku osobnost, baš kao ona. U Swainu je prepoznala lakoću, samouvjerenost koja uopće nije bila ugrožena njome. Nije morala udovoljavati njegovom egu, ni ublažavati svoju osobnost jer bi se on mogao uplašiti.

Ako je Swain ikada u životu bio uplašen, to bi ju iznenadilo. Vjerojatno je bio vražićak i dok je bio dječak.

Što ga je više promatrala, to ga je više poštivala. Padala je brzo, a ispod nije bilo sigurnosne mreže.

26.

Nakon što su večerali, on je malo pratio program vijesti, a Lily je još malo čitala. Mogli su biti partneri već godinama po strpljivosti koju je pokazivao, ali sjećala se erekcije koju je osjetila na boku i znala je da nije tako. Ne bi mu bio tako čvrst da nije bio zainteresiran. Davao joj je vremena da se opusti, ne forsirajući; znao je, naravno, da će na koncu ići u krevet zajedno i da će se dogoditi ono što se moralo dogoditi. I ona je to znala, a znanje je po sebi bilo zavodljivo.

Nije ga mogla pogledati bez da pomisli kako će uskoro biti gol, kao i ona, da će ga uskoro osjetiti u sebi, da će se uskoro uzavrela strast u njoj osloboditi.

U deset je rekla, "Idem se istuširati," i ostavila ga je s vijestima. Kozmetički proizvodi u kupaonici bili su poznatih marki i mirisali su božanstveno. Dala si je vremena; oprala si je kosu, obrijala noge, a zatim utrljala mirisan losion po cijelom tijelu, prije no što je osušila kosu i oprala zube. Osjećajući se onoliko spremnom koliko je mogla, potrošivši gotovo čitav sat, odjenula je jedan od debelih, hotelskih kućnih ogrtača i čvrsto svezala pojas, prije no što je izašla bosonoga.

"Ti si preuzimatelj kupaonica," optužio ju je, gaseći televizor i ustajući. Pogledom je prešao preko nje, od kose do vrhova prstiju. "Očekivao sam da ćeš izaći u pidžami. Razmišljao sam kako ću ti je skidati."

"Ne nosim pidžame," rekla je i zijevnula.

Obrve su mu se skupile. "Rekla si da nosiš pidžamu."

"Lagala sam. Spavam gola."

"Želiš reći da si tek tako uništila svršeno dobru maštariju?"

"Nije te se ticalo što je nosim u krevetu." Podmuklo mu se nasmiješila i otišla do sofe, gdje je uzela knjigu i sjela, skupivši noge pod sobom. Bila je prilično sigurna da će se ljutiti do Božića, jer se naglo okrenuo i otišao u kupaonicu bez i jedne riječi, a nakon otprilike trideset sekundi čula je vodu u kadi. Sada mu se žurilo.

Gledajući sat na noćnom ormariću, stopala mu je vrijeme. Tuširanje je trajao tek dvije minute.

Zatim je u umivaoniku točila voda četrdeset i sedam sekundi. Dvadeset i dvije sekunde nakon toga izašao je iz kupaonice noseći samo vlažan ručnik oko struka.

Lily je buljila u njegovu svježe obrijanu čeljust. "Ne mogu vjerovati da si se tako brzo obrijao. Pravo je čudo što si nisi prerezao grlo."

"Što je nekoliko posjekotina u usporedbi s tobom u krevetu?" pitao je prilazeći sofi i uzimajući je za ruku, a zatim je povlačeći na noge. Ugasio je svjetlo i odgurnao je do kreveta. U sobi je gorjela samo jedna svjetiljka na noćnom ormariću. Odgurnuo je pokrivače i okrenuo se prema njoj.

Stojeći uz krevet, obujmio joj je lice i poljubio je. Ona je mirisala po zubnoj pasti; nekako u onoj jurnjavi kupaonicom, i on je oprao zube. Zapanjila ju je njegova brzina jer je očekivala da će si barem zabiti četkicu za zube u oko, kad se već nije porezao brijući se u trku.

Unatoč tom dokazu o njegovoj brzini, ljubio ju je polako. Obgrlila ga je rukama i stavila dlanove na njegova leđa, osjećajući glatku i vlažnu kožu. Tijekom poljupca, pao mu je ručnik. Lily je pustila da joj ruke kliznu i ogrtač joj je pao s tijela i ostao na podu oko njenih gležnjeva.

Između njih više nije bilo ničega osim uzdaha i očekivanja, pa je on ugasio posljednje svjetlo i spustio je na hladne plahte.

Posegnula je za njim kada je legao pored nje, puštajući ruke da ga upoznaju dok su joj se oči privikavale na mrak. Osjetile je dlake na njegovim prsima, mišićave ruke i oblik njegovih ramena. On je bio zaposlen vlastitim istraživanjem, gladeći joj stražnjicu, bedra. Okrenuo ju je na leđa i počeo je ljubiti od usana, preko brade, do vrata, a zatim joj otvorenim ustima prelazio preko grudi dok mu jedna bradavica nije ušla u njih. Polako ju je sisao i Lily je ispustila tih zvuk zadovoljstva.

"Sviđa mi se to," prošaptala je, stavljajući ruku na njegov zatiljak da ga zadrži.

"Vidim." Pružio je njenog drugoj bradavici isti tretman, ostavljajući ih uzbuđenima i vlažnima.

"Što se tebi sviđa?" Lagano je prešla rukom preko njegovog trbuha, te samo taknula vrh njegove erekcije, a zatim promijenila smjer i potražila njegove bradavice, zadirkujući ih dok se nisu ukrutile.

"Aha," rekao je muklo. "Sve to." Tresao se dok su valovi uzbuđenja kolali njegovim tijelom.

Nimalo sramežljiv, uzeo joj je ruku i stavio je tamo gdje ju je želio. Sklopila je prste oko njegovog penisa i pomicala ih, osjećajući kako pulsira.

Eksperimentirala je i nekoliko ga puta pogladila; prsti joj jedva dosežali oko njega i unutrašnji su joj se mišići stegnuli kao odgovor na takvu širinu.

Ispuhnuo je i odmaknuo joj ruku. Lily je zagundala protestirajući i posegnula za njim drugom rukom, uspijevajući ga još nekoliko puta pomaziti prije no što joj je zgrabio i tu ruku. "Bolje da me pustiš da se ohladim jer bi ovo moglo završiti prije no što počne."

"Nakon sveg onog hvalisanja, možeš izdržati samo jednu rundu?" promrmljala je. "Šokirana sam."

"Izazivaš, a?" Stavio joj je ruku sa svake strane glave, a zatim se ispružio preko nje. "Pokazat ću ti jednu rundu." Konačno, konačno! Njegova se težina smjestila na nju i noge su joj se automatski raširile da se može namjestiti između njih. Bedrima ga je obuhvatila oko bokova i osjetila kako se otvara da ga primi. Pustio joj je lijevu ruku i posegnuo između njih, da se namjesti. Osjetila je pritisak na ulazu u svoje tijelo i izvila se prema njemu, želeći osjetiti prvi, dugačak pokret, ali pritisak ju je počeo peći, a ništa se nije događalo. Malo se povukao i ponovno gurnuo. Ovoga puta nije mogla zadržati tih uzdah boli kada se njeno tijelo ponovno odbilo otvoriti.

Razočarana, osjetila je kako joj lice postaje toplo. "Oprosti." Sramila se svoje suhoće. "Uvijek mi je bilo teško samo se prepustiti trenutku. Čini se da ne mogu prestati razmišljati."

Nasmijao se kratko u njenu kosu. Protrljao je nos o njenu sljepoočnicu. "Ako je ne razmišljati, ne činim to dobro, jer mislim da nikada nisam prestao razmišljati. Povlačim to. Otprilike deset sekundi ne razmišljam." Usne su mu se pomakle na njenu usnu resicu i grickao ju je zubima. "Ja bih se trebao ispričati, draga, jer te ovako tjeram."

Naglasak mu je bio jači. "Žena koja nije vodila ljubav šest godina treba nježnost, a ja sam upravo preskočio nekoliko vrlo važnih koraka."

"Koraka?" Činilo se kao da priča o postavljanju računala. Mislila je uvrijediti se, ali njegovo ju je grickanje dekoncentriralo.

"Mmm." Sada joj je grickao vrat, a zatim ključnu kost. "Ili točaka. Poput ove ovdje." Lagano je zagrizao ligament koji joj je povezivao rame i vrat i Lily je zadržala dah dok je iznenađujuće uzbuđenje jurnulo kroz nju.

Uhvatila ga je. "Napravi to ponovno."

Bio je potpuno poslušan, ljubio joj i grickao vrat sve dok se nije počela izvijati pod njim i dok joj se dah nije ubrzao. To je lagano grickanje bilo toliko uzbuđujuće da je mislila kako bi mogla svršiti samo od njih. Uštupnuo joj je bradavicu zbog čega je jauknula i gurnula dojku prema njemu.

Pomaknuo joj se niz tijelo, stavljajući joj vrh malog prsta u pupak, grizući joj struk, bok i stavljajući joj ruke pod stražnjicu. Pokušala ga je dohvatiti želeći mu uzvratiti zadovoljstvo, ali odgurnuo joj je ruke. "A-a," rekao je grubim tonom, također bez daha. "Kod mene postoji samo jedan korak, i njega smo već prešli."

"A to je?" uspjela ga je pitati, iako se morala pomučiti.

"Disanje."

Nije si mogla pomoći, morala se nasmijati, a on ju je kaznio ugrizom za unutarnju stranu bedra, što je za posljedicu imalo još jače širenje njenih nogu. Znala je što će on sada napraviti, umirala je od očekivanja dok se spuštao, ali ipak je prvi pokret njegovog jezika bio poput strujnog udara. Viknula je, zakopavši pete u madrac i izvinuvši leđa iznad kreveta. Uhvatio ju je i privukao je bliže, želeći je bolje osjetiti i jezikom i prstima. Osjećaj penetracije bio je snažan i drhtala je od ugone.

O, bio je dobar. Čak i kada je bila spremna za njega, kada je mogla osjetiti vlažnost između nogu, činilo se da je on zadovoljan poljupcima i dodirima sve dok se ona nije počela izvijati po krevetu i gotovo ga moliti da stane, ili da ne stane, činilo se svejedno. Konačno ga je zgrabila i zadahtala, "Spremna sam," u slučaju da je on još sumnjao.

Okrenuo je glavu i poljubio joj dlan. "Jesi sigurna?"

Bijesna, sjela je na krevet. "Ili napravi to sad, ili nemoj uopće! Izluđuješ me!"

Nasmijao se i gurnuo je natrag na krevet. Prije no što se oporavila od uzbuđenja, bio je na njoj i gurnuo se u nju polaganim pritiskom zbog čega joj je dah izletio iz pluća. Bila je jako mirna, zatvorila je oči i pokušala upiti sve osjete - pritisak, toplinu i težinu.

Počeo se lagano pomicati naprijed-natrag, ljuljajući se u njoj. Instinktivno se napela, stisnula unutarnje mišiće u želji da ga zadrži i kontrolira. Progundao je, stao i zatim naredio, "Napravi to ponovno." ovoga je puta on bio miran dok ga je ona voljela tim unutarnjim stiskanjem. Zbog tog stiskanja i opuštanja i ponovnog stiskanja stigla je do ruba vrhunca, ali ga ipak nije prešla.

Stavio je ruke pod njene noge i podignuo ih, preuzimajući kontrolu. Nije mogla ograničiti njegovu penetraciju u tom položaju, nije se mogla podignuti u susret njegovim naletima, nije mogla ništa osim osjećati duge, spore pokrete kojima je uspostavljao ritam. Bio je točno dovoljno visoko, u savršenom položaju za nju, a ipak su minute prolazile, a orgazam ostajao

izvan dosega. Lily se osjećala kao da se raspada, napetost koja ju je obuzimala bila je toliko snažna. Ruke su mu se počele tresti i gotovo se rasplakala kada je shvatila da on neće izdržati još dugo, a ona još uvijek nije mogla svršiti.

"Želim biti iza tebe," promrmljao je i izvukao se. Prije no što je mogla promijeniti položaj, legao je pokraj nje i povukao je na sebe, tako da je ležala na leđima, ali preko njega. Njegov vrelo dah golicao joj je uho, a njegove su ruke prelazile preko njenih grudi. Raširio joj je noge i posegnuo dolje, te uhvatio penis i podignuo se. Uzdahнула je kada je ulazio u nju, drhteći zbog grčeva koji su je dovodili tako blizu, ali opet ostajali daleko. Osjećala se užasno izloženom bez njega iznad sebe. Svjež joj je zrak strujao uz tijelo, noge su joj je bile potpuno raširene, a glava joj je visjela unatrag, preko njegovog ramena, pa nije imala osjećaj orijentacije, ravnoteže.

"Ššš, imam te," rekao je umirujući je i shvatila je da je sigurno ispustila uspaničen zvuk.

Njegovi su se kukovi pomicali ispod nje. U ovom je položaju jače osjetila njegove pokrete.

Spustio je prste niz njezin trbuh i gurnuo joj ih među noge, hvatajući joj klitoris između dva prsta. Lagano je stisnuo prste i držao je tako dok se kretao ujednačenim ritmom unutar nje.

Ispustila je promukao uzdah i zabila pete u madrac, drhteći, naginjući bokove prema dolje da ga prihvati što više može, a zatim se izvila prema gore, prema tim izluđujućim prstima. Tresla se od glave do pete, dah joj je više nalikovao na jecaje u dubini grla. Bliže, bliže...

Tih uzvik izletio joj je iz grla kada je prešla točku bez povratka. Veliki pulsirajući valovi širili su joj se iz slabina, oduzimajući joj posljednje atome kontrole. Konačno, konačno - bila je tu i to se događalo, snažnije no što je pamtila, i više nije postojalo ništa osim užitka koji joj je strujao tijelom.

Kao kroz maglu, shvatila je da plače, iako nije znala zašto. Još uvijek se tresla, toliko iscrpljena da se nije mogla ni pomaknuti. Nije ni trebala. Swain se izvukao i smjestio se iznad nje, te se grubo gurajući unutra. Pokreti su mu bili snažni i brzi. Znoj mu je navlažio kožu i sada se on tresao, onako kako se ona tresla; svaki mu se mišić grčio dok je ulazio duboko zahtijevajući svoje zadovoljenje. Ritam mu je popustio i dug, dubok zvuk izlio mu se iz grudi i grla, a on se izvio unatrag, pulsirajući u njoj dok joj je stisnuo bokove tako snažno da su na njima ostali tragovi njegovih prstiju. Zatim se polako

nagnuo naprijed, još uvijek drhteći, zatvorenih očiju, dok su mu drhtave ruke popuštale, a on pustio svu svoju težinu na nju.

Pluća su mu se nadimala, a ogromni su udasi ulazili u njih. Lily se borila za vlastiti dah, pokušavajući vratiti kontrolu nad rukama, dok joj je srce lupalo tako jako da je pomislila kako će se onesvijestiti. Osjetila si je puls čak i u vršcima prstiju.

Slabašno je pomislila da je ovo barem bio prvoklasni orgazam, ako joj je već trebao biti posljednji.

Konačno je uspjela podignuti ruku i obrisati si suze s obraza. Zašto je, zaboga, plakala? Put do tamo bio je nalik na Heraklov zadatak, ali rezultat je bio vrijedan toga.

S licem okrenutim prema dolje uz njeno lijevo uho, Swain je progundao, "Bože. Osjetio sam to sve do nožnih prstiju." Nije se maknuo s nje, samo je ležao, postajući sve teži i teži. Lily nije marila. Ovila je ruke oko njega i držala ga što je čvršće mogla.

"Dignut ću se za minutu," obećao je iscrpljenim glasom.

"Ne," rekla je Lily, ali on se već micao i legao pokraj nje. Stavio joj je jednu ruku na struk i povukao je prema sebi.

"Prva runda je sada službeno završila," objavio je.

"Povlačim to. Mislim da ne bih mogla podnijeti drugu rundu," uspjela je dahnuti, ali njegovo duboko, jednolično disanje govorilo joj je da je već zaspao. I ona je dvaput duboko udahнула i osjetila kako tone. Po prvi put u cijeloj vječnosti, osjećala se sigurno, čvrsto omotana u njegove ruke.

27.

Lily se probudila u Swainovom naručju i osjećala se kao da pripada tamo. Željela je da može zamrznuti vrijeme točno u tom trenutku, tako da nikada ne izgubi osjećaj ispunjenja i sigurnosti. Nije si dozvolila misliti na moguću katastrofu koju bi dan mogao donijeti; napraviti će što bude morala napraviti, pa nije imalo smisla brinuti o tome. Ako bude imala sreće, sljedeću će noć provesti kao i prethodnu.

Na svoje iznenađenje, imala je snage za još dvije runde, iako ju je sada sve boljelo pa joj je gotovo bilo žao zbog toga. Gotovo. Probudio ju je u dva ujutro kada je upalio svjetiljku, jer ju je ovoga puta želio gledati. Sramila se stanja u kojem je bila- bila je ljepljiva jer je zaspala bez da se obrisala, ali pokazao je da nije ugladen kada se nije radilo o automobilima. "Seks je prljav," rekao je uz osmijeh dok ju je povlačio natrag kada je pokušala izvući iz kreveta da se očisti. "I ja sam uzrok tome, pa zašto bi mi smetalo?"

Upaljeno svjetlo nije joj smetalo, iako je nekako znao da će joj prvi puta biti lakše u tami. Imala je trideset i sedam godina, nije baš bila mlada, ali ostala je u formi, a tijelo joj je i prirodno bilo vitko, s malim grudima, tako da joj neće visjeti jako daleko kada joj određeni dijelovi počnu visjeti, što je bilo neizbježno. Činilo se da Swain uživa u svakom centimetru njenog tijela.

Svršavanje je drugi put bilo lakše, kao da joj se tijelo sjetilo kako se to radi. Nije bila toliko napeta i očajna, a osim toga, Swain je sve učinio zabavnim svojim glasnim odobravanjem i zadovoljstvom. Nakon toga su se tuširali zajedno i ona je raširila ručnike po vlažnim plahtama prije no što su ponovno legli i spavali još nekoliko sati.

Treći put, malo iza pet sati ujutro, bio je dug i polagan, bez imalo žurbe. Jedva se sjećala kako se poslije vratila u krevet i spavala je tako duboko da se ne bi sjećala što je sanjala, čak i da jest nešto sanjala. Sunčeva svjetlost probijala se uz rubove teških zavjesa, pa se pitala koliko je bilo sati. Ipak, nije marila za to dovoljno da se okrene i pogleda na sat.

Ispustio je čudan zvuk, a zatim je poljubio u zatiljak. "Jutro," promrmljao je, a zatim je privukao bliže sebi.

"Dobro jutro." Sviđao joj se taj osjećaj muške topline iza leđa, njegove noge između svojih i težine njegove ruke na njenom struku.

"Moram li i dalje voziti Fiata?" Zvučao je kao da je bio samo polusvjestan, ali ta mu je tema morala biti važna kada ju je spomenuo čim se probudio.

Potapšala ga je po ruci i bilo joj je drago što mu je bila okrenuta leđima, da ne vidi njen osmijeh. "Ne, možeš voziti koji god auto želiš."

"Bio sam tako dobar, a?" pitao je lukavo, sada malo budniji.

Zasluzio je nešto bolje od tapšanja po ruci za to, pa je posegnula otraga i potapšala ga po stražnjici. "Bio si spektakularan," rekla je pomalo monotonim, mehaničkim tonom. "Tehnika ti je izvrsna, a penis ti je najveći kojeg sam ikad vidjela. Ja sam najsretnija žena na svijetu. Ovo je..."

Otkotrljao se na leđa i glasno se smijao. Lily se izvukla iz kreveta i pobjegla u kupaonicu dok se on smijao, prije no što joj se uspio osvetiti. Pogledala se u ogledalu i zastala, začuđena mekoćom svojih crta. Jedna noć seksa i izgledala je podmlađeno?

Nije to bio seks, shvatila je, iako je duboka opuštenost njenog tijela bio ogroman plus. Bio je to Swain, nježnost i obzir kojima ju je obasipao, i osjećaj da je nekome bila važna. Bila je to bliskost, povezanost. Već se mjesecima osjećala potpuno usamljeno, bila je odsječena od svijeta kojeg je vidjela oko sebe, kao da je nitko i ništa ne može dirnuti, okružena slojem boli i tuge. Swainov entuzijazam, njegova osobnost, izvukli su je iz te samoće i ponovno je spojili sa životom.

O, kvragu, definitivno se zaljubljujvala u njega. Kako glupo u ovom trenutku, ali je li mogla to zaustaviti? Nije mogla otići, trebala joj je njegova pomoć, ali što je još važnije, nije željela otići.

Željela je sve što joj je on mogao dati, svaku minutu. Nije čak ni brinula hoće li on ostati zauvijek, jer što je uopće zauvijek? Današnji dan bi njoj mogao biti 'zauvijek', ili sutrašnji. Sve što je imala bilo je 'sada' i to joj je bilo dovoljno.

Budući da su imali samo jednu kupaonicu, požurila je da on može ući. Nije imala odjeće u kupaonici, a ogrtač je ležao pokraj kreveta, pa je morala izaći potpuno gola, kao što je i ušla, što nije imalo veze jer se ni Swain još nije potrudio odjenuti. Ustao je kada je ona izašla iz kupaonice, a pospane su mu se oči zadržale na mjestima na njenom tijelu koja su ga zanimala.

Puvukao ju je u snažan zagrljaj. Njegova joj je jutarnja erekcija stršala uz trbuh, pa je poželjela da je ne boli.

"Idemo se zajedno tuširati?" pitao je iznad njene glave.

"Mislim da bi mi bilo bolje da se dugo namačem u kadi," rekla je potišteno.

Masirao joj je stražnjicu, podižući je na prste. "Boli, a?"

"O, da."

"Oprosti, nisam razmišljao. Dvaput je bilo dovoljno, onaj posljednji put trebao sam držati prste k sebi."

"Tim si trećim putem zaradio oslobođenje od Fiata." Pogladi mu je rebra, rukama mu kliznula na leđa i zabila prste u dolinu njegove kralježnice.

Osjetila je kako mu se usne miču u njenoj kosi. "U tom slučaju, smatraj da je tvoje žrtvovanje vrijedilo."

"Nekako sam i mislila da ćeš reći tako nešto." Ali i ona se nasmiješila dok je trljala nos uz njegovo rame. "Dobro je znati gdje stojim me u tvojim prioritetima."

Šutio je, a zatim oprezno pitao, "Jesam li trebao reći nešto jako slatko?"

"Jesi i pao si na dijelu o romantici."

Opet je šutio; zatim ju je gurnuo udom u erekciji. "Zar se ovo ne računa?"

"Ako se uzme u obzir da bi to imao i da si sam, ne."

"Do sada bi već prošlo. Ti ga držiš gore. Vidiš, ja jesam romantičan."

Vraćao joj je za ono zezanje, ali lagano drhtanje ramena ga je odalo. Pogledala je gore, u plave oči koje su se jedva suzdržavale od smijeha, ali budući da se spremala osramotiti se hihotanjem, oprostila mu je. Pljusnula ga je po guzici, a zatim otišla podignuti ogrtač. "Ohladi se, veliki dečko. Jesi li gladan, da naručim nešto?"

"Kava bi mi definitivno dobro došla, a možeš odmah naručiti i nekakvu klopku." Pogledao je na sat. "Ionako je već skoro deset."

Tako kasno! Čudila se kako je dobro spavala, ali i podsjetila da bi njen misteriozan pozivatelj mogao nazvati svakog časa. Dok je Swain bio u kupaonici, provjerila je mobitel kojeg je stavila puniti prethodne večeri. Bio je uključen i pokazivao je dobar signal, pa nije slučajno propustila poziv. Isključila je punjač i stavila mobitel u džep ogrtača.

Nazvala je poslugu i naručila kroasane i džem, te kavu i svježe ocijeđeni sok od naranče.

Swain nije pokazao želju ni za čim osim za tradicionalnim francuskim doručkom, pa je i ona to prihvatila. Pokazao se iznimno sofisticiranim i prilagodljivim čak i kad je hrana bila u pitanju.

Mnogo joj toga nije ispričao o svojoj prošlosti, ali ni ona nije njemu sve ispričala o svojoj i vjerojatno nikada neće. Bio je zdrav, imao je srce i za sada je bio njen. To je bilo dovoljno.

Provirio je iz kupaonice. "Želiš li se namakati sada dok ja čekam poslugu ili ćeš poslije?"

"Poslije. Ne želim da mi hrana pokvari namakanje."

"Onda ću se ja sada istuširati." Nestao je u kupaonici i trenutak kasnije čula je vodu.

Izašao je točno prije dolaska hrane, vrlo zgodan u crnim hlačama i jednostavnoj bijeloj majici bez ovratnika, čiji su rukavi bili malo podvrnuti i pokazivali njegove mišićave podlaktice.

Potpisao je račun, dok je Lily stajala leđima okrenuta i gledala kroz prozor, a zatim je ispratio konobara. Baš se okrenuo od vrata kada je zazvonio Lily mobitel.

Duboko je udahnula i izvadila mobitel iz džepa. Brz pogled na ekran pokazao je da je broj bio blokiran. "Mislim da je ovo," rekla je i otvorila telefon. "Da, halo," rekla je prebacivši se na francuski.

"Jeste li odlučili?"

Začuvši mehanički izobličen glas, dala je znak Swainu i on joj je brzo prišao, stavivši glavu uz njenu. Mrvicu je odmaknula telefon od uha da i on može čuti.

"Jesam. Napraviti ću to, ali pod jednim uvjetom. Moramo se sastati licem u lice." Zavladao je tišina.

"To nije moguće."

"Morat će biti moguće. Pitate me da riskiram svoj život, a vi ne riskirate ništa."

"Ne poznajete me. Ne shvaćam što bi sastanak mogao promijeniti po pitanju razuvjeravanja."

Bio je u pravu što se toga tiče, ali ona je već bila razuvjerena. Da je to bio Rodrigo, skočio bi na prvu priliku da se sastanu. Poslati nekoga koga ona nije poznavala, uvući je u zamku korištenjem nekog njoj nepoznatog, bilo bi vrlo jednostavno. Ovaj čovjek nije bio Rodrigo i nije radio s Rodrigom.

Htjela je reći da ima pravo, da sastanak nije bio potreban, ali Swain joj je brzo dao znak i usnama oblikovao riječ 'sastanak', a zatim kimnuo glavom. Želio je da inzistira na sastanku.

Nije mogla smisliti niti jedan razlog zbog čega, ali je slegnula ramenima i rekla, "Želim vam vidjeti lice. Vi poznajete moje, zašto ja ne bih vaše?"

Pozivatelj je oklijevao i znala je da je pogodila. "Zašto vam je važno poznavati moje lice?"

Mogao bih vam reći bilo koje ime i ne biste znali je li mi pravo."

I to je bila istina i nije mogla smisliti niti jedan logičan razlog zbog kojeg bi nastavila inzistirati, pa je prešla na nelogičan. "To je moj uvjet," rekla je naglo. "Pristanite ili odbijte."

Čula je kako je duboko, frustrirano udahnuo. "Prihvaćam. Bit ću ispred Jardin du Palais Royal sutra u dva sata. Stavite crveni šal i pronaći ću vas. Dođite sami."

Swain je zavrtio glavom s odlučnim izrazom na licu koji je Lily govorio da se neće prepirati oko toga.

"Ne," rekla je. "Prijatelj će biti sa mnom. Inzistira. Niste ni u kakvoj opasnosti s moje strane, monsieur, a on želi biti siguran da ja nisam u opasnosti s vaše strane."

Čovjek se nasmijao, što je transformirano elektronikom zvučalo poput čudnog laveža. "Teški ste. Uredu, mademoiselle. Imate li još uvjeta?"

"Da," rekla je, samo da mu proturječi. "I vi stavite crveni šal."

Ponovno se nasmijao i prekinuo vezu, Lily je zatvorila telefon i izdahнула. "Nije Rodrigo," rekla je nepotrebno.

"Čini se da nije. To je dobro. Možda nam se čak i posreći."

"Zašto želiš biti tamo?"

"Jer čovjek koji toliko oklijeva želi nešto sakriti i ne vjerujem mu." Uzeo je njenu kavu i pružio joj je, a zatim namignuo. "Pogodi što to znači?"

Lily je trepnula, još uvijek usredotočena na telefonski poziv. "Što?" pitala je začuđeno.

"Znači da imamo još danas." Kucnuo je svojom šalicom o njenu. "I noćas."

I ništa za raditi osim uživati - na to je mislio. Polagan joj je osmijeh izvinuo usne. Prišla je prozoru i razvukla zavjese, te pogledala u vedar, sunčan dan. "Ako ti bude dosadno, možemo otići na onaj izlet u Disneyland," rekla je. Mislila je da bi sada to mogla i da bi uživala u uspomenama na Ziu umjesto patila zbog njih.

"Možeš li tamo ići gola?" pitao je, pijuckajući kavu. Znajući točno kamo taj razgovor vodi, napućila je usne i rekla, "Mislim da ne."

"Onda ne izlazim iz ove sobe."

28.

Idući dan, subota, bio je još jedan svjež, sunčan dan koji je izmamio turiste na ulice. Swain je mislio da u to doba godine ima malo turista, ali očito se prevario. Njih je mnogo imalo potrebu vidjeti vrtove kraljevske palače, ili se možda odvijao nekakav festival. Moralo je postojati nešto što bi objasnilo gužvu.

Nažalost, 'ispred' vrtova je bilo prilično veliko područje. Ukrašen park je bio velik i s tri strane okružen trgovinama, restoranima i umjetničkim galerijama. U park se ulazilo kroz veliko dvorište s kamenim stupovima, za koje je pretpostavljao da su umjetnikova ideja... nečega, ali njemu su se činili previše modernima i nisu se uklapali u arhitekturu 17. stoljeća. Bio je tu i red većih stupova, koji je još više zaklanjao pogled na područje. Između stupova i masa ljudi, od kojih je njih mnogo nosilo crvene šalove, primijetiti jednu osobu bilo je teže no što je očekivao.

Sve u svemu, činilo mu se da je ovo prilično jadan način za stupanje u kontakt, ali bilo je i umirujuće. Profesionalac bi odabrao bolji način, što je značilo da je tip s kojim su imali posla bio na razini amatera, možda netko tko je radio u Nervijevom laboratoriju i tko se nije slagao s onime što se tamo događalo. Definitivno će biti u prednosti pred njim.

Lily je stajala uz Swaina, gledajući uokolo. Nosila je sunčane naočale da sakrije oči, ali i smeđe kontaktne leće u slučaju da mora maknuti naočale, te istu kapu koju je i inače nosila da sakrije kosu. Swain je pogledao u nju i uhvatio je za ruku, povukavši je bliže sebi.

Mislio je o sebi kao o nekompliciranom čovjeku s potrebama i željama, onime što je volio i onime što nije volio, ali nije bilo ničega nekompliciranog u ovoj situaciji s Lily i načinu na koji se osjećao zbog nje. Najbolje što je mogao bilo je brinuti o jednoj po jednoj stvari, po kriteriju važnosti, i nadati se da će sve ispasti dobro. Naravno, s Lily nije moglo ispasti dobro i osjećao se kao da mu netko šakom stišće srce svaki put kada bi pomislio na ono što mora napraviti.

Kada bi barem mogao razgovarati s Frankom. Frank je bio živ, pri svijesti, ali pod sedativima i još uvijek na odjelu intenzivne njege. Po Swainovom mišljenju, 'pri svijesti' nije baš opisivalo njegovo stanje, jer je prema riječima Frankove pomoćnice, on mogao reagirati na zahtjeve poput

'stisni mi ruku', te povremeno izgovoriti tiho riječ 'vode'. Swainu je 'pri svijesti' značilo razgovarati i racionalno razmišljati. Frank je bio daleko od toga. Nije bio u stanju razgovarati preko telefona, čak i da u sobi ima telefon, a nije ga imao.

Moralo je postojati neko drugo rješenje za Lily. Želio je razgovarati s njom: posjesti je, uhvatiti je za ruke i reći točno što se događa. Stvari nisu morale ići onako kako je Frank želio.

Nije to učinio jer je bez imalo sumnje znao što bi ona napravila. U najboljem slučaju bi otišla od njega i nestala. U najgorem bi ga pokušala ubiti. Uzevši u obzir njenu prošlost i činjenicu koliko je bila ratoborna i nepovjerljiva općenito, kladio bi se na najgori mogući scenarij. Da je već nije izdao ljubavnik koji ju je pokušao ubiti... možda bi imao šansu. Gotovo je naglas zarežao kada mu je ispričala o tome događaju, jer je znao kako se ona osjećala u vezi s tim.

Nakon što je tada jedva pobjegla živa, ne bi mu bila sklona pružiti priliku da priča prije no što počne pucati.

Osjećaji su joj bili uzdrmani i on je to znao. Izdaja i gubitak tukli su je do točke u kojoj se gotovo potpuno povukla u sebe, jer ne bi mogla izdržati još jedan udarac. Jako je dobro znao da su je samo određene okolnosti dovele do njega, iako je on brzo iskoristio situaciju. Žudila je za ljudskim kontaktom i dok ga je izbjegavala, a život joj je bio u potpunosti bez smijeha, zabave i užitka. Barem joj je to mogao dati, na kratko, i kao što joj je rekao, bio je prokleti sretnik jer je upravo to bilo ono čemu je najmanje mogla odoljeti.

Način na koji je cvjetala posljednjih nekoliko dana slamao mu je srce. Nije si laskao smatrajući da je razlog tome njegova odlična tehnika vođenja ljubavi ili čak njegova osobnost; jednostavan je ljudski dodir to učinio, izvukao je iz njene ljuske, pustio je da se smije, te prihvaća i daje osjećaje. Ali nije bilo moguće da nekoliko dana nadoknadi mjesece i godine uvjetovanja; još uvijek je oprezno držala ravnotežu i samo trag izdaji razorio bi povjerenje koje je on gradio me u njima.

Bio je potpunoj zbrci, jer je bio iznenađen kao i ona. Ako je on nju dirao, i ona je njega.

Protekle dvije noći, vođenje ljubavi s njom, bilo je ... prokletstvo, bilo je nejljepše vrijeme njegovog života. Gubitak nje rastrgat će mu srce i dušu, a dozvolio je da stvari odmaknu tako daleko da će je izgubiti bez obzira na sve, jer, da joj kaže tko je on i da je poslan da je pronađe, ona bi vidjela samo izdaju. Sranje.

Prokletstvo. Mislio je da će se moći nositi s time, zabaviti se i pružiti joj malo zabave, ali nije razmišljao o tome koliko će ona postati važna u njegovom životu. Niti je znao koliko je ona bila emocionalno izubijana. Bio je glup i arogantan, razmišljao svojim malim mozgom umjesto velikim, a sada će i on i Lily to platiti.

Dobro, on je zaslužio platiti, ali Lily nije. Ako ništa drugo, ona je bila pozitivac u ovoj situaciji.

Pa, ubila je CIA-inog doušnika; gad je zaslužio umrijeti, pogotovo kada ga se promatra u svjetlu onoga što je planirao s virusom gripe. Nije da je ona to tada znala, budući da joj je motiv bila čista osveta, ali Swainu je to bilo cjepidlačenje. Sve se svodilo na to da Lily nije odustajala. Samo se nastavila boriti, voljna žrtvovati sebe da napravi ono što je smatrala ispravnim. Nije mnogo ljudi imalo takav moralni stav, ili običnu tvrdoglavost, kako god to željeli nazvati.

Želudac mu je propao i srce mu je počelo lupati kada je shvatio što se dogodilo, kako je bio slijep. "Isuse Bože," rekao je naglas. Unatoč hladnom danu, oblio ga je znoj.

Lily je pogledala u njega, iznenađena. "Što?"

"Zaljubljen sam u tebe." Rekao je to začuđeno, šokiran shvaćanjem svojih osjećaja i katastrofe koja je bila pred njim. Zaškripao je zubima, stisnute čeljusti, da ne izlane sve. Ono što je sada rekao bilo je dovoljno da se osjeća kao da se bacio s litice.

Zbog sunčanih naočala nije joj mogao vidjeti oči, ali shvatio je da brzo trepće i da su joj se usta malo otvorila. "Što?" ponovila je, ali ovoga je puta riječ bila jedva čujna.

Zazvonio joj je mobitel.

Grimasa joj je izobličila lice. "Tako sam umorna od ovih prokletih poziva!" promrmljala je dok je vadila mobitel iz džepa.

Frustriran prekidom, on je zgrabio telefon. "Znam što misliš," zarežao je dok je gledao u mali ekran. Zastao je, buljeći u broj. Poznao je taj broj; njega je zvao prije tek nekoliko dana. Što za ime- ? "Ovoga puta imamo broj," rekao je da prekine tišinu, a zatim otvorio telefon i prasnuo: "Da, što je?"

"A ... možda sam dobio krivi broj."

"Mislim da niste," rekao je Swain, razmišljajući brzo jer mu je tihi glas potvrdio sumnje. "Zvali ste radi sastanka?"

Možda je i pozivatelj prepoznao njegov glas jer je dugo vladala tišina, toliko dugo da se Swain pitao nije li prekinuo vezu. Konačno je čovjek rekao, "Oui."

"Ja sam prijatelj za kojega vam je rečeno," rekao je Swain nadajući se da ga ovaj tip neće odati. On je znao da je Swain CIA; ako pita Lily o tome, igra je završena.

"Ne razumijem."

Ne, nije razumio, jer je pretpostavljao - točno je pretpostavljao - da je Swain bio poslan u Francusku riješiti se problema, točnije Lily. A Sada je Swain bio ovdje i očito radio s njom.

"Ne trebate razumjeti," odgovorio je Swain, "samo recite hoće li se sastanak održati."

"Oui. Nisam znao da će ovaj park biti tako - ja sam kod bazena u središtu. To je bolje mjesto za sastajanje. Sjedit ću na rubu bazena."

"Bit ćemo tamo za pet minuta," rekao je Swain i zatvorio telefon.

Lily mu je zgrabila telefon iz ruke. "Zašto si to napravio?" prasnula je.

"Da bi bio siguran da nisi sama," rekao je Swain. To je bio dovoljno dobar razlog, a osim toga, bio je jedini kojega se mogao sjetiti. "Čeka nas u sredini parka, kod bazena." Uhvatio ju je za ruku da je uvede u park.

Oslobodila je ruku. "Stani."

Stao je na pola koraka i pogledao u nju. "Što?" Bojao se da će inzistirati na razgovoru o onoj njegovoj iznenadnoj izjavi, jer su, po njegovom iskustvu, žene voljele razgovarati o stvarima do posljednjeg detalja; ali njen je um išao potpuno drugim smjerom.

"Mislim da se trebamo držati izvornog plana. Ti ostani iza, da me možeš promatrati. Rodrigo je možda bio dovoljno lukav da zna da bismo bili sumnjičavi kada bi skočio na prvi spomen sastanka."

Da joj dozvoli da se sama sastane s tipom koji je znao da je on CIA? To se neće dogoditi. "Nije bio Rodrigo," rekao je. "Kako znaš?"

"Jer tipu ovaj park nije poznat; nije znao da ulaz u subotu nije najbolje mjesto za sastanak. Misliš li da Rodrigo to ne bi provjerio? I pogledaj oko sebe: bi li Rodrigo pokušao oteti ženu uz ovoliko ljudi? Ovo je vjerojatno netko pošten."

"Vjerojatno, ali ne sigurno," istaknula je.

"Dobro, gledajmo na to ovako. Ako to jest Rodrigo, bi li ga prisutnost još jedne osobe spriječila u namjeri?"

"Ne, ali ne bi mogao napraviti ono što želi neprimjećeno."

"Točno. Vjeruj mi, ne riskiram tvoj život, a čak ni svoj. Rodrigo bi odabrao neko povučeno mjesto, jer bi bilo glupo od njega da napravi drugačije."

Razmislila je o tome i konačno kimnula glavom. "Imaš pravo. Rodrigo uopće nije glup čovjek."

Isprepleo je prste s njenima i krenuli su. Zbog osjećaja njene tanke ruke u svojoj, ponovno mu se činilo da mu je želudac propao. Bože, što će sada napraviti sa svim ovim?

"Tek toliko da znaš, čula sam što si rekao." Pogledala ga je preko gornjeg ruba naočala.

Stresao se kada je vidio kako ga gledaju smeđe oči, a ne plave, kao da je usisan u neki drugi svemir.

Kratko joj je prstima stisnuo ruku. "I?"

"I... drago mi je." Bilo je to jednostavno rečeno i prostrujalo je kroz njega. Većini je žena lako reći 'Volim te', puno lakše nego muškarcima, ali Lily nije bila većina žena. Za nju je voljeti značilo sakupiti svaki atom hrabrosti kojeg je imala - a to je bilo mnogo hrabrosti.

Hodali su držeći se za ruke i ušli u ogroman park koji je nekada pripadao kardinalu Richelieu.

Velik je bazen sa središnjom fontanom bio u sredini. Ljudi su hodali uokolo, neki su jednostavno uživali u vrtovima iako u studenome nisu baš bili veličanstveni kao prije nekoliko mjeseci, neki su sjedili na rubu bazena dok su ih drugi fotografirali da imaju uspomenu na mjesto odmora kada se vrate kući. Swain i Lily hodali su oko bazena i pogledom tražili čovjeka koji je bio sam i nosio crveni šal.

Ustao je kada su mu prišli. Swain ga je brzo procijenio. Bio je uredan, uglađen čovjek, srednje visine, tamne kose i očiju, te strukture lica koja je gotovo vikala 'Francuz'. Po načinu na koji mu je pristajala jakna, reklo bi se da je ili nenaoružan ili da je, poput Lily, oružje nosio na gležnju. Držao je aktovku - to je bio detalj po kojem je odskakao od drugih posjetitelja parka; bila je subota, nije bilo vrijeme za ljude koji su radili u uredima. Nije bio vješt u špijunskom poslu, pomislio je Swain, jer bi inače znao da se treba uklopiti, a ne odskakati.

Čovjekove su tamne oči prvo pregledale njegovo lice, a zatim prešle na Lilyno. Začudo, crte lica su mu se opustile. "Mademoiselle," rekao je i lagano se naklonio iz poštovanja. Da, to je definitivno bio tih glas kojeg se Swain sjećao. Nije mu se svi ao način na koji je tip gledao Lily i privukao ju je malo

bliže - bila je to jedna od gesti koje muškarci koriste da daju drugim muškarcima do znanja da su na rubu osobnog teritorija.

Čovjek iz Interpola već mu je znao ime, ali da spriječi izlajavanje pred Lily koje se ne bi moglo objasniti, Swain je rekao, "Zovite me Swain. A sada, vi znate njeno ime i znate moje ime. Što je s vašim?"

Pametne tamne oči su ga proučavale. Čovjek iz Interpola nije oklijevao jer nije bio siguran što treba napraviti, već zato što je razmatrao svaki aspekt. Očito je odlučio da nema razloga za tajanstvenost, budući da je Swain imao broj njegovog mobitela i izvore kojima bi sam mogao saznati kako se zove. "Georges Blanc," rekao je čovjek. Pokazao je na aktovku. "Sve što trebate znati o sustavu je ovdje, ali nakon pomnog razmišljanja shvatio sam da neprimjetan ulazak sada nije izvediv."

Swain je oštro pogledao uokolo, pazeći da nitko ne može čuti što govore. Bilo je dobro što čovjek i inače tiho govori. "Trebali bismo otići negdje gdje ćemo imati više privatnosti," rekao je.

I Blanc je pogledao uokolo i kimnuo u znak razumijevanja. "Ispričavam se," rekao je. "Nisam baš vješt u proceduri."

Odšetali su do pažljivo podrezanih stabala. Swainu se baš i nisu svi ali uređeni vrtovi, jer je više volio neobuzdanu prirodu, ali po parku je bilo kamenih klupa i pretpostavljao je da bi za mirnoga dana bilo nečeg ozbiljnog u takvom okruženju. Činilo se da takvi vrtovi ipak privlače mnoge, iako se on tu baš i nije odlično snalazio. Našli su jednu od tih klupa i Blanc je pozvao Lily da sjedne. Stavio je aktovku pored nje.

Odjednom uzbunjen, Swain je zakoračio naprijed i uzeo aktovku, odmičući je od Lily. Vratio ju je Blancu. "Otvorite je," naredio je, jasnim tonom. U aktovci je vrlo lako mogla biti bomba.

Lily je bila na nogama i Swain se pomaknuo tako da je stajala iza njega, istovremeno posežući u unutrašnjost svog kaputa. Ako je u aktovci uistinu bila bomba, možda ju je mogao zaštititi, iako je sumnjao da bi Blanc raznesao bombu dok je i sam tako blizu. Ali što ako Blanc nije imao detonator nego netko tko ih je promatrao?

Sjena uzbune preletjela je Blancovim licem i zbog brzine kojom se Swain kretao i zbog strogosti njegova glasa. "Tu su samo papiri," rekao je uzimajući aktovku i otvarajući je.

Podignuo je gornji dio i pokazao hrpu papira u unutrašnjosti. Unutra je bio džep i on ga je rastvorio da ga Swain pregleda, a zatim okrenuo papire.

"Možete mi vjerovati." Izdržao je Swainov pogled dok je govorio i Swain je shvatio poruku.

Napetost u njegovim ramenima je popustila i maknuo je ruku s drške svog pištolja. "Oprostite," rekao je. "Ništa ne prepuštam Rodrigu Nerviju."

Lily ga je udarila u leđa. "Što to izvodiš?"

Vjerovao je da ju je naljutio jer ju je pokušao zaštititi. Da je znala što se moglo dogoditi, bacila bi se pred njega da ona njega zaštiti, ali nije bila istrenirana za ovakva sranja ništa bolje od Blanca i nekoliko sekundi nije shvaćala što Swain radi. On bi radije u pakao nego se ispričao za nešto što bi i ona napravila. Pogledao ju je iskosa preko ramena. "Živi s tim."

Buljila je u njega, a zatim ga namjerno zaobišla i ponovno sjela na klupu. "Molim vas, sjednite, monsieur Blanc," rekla je na svom savršenom francuskom.

Uz pogled upućen Swainu kojim je govorio da se zabavlja, Blanc je to i učinio.

"Rekli ste da tajan ulazak sada možde ne bi bio izvediv," rekla je Lily potičući ga.

"Da, dodatne vanjske mjere sigurnosti to su poprilično otežale- pogotovo noću, kada su dodatni stražari raspoređeni na svaki ulaz i u svaki hodnik. Tijekom dana zapravo ima manje osiguranja, ali ima i više radnika."

To je bilo logično, pomislio je Swain. Nije bilo dobro za njih, ali bilo je logično.

"Predlažem da vas ubacimo unutra danju."

"Kako ćete to učiniti?" pitao je Swain.

"Sredio sam da vas unajmi mlađi Nervi, Damone, koji je stigao iz Švicarske pomoći svome bratu. Jeste li ga ikada sreli, mademoiselle?"

Zavrtjela je glavom. "Ne, uvijek je bio u Švicarskoj. Pretpostavljam da je on nešto poput financijskog čarobnjaka. Ali zašto bi on trebao unajmiti bilo koga za bilo što? Zar ne bi Rodrigo to učinio?"

"Kao što sam rekao, on je došao preuzeti nešto administrativnog tereta. Želi da vanjska tvrtka pregleda mjere osiguranja i uvjeri se da su što neprobojnije. Budući da bi se to napravilo zbog zaštite laboratorija, Rodrigo se slaže."

"Rodrigo zna kako ja izgledam," istaknula je Lily. "Svi njegovi zaposlenici to znaju."

"Ali ne poznaje monsieur Swaina, zar ne?" rekao je Blanc. "To je odlično. A vjerujem i da ste vi pomalo vješti u maskiranju?"

"Do određene točke," rekla je Lily, iznenađena što on toliko toga zna.

"Dakle, taj će nas Damone unajmiti bez provjeravanja?" pitao je Swain sumnjičavo.

Blanc se blago nasmiješio. "Meni je dat zadatak lociranja nekoga u njegovo ime. Vjeruje mi i neće sumnjati u moju odluku. Sam će vas Damone Nervi provesti kroz osiguranje i u laboratorij." Raširio je ruke. "Što bi moglo biti bolje?"

29.

"Ovo nije lak posao," rekao je Swain. Zbog privatnosti, preselili su se u malen kafić gdje su sjedili za najizoliranijim stolom i uz kavu prelazili po sadržaju aktovke. Koristili su se i engleskim i francuskim nakon što su otkrili da im to odgovara. Blanc se mogao bolje izraziti na francuskom, ali Swain ga je razumio, i obrnuto. Bez razmišljanja, Lily je koristila oba jezika, ovisno o tome s kim je od njih dvojice razgovarala. "Treat će mi barem jedan tjedan za kupiti sve s popisa," nastavio je.

Blanc je odmah pogledao u Lily kao da traži potvrdu, što je Swainu jako zasmetalo. Ona je slegnula ramenima i rekla, "Ne znam ništa o eksplozivima i razaranju. Swain je stručnjak."

Nije joj rekao da je stručnjak, ali cijenio je njeno pouzdanje u njega. A ispalo je tako da on zaista jest znao mnogo o detonatorima i sličnim stvarima.

"Vanjska priča koju ste smislili za Damonea je dobra," objasnio je, "ali mi je sada moramo potkrijepiti. Po onome što ste rekli, taj Damone nije glup."

"Ne," promrmljao je Blanc. "Daleko od toga."

"Možete se kladiti da će Rodrigo biti barem toliko znatiželjan da pregleda naše papire."

"To je najmanje što će učiniti," rekla je Lily suho. "Ako bude imao vremena, obaviti će potpunu istragu."

"Morat ćemo se pobrinuti da nema toliko vremena. Morat ćemo postaviti eksplozive prvi put kad uđemo, jer nam se možda ne pruži druga prilika. Vjeruje li vam Damone dovoljno da nas uvede u laboratorij prije no što Rodrigo dobije priliku istražiti nas?"

"Da," odgovorio je Blanc bez oklijevanja. "Reći ću mu da sam obavio detaljnu istragu."

Swain je želio pitati zar Damone ne zna da Interpol nije obavljao istrage, ali je progutao riječi jer nije bilo nikakve šanse da objasni Lily kako je znao da je Blanc iz Interpola. Blanc nije bio jedini koji se morao pažljivo kretati u ovom razgovoru.

"Treat ćemo poslovnim automobil ili kombi, vizit karte, radna odijela - moramo zadovoljiti sve vanjske zahtjeve posla. U kombiju može biti sve što trebamo; ovi nacrti barem će mi dati ideju o površini koju ćemo morati

pokriti. Pretpostavljam da ne znate gdje je točno laboratorij koji nas zanima smješten unutar kompleksa?"

Blanc je zavrtio glavom. "A ne znam nije li sve na jednome mjestu. Podaci bi mogli biti razbacani po čitavom kompleksu, iako bi to bilo prilično nemarno pohranjivanje informacija, zar ne?"

"Ili pametno, ako postoje kopije podataka tako da imaju sve podatke i ako se drugi dijelovi podataka unište. To ćemo morati otkriti dok smo tamo. Može li Damone srediti da nas dr. Giordano osobno povede u obilazak? Budući da je u pitanju sigurnost njegova vlastita rada, vjerojatno bi nam sam pokazao gdje su pohranjene sve kopije podataka tako da bude siguran da je sve primjereno zaštićeno," rekla je Lily.

Radili su s puno nesigurnosti, ali Swain se sjetio da je Lily bila na glasu zbog sposobnosti čitanja ljudi. To je bio razlog zbog kojeg je, osim što se tiče jedne stvari, bio prirodan u njevoj blizini. Nije želio da ona otkrije bilo što lažno vezano za njega. Lily je upoznala dr. Giordana, znala je kakav je. Bio je ponosan na svoj posao, rekla je; profesionalno, sve je to bilo genijalno. Dakle, vjerojatno bi im mogao sam pokazati sve sigurnosne mjere oko njegovih istraživanja. Posao mu je već jednom bio uništen; sigurno ne bi želio da se to dogodi još jednom.

Zabrinutost se počela čitati u Blancovim očima. "Hoćete li eksplozive 'pokrenuti' dok je tako mnogo ljudi u blizini, ili ćete pričekati noć, kada ima manje radnika?"

"Ne možemo riskirati da netko otkrije eksplozive ako ih ostavimo do noći. Morat ćemo ih detonirati što je brže moguće nakon što ih postavimo."

"Mogli bismo održati lažnu vježbu pod prijetnjom bombom," predložila je Lily. "Objaviti odmah da će se u neko doba dana oglasiti alarm i da će se zahtijevati brz i miran izlaz. Ako netko vidi nešto sumnjivo, vjerojatno će pomisliti da je to dio vježbe. Zapravo, možemo i to učiniti dijelom vježbe: reći ljudima da se lažni eksplozivi postavljaju po cijeloj zgradi i da će provjeravati jesu li radnici primijetili nešto neobično tijekom svoje uobičajene rutine. Od njih se neće tražiti da provode istrage, samo da budu oprezni, tako nešto. Bonus svakome tko primijeti eksplozivnu napravu. Ne smiju ih dirati, samo javiti mjesto."

"Učiniti radnike dijelom plana?" Swain je napola zatvorio oči dok je razmišljao o tome. To bi riješilo velik dio nesigurnosti plana, jer bi se od njega i Lily očekivalo da se šuljaju uokolo i postavljaju čudne pakete. Dr. Giordano bi im čak mogao pokazati neka dobro skrivena mjesta za eksplozive. Plan je

bio toliko podao i dobar da nitko ne bi bio na oprezu zbog njih. Najveći će izazov vjerojatno biti zamaskirati Lily dovoljno dobro da je dr. Giordano ne prepozna. "To je odlično. Svi a mi se. Čak bismo imali i izliku za unošenje eksploziva, ako ga otkriju; mogli bismo pokazati radnicima kako točno izgleda Semtex ili C-4, tako da ih mogu prepoznati u budućnosti."

"Koristit ćete plastični eksploziv?" pitao je Blanc.

"On je najsigurniji" - najsigurniji za onoga koji rukuje njime -"i najstabilniji." Swain nije znao kojeg će uspjeti nabaviti, Semtex ili C-4, ali što se tiče rukovanja, me u njima nije bilo puno razlike. Oba su bila stabilna, oba su bila moćna i oba su zahtijevala detonatore da bi eksplodirali. Semtexbi ovdje možda bio lakše dostupan, budući da se proizvodio u Republici Češkoj, ali nova je verzija gubila plastičnost nakon tri godine, pa će se, ako zaista dobije Semtex, morati uvjeriti da nije prestar za rad.

"Ugovorite nam sastanak s Damoneom za sedam dana od danas," rekao je Swain Blancu.

"Bit ću u kontaktu s vama, ako budemo kasnili s nabavljanjem svega što nam je potrebno."

"Želite se sastati s njime u subotu?"

"Ako subotom ima manje radnika u kompleksu, to bi bilo dobro."

"Da, shvaćam. Pokušat ću srediti sastanak za taj dan."

"Još nešto," rekla je Lily.

"Da, mademoiselle?"

"Naknada od milijun dolara. Želim je uplaćenu na moj račun prije nego krenemo. Jedan od razloga jest što ćemo trebati novac za kupovinu svega što nam bude potrebno."

Blanc je izgledao prestrašeno.

"Američkih," dodala je Lily. "To je bio dogovor."

"Da, naravno, ja ću ... se pobrinuti da to bude učinjeno."

"Ovo je moj brojčani račun i moja banka." Načrkala je ime i broj na papirić i pružila mu ga. "U ponedjeljak poslijepodne provjerit ću stanje."

Blanc je uzeo papir. Swain je pomislio kako još uvijek ima pomalo iznenađen izraz u očima, kao da uistinu nije mogao vjerovati da će Lily uzeti novac umjesto da to napravi zbog svoje dobrote. Swain je mislio da bi ona obavila posao čak i kada bi sama trebala platiti, ali budući da je Blanc ponudio platiti joj, nije bila toliko glupa da ga odbije.

Swain je plaćao kavu dok je Lily uredno sve vraćala u aktovku. Ispružila je ruku da se rukuje s Blancom, ali Francuz je umjesto rukovanja prinio njenu

ruku usnama i poljubio je. Bijesan, Swain je posegnuo i oslobodio joj ruku iz Blancova stiska. "Prestanite. Ona je zauzeta."

"I ja sam, monsieur," promrmljao je Blanc. "Međutim, nisam nezahvalan."

"Drago mi je. A sada idite i budite zahvalni nekome drugome."

"Razumijem," rekao je Blanc i ponovno je bilo dubljeg značenja iza njegovih riječi.

Lily se hihotala dok su odlazili. "Francuzi ljube ruke. Ništa time ne misle."

"Moš' mislit. On je muškarac, nije li? Misli nešto time."

"A ti to znaš iz iskustva?"

"O, da." Uhvatio joj je ruku. "Prokleti Francuzi ljube što god stignu. Tko zna gdje su mu sve bile usne."

"Znači li to da bih si trebala prokuhati ruku da se riješim bakterija?"

"Ne, ali ako te ponovno poljubi, ja ću njemu prokuhati usnice."

Tiho se nasmijala, oslanjajući se o njegovu ruku. U obrazima joj je bilo malo rumenila, što mu je govorilo da je jedan dio nje uživao u njegovoj ljubomori. Stavio joj je ruku oko ramena i privio je k sebi dok su hodali.

Tjedan! Iako će čitav tjedan biti zaposleni, Swain se osjećao kao da mu je odgođeno izvršenje smaknuća. Imat će Lily barem još sedam noći. Za tjedan dana Frank bi mogao biti dovoljno dobro da može razgovarati na telefon - ako ne bude nikakvih pogoršanja.

"Nisam te htjela izostaviti što se tiče novca," rekla je Lily naglo, privlačeći njegovu pozornost na sebe. "Prebacit ću polovicu tebi."

"Nisam čak ni razmišljao o novcu," rekao je potpuno iskreno. On je radio uz plaću američke vlade, iako njegovi postupci nisu bili odobreni; već je bio plaćen. "Zadrži sve. Ja imam novca, a po onome što si ti rekla, mislim da trebaš obnoviti svoju ušteđevinu." I to je bila istina. Hoće li ona biti živa za uživanje u toj ušteđevini, bilo je drugo pitanje.

Morat će biti. Ne bi mogao podnijeti ništa drugo. Frank će jednostavno morati to shvatiti.

Te noći, kada su bili u hotelskoj sobi, došla je do njega dok je sjedio za radnim stolom i pregledavao nacрте koji su bili u aktovci. Blanc je označio funkciju svake prostorije na nacrtu kompleksa laboratorija, pa je Swain uspio suziti područje koje će trebati pokriti. Neće trebati običi čitav prostor, već samo izabrati neke dijelove. Na primjer, nije bilo potrebe za obilaženjem zahoda i soba za sastanke; to bi bilo trošenje eksploziva. Kada Swain pretvori

čitavu površinu u kvadratne metre, moći će procijeniti koliko će mu eksploziva biti potrebno.

Lily se naslonila na njegova leđa i lagano ovila ruke oko njega, a zatim ga poljubila iza uha. "I ja tebe volim," rekla je ozbiljnim tonom. "Mislim. Ipak, prilično sam sigurna. To je zastrašujuće, zar ne?"

"Prokleta stravično." Ispustio je olovku koju je koristio za izračunavanje kvadratnih metara prostorija i okrenuo se na stolici, te ju povukao u krilo. "Mislio sam da ćemo se samo malo zabaviti zajedno; a onda sam se odjednom počeo pitati jesi li dovoljno pojela za doručak. Ti si kao Stealth bombarder. Moj radar te uopće nije primijetio." Namrštio se gledajući je.

"Ne gledaj u mene," bunila se. "Ništa od ovoga nije moja krivica. Pazila sam na svoja posla, bila u oružanom obračunu u kojem sam bila malo nadjačana, kada si ti doletio usred svega. Usput, bila je to dobra vožnja-način na koji si upravljao Jaguarom."

"Nedostaje mi taj auto," rekao je sjetno. "I hvala vam, gospo. To se zove naglo skretanje, a koristi se kada se trebaš okrenuti, a nemaš vremena za baviti se glupostima kao što su stajanje i okretanje unatrag."

"Mislila sam da si sretan s Mercedesom."

Prethodnog poslijepodneva vratili su Fiat i on se još jednom bacio na luksuzan automobil sa snažnim motorom, Mercedes S-klase. Lily je zapravo bilo ugodnije u Fiatu, ali činilo se da je Swainov ego izravno povezan s brojem cilindara pod haubom automobila kojeg je vozio, pa je popustila. Fiat je bio zabavan dok je trajao, a budući da je on plaćao, pretpostavljala je da je u redu da vozi što želi. Samo joj je bilo drago što nije bilo dostupnog Rollsa.

"Jesam," rekao je. "Nitko ne radi motore kao Nijemci. Ali Jaguar je bio nešto posebno. A i Megane se dobro držao."

Lily se pitala kako su s razgovora o tome da su zaljubljeni došli do razgovora o automobilima.

Ovila mu je ruke oko vrata i stisnula se uz njega. Kamo će ići odavde? I je li uopće imalo smisla brinuti se o budućnosti dok ne budu sigurni da će je imati?

"Ostani u..." počeo je Swain.

"Nemoj niti početi," prekinula ga je Lily. "Nema šanse da ću ostati u autu."

"Bila bi sigurnija," primijetio je savršeno logično. Mrštio se prema njoj. Mrzio je to što je njena logika jednako savršena kao njegova. Ona se namrštila prema njemu, kriveći lice u pretjeran izraz ismijavajući ga.

"Ne trebam nikoga da me štiti."

"Dobro. Onda ću ja to raditi, budući da nema opasnosti."

"Sranje." Rukom si je protrljao lice, a zatim zabubnjao prstima po upravljaču. Barem je upravljač pripadao pravom automobilu, crnom Mercedesu S-klase; to je bila jedina utjeha koju je mogao pronaći u tom trenutku.

Zbog ove je kupovine bio živčan poput miša u sobi punoj usnulih mačaka. Imao je jeziv osjećaj na stražnjoj strani vrata, a svi su mu instinkti govorili da bi ovo moglo postati gadno. Da je on bio jedini umiješan, mogao bi sve bolje napraviti, gledati na to više kao na izazov njegovim talentima, ali i Lily je bila umiješana i to je mijenjalo čitavu sliku.

Trebala su mu tri dana da na e dobavljača za onoliko plastičnog eksploziva koliko mu je trebalo, a tip je inzistirao da se na u u lošem dijelu Pariza, gdje su trebali razmijeniti eksploziv i novac. Što se tiče loših mjesta, Swain je pretpostavljao da je ovo bilo me u najgorima. Loš dio je loš dio i on je bio u mnogim takvim dijelovima, ali ovdje je nešto smrdjelo i to je povećavalo njegov oprez.

Dobavljačevo ime je, navodno, bilo Bernard. Bilo je to dovoljno uobičajeno ime, pa se možda zaista tako zvao. Swain je sumnjao u to, ali nije mario za to je li to tipu pravo ime ili ne. Bilo mu je stalo samo do toga da se uvjeri da se eksploziv može koristiti, da mu preda novac i zatim ode odatle živ. Neki loši tipovi jako dobro zara uju za život prodajući istu ilegalnu robu ponovno i ponovno; samo ubiju kupca, te zadrže robu i uzmu novac.

Vrlo je vjerojatno da dolaze i neki kupci sa sličnom idejom u glavi: ubiti prodavača, zadržati novac i uzeti robu. Profitirali su i jedni i drugi. To je značilo da će ovaj Bernard biti jednako živčan kao Swain. To nije bilo dobro.

"Ne mogu ti čuvati leđa odavde, iz auta," rekla je Lily, provjeravajući što može vidjeti u odrazu retrovizora. Bila je zamaskirana. Noćas je bila u crnom od glave do pete, pod crnim kožnim kaputom koji joj je bio malo prevelik i skrivao njenu vitku, ali potpuno ženstvenu figuru.

Umjesto uobičajenih modernih čizmica, nosila je motorističke čizme s pet centimetara visokom potpeticom. Čizme su povećavale njenu visinu, a bile su i takvog modela da skrivaju veličinu njenih stopala. U specijaliziranoj je trgovini kupila lateks u boji kože i učila je kako pojačati crte svoje čeljusti i čela da izgledaju muževnije. Nosila je i sme e kontaktne leće, a plavu je kosu sakrila crnom pletenom kapom koju je navukla gotovo do obrva, koje je

potamnila da bi bile u skladu sa srednje velikim lažnim brkovima koje si nalijepila ispod nosa.

On je prasnuo u smijeh kada ju je prvi put vidio, ali sada, kad je jedina svjetlost dopirala od automobilskih farova, izgledala je prilično stvarno. Izgledala je muževno i zastrašujuće. Krenula je ošišati trepavice da izgledaju muževnije nakon što je na njih nanijela maškaru da ih potamni, ali Swain ju je spriječio. Ako je itko pogleda s tako male udaljenosti da joj vidi trepavice, svejedno će biti u nevolji.

Držala je svoj pištolj u ruci. Ako ga bude trebala iskoristiti, sekunde koje bi bile potrebne da ga izvuče iz čizme ili iz džepa mogle bi biti preduge.

Swain se panično bojao toga da ona makar i nogom stane na tlo. Da može biti po njegovom, ovio bi je oklopom i možda bi i sam nosio pancirku. Nažalost, izgubio je argumente u raspravi o tome bi li ona trebala poći s njime ili čekati u hotelu, a sada je izgubio i onaj u raspravi o tome treba li ostati u automobilu. Činilo se kao da u posljednje vrijeme uvijek gubi u raspravama s njom i nije znao što učiniti. Razmišljao je o tome da je zaveže za krevet u hotelu, ali na koncu bi je trebao odvezati - a ovo je bila Lily Mansfield, ne neka kućanica na odmoru.

Nije znao što bi ona učinila, ali bio je siguran da bi zbog toga pretrpio mnogo boli.

Hladna je fronta stigla tijekom dana, koji se od svježeg, ali ugodnog, pretvorio u oblačan i vrlo hladan nakon što je sunce zašlo. Unatoč tomu, Swain je držao prozore djelomično spuštene da mogu čuti ako im se netko približava. Namjestio je vanjske retrovizore prema dolje, da mogu vidjeti svakoga tko bi im se približavao u spuštenom položaju. Što se tiče ostale površine, on i Lily su samo trebali promatrati. Jedini smjer iz kojega nije očekivao napad bio je direktna okomica, ali to je bilo samo zato što je parkirao dovoljno daleko od ruševnih zgrada da nitko nije mogao preskočiti tu udaljenost.

Ugasio je svjetla, pa je u automobilu zavladala potpuna tama, te je posegnuo za Lilynom rukom. Nosila je rukavice jer su i njene ruke otkrivala da je žena - i to je bio problem kojeg moraju riješiti ako i ona namjerava ući u laboratorij kao muškarac. Stisnuo joj je prste. Bila je mirna poput stijene, ne pokazujući ni malo živčanosti. Što se tiče toga, radije bi da mu ona čuva leđa nego bilo tko drugi.

Automobil je okrenuo za ugao, polako im se približavajući. Prednja svjetla bila su jarka i čuo je dobro poznati, škripavi zvuk. Bernard, kujin sin, vozio je Fiata.

Swain je odmah pokrenuo motor i upalio svoja duga svjetla. Ako Bernard nije želio da vide koliko je ljudi bilo s njim u automobilu, Swain je uzvratio istom mjerom.

Budući da je zagasio unutarnja svjetla u automobilu, nije bilo svjetla koje bi otkrilo Lily kada je otvorila vrata tek toliko da se izvuče van; nekako je kliznula umjesto da izađe i stane na uobičajen način. Budući da su njegova svjetla zaslijepila ljude u Fiatu, nisu vidjeli da je ona napustila automobil, te da se, još uvijek pognuta, kreće unatrag.

Swain je potonuo nisko iza upravljača, namještajući se tako da je on blokirao gornji dio Fiatovih farova koji su mu svijetlili u lice. S tom malom promjenom, uspio je razabrati obrise triju glava u Fiatu.

Fiat je dopuzao bliže. Kada je pet do šest metara dijelilo dva automobila, stao je. Da vidi može li natjerati Bernarda da učini isto, Swain je promijenio duga svjetla u kratka. Jarko svjetlo imalo je ulogu, ali sada je ta uloga bila gotova. Nakon nekoliko sekundi, svjetla na Fiatu su bila prigušena.

Pa, hvala Bogu. Sada barem nisu svi bili zaslijepljeni. Provjerio je retrovizore, ali nigdje nije vidio Lily.

Suvozačeva vrata na Fiatu su se otvorila i visok, krupan čovjek kratke tamne brade izašao je van. "Tko si ti?"

Swain je izašao iz Mercedesa s aktovkom Georgea Blanca u lijevoj ruci. Nije mu se svidjela pomisao da nema blokadu u obliku motora ispred sebe, ali tješio se time što su i između drugog tipa i metka bila samo automobilske vrata - a to nije značilo mnogo. Metak je prolazio kroz vrata automobila kao vruć nož kroz maslac. Jedini dio automobila koji je pružao nekakvu zaštitu bio je motor. "Swain. Tko si ti?"

"Bernard."

Swain je rekao, "Imam novac."

Bernard je rekao, "Imam robu."

Isuse. Swain se jedva spriječio da ne zakoluta očima. Zvučali su poput lošeg špijunskog filma.

Nosio je oružje u futroli pod pazuhom, ispod kožnog kaputa, zbog čega je držao desnu ruku slobodnom. Bio je bolno svjestan druge dvojice muškaraca koji su sjedili u Fiatu. Bernard nije imao oružje u ruci, ali Swain je bio potpuno siguran da dvojica u automobilu jesu.

Bernard nije imao ništa u rukama. "Gdje je roba?" pitao je Swain.

"U autu."

"Da je vidimo."

Bernard se okrenuo prema automobilu i otvorio jedna od stražnjih vrata. Izvukao je malu putnu torbu koja je bila puna nečega. Sve dok Swain sam ne vidi, nije želio pretpostavljati da je puna eksploziva.

"Otvori torbu," uputio ga je.

Bernard je zagundao i stavio torbu na tlo, a zatim je otkopčao. Farovi dva automobila jasno su pokazivali sadržaj nalik na opeke, omotan u prozirnu foliju. "Izvadi jedan," rekao je Swain. "S dna, molim. Zatim ga odmotaj."

Bernard je ispustio zvuk nestrpljenja, ali posegnuo je u torbu, prošao rukom po njoj i izvukao jedan paket. Pokidao je omot.

"Sada otrgni jedan kut i mijesi ga među prstima," naložio mu je Swain.

"Nov je," rekao je Bernard ogorčeno.

"Ja to ne znam, zar ne?"

Još jedan zvuk nestrpljenja. Bernard je otkinuo kut s komada eksploziva i umijesio ga u lopticu. "Evo, vidiš? Još se može mijesiti."

"Dobro. Cijenim tvoju iskrenost," rekao je Swain ironično. Otvorio je aktovku da pokaže novac koji je bio u njoj. Američki dolari, kako je bilo dogovoreno- njih osamdeset tisuća. Zašto nitko nije želio isplatu u eurima? Zatvorio je aktovku i zaključao je.

Bernard je zalijepio kuglicu eksploziva natrag na njeno mjesto, te vratio čitav komad u torbu.

Polako mu se na licu pojavio osmijeh. "Hvala vam, monsieur. Sada ću uzeti taj novac, a ako budete jako pažljivi, sve će proći u redu -"

"Monsieur." Glas je bio Lilyn, ali toliko tih da su ga mogli čuti samo on i Bernard. "Pogledajte dolje."

Zaledio se zbog upada tog neočekivanog glasa. Pogledao je dolje, ali ništa nije vidio; svjetla automobila su ga spriječila u tome.

"Ne možete me vidjeti, je li tako?" Lilyn je glas bio tako tih da ni Swain ne bi shvatio da je ženski da nije znao. "Alija vidim vas. Pod ovim kutom, bojim se da mi je najbolji hitac usmjeren u vaše testise. Metak bi bio usmjeren prema gore, naravno, te bi vam rastrgao mjehur i dio utrobe. Možda biste preživjeli, ali pitanje glasi: biste li to željeli?"

"Što želite?" zakriještao je Bernard, iako je, naravno, znao.

"Samo robu," rekao je Swain. I on se osjećao kao da bi mogao zakriještati. Lilyn je prijatna sledila i njegovu krv. "Novac je vaš. Mi nismo prevaranti,

ali ne volimo ni biti prevareni. Vrlo mirno, napraviti ćemo razmjenu. Zatim ćete reći svojem vozaču da krene unatrag s autom, a vi ćete hodati pored njega. Ne ulazite u auto dok ne bude na kraju bloka. Jeste li razumjeli?"

Sve dok Bernard nije bio u automobilu, bio je čista meta. Hodanje uz automobil bilo je garancija da se vozač neće zabit u Mercedes dok je Lily još pod njim. Mercedes je bio teži, ali solidan Fiatov udarac svejedno bi ga gurnuo.

Bernard se umorno približio. "Ne činite ništa!" rekao je, podižući glas na račun svojih ortaka u Fiatu.

Swain mu je lijevom rukom pružio aktovku, a Bernard je njemu svojom lijevom rukom pružio torbu. Swain je ispustio aktovku i na sekundu je Bernard u rukama imao i aktovku i torbu, ali tada se Swainova lijeva ruka sklopila oko ručke putne torbe i on ju je uzeo. Desna mu je ruka bila u unutrašnjosti kaputa.

Bernard se povukao, stišćući aktovku. "Poštovali smo dogovor," blebetao je. "Nema potrebe za panikom."

"Ne paničarim," rekao je Swain mirno. "Ali ni vaš auto ne vozi unatrag, pa bi moglo doći do napadaja panike."

"Idiot!" rekao je Bernard žestoko, ali nije se znalo je li to uputio svom vozaču ili Swainu. "Vozi unatrag do ugla, polako. Ne pucaj!" Vjerojatno je zamišljao kako mu vruć metak para utrobu.

"Lily," prosiktao je Swain. "Izvuci se i uđi u auto, odmah!"

"Već jesam," rekla je s druge strane automobila dok je zatvarala vrata za sobom.

Sranje, nije čekala da vidi hoće li Bernard učiniti što mu je rečeno, ali ipak, koliko bi muškaraca ignoriralo tu određenu prijetnju? Swain joj je bacio torbu u krilo, a zatim brzo ušao i zalupio vratima za sobom, ubacio u rikverc i okrenuo automobil oštrim okretom upravljača, te stisnuo gas, što je bilo praćeno škripom gume po cesti. Iza njih zalupila su vrata automobila; čuo se visok zvuk dok je Fiat ubrzavao i kretao u potjeru. Swain je pomislio da zvuči poput šivaćeg stroja. A zatim je oštar zvuk zaparao zrak.

"Gad puca na nas," rekao je Swain smrknuto. "Ako ponovno budem morao mijenjati auto, bit ću užasno ljut."

"Nema veze," rekla je Lily spuštajući prozor i podižući se na koljena. "Ja im uzvraćam."

Pucanje s pokretne platforme u pokretnu metu bilo je više vezano za sreću nego za korištenje nekakve vještine, ali provukla se do polovice kroz

prozor, umirila se najbolje što je mogla i pažljivo opalila hitac. Iza njih, Fiat je opasno zakrivudao prije no što se ponovno poravnao, što im je govorilo da je pogodila barem vjetrobran.

Swain je pritisnuo gas do daske i pustio sve konjske snage u trk. Fiat je brzo zaostajao i Swain se zlokobno nasmiješio dok ih je zamišljao kako svi sumanuto pedaliraju, a koljena im se pomiču gore-dolje.

"Što je tako smiješno?" pitala je Lily.

"Da i ja još uvijek vozim šivaći stroj, nikada se ne bismo izvukli."

30.

"Užasno me strašiš," rekao je Swain ljutito, svlačeći svoj kožni kaput i bacajući ga na krevet, a zatim skidajući futrolu s pištoljem.

"Zašto?" pitala je Lily ljupko, predajući se impulsu koji ju je obuzimao svaki put kada bi vidjela taj kaput. Uzela ga je i pogladila mekanu kožu, a zatim ga odjenula. Bio joj je prevelik, naravno, i visio joj je s ramena, a rukavi su joj bili znatno duži, ali bio je još topao od njegova tijela i koža je bila toliko udobna da je gotovo počela presti poput mačke.

"Što to radiš?" pitao je, ometen.

"Isprobavam tvoj kaput," odgovorila je, gledajući ga kao da se to podrazumijeva. Zar nije vidio što radi? "Kao da bi ti mogao odgovarati?"

"Ne, samo ga želim osjetiti." Privukla je krajeve uza se i stala ispred ogledala, a zatim se jednostavno morala nasmijati na svoj odraz. Još uvijek je imala brkove i crnu odjeću, te pletenu kapu navučenu preko kose. Izgledala je kao križanac između uličnog razbijača i Charlija Chaplina.

Veselo je povukla brkove i lateks prema dolje, te skinula kapu i prstima prošla kroz kosu. Još uvijek je bila nalik na klauna, pa je svukla kaput i bacila ga natrag na krevet, a zatim sjela i počela skidati čizme.

"Zašto me se bojiš?" Pitala je, vraćajući se na njegovu prijašnju izjavu.

"Ne bojim se tebe; bojim se za tebe. Iako su mi se jaja uvukla kada si rekla Bernardu gdje ćeš ga upucati, ali mislim da bi svaki muškarac tako reagirao. U svakom slučaju, prestrašila si boga u njemu. Isuse, Lily, što da se Fiat zabio u auto dok si ti još bila pod njim? Znaš li kako... Što to radiš?"

"Svlačim odjeću," rekla je, ponovno ga gledajući kao da se to samo po sebi podrazumijeva.

Došla je do donjeg rublja i otkopčala je grudnjak, te ga ispustila na krevet, a zatim se oslobodila i gaćica. Potpuno gola, ponovno je uzela njegov kaput i odjenula ga, a zatim se vratila do ogledala.

Tako, to je već bilo bolje. Kaput joj je i dalje visio s tijela, ali sada je to bilo seksi, s raščupanom kosom i golim nogama. Stavila je ruke u džepove i pognula ramena, a zatim uvukla vrat. Okrenula se da vidi kako izgleda sa stražnje strane.

"Obožavam ovaj kaput," izjavila je, podižući materijal taman toliko da joj se nazirao početak guzice. Osjetila je gubitak daha i bilo joj je malo prevruće,

kao da je netko povišio temperaturu na termostatu u maloj sobi. Još je malo zadigla kaput.

"Možeš ga uzeti," rekao je promuklo. Oči su mu bile zamagljene. Došao je iza nje i uhvatio joj stražnjicu objema rukama. "Samo ga nikada ne smiješ nositi kada na sebi imaš i drugu odjeću."

"To je užasno ograničavajuće." Trebala joj je sva snaga volje da ne počne dahtati. Bradavice su joj bile tako čvrste da su je boljale, a on ih nije niti taknuo. Odakle je dolazila ta ogromna seksualna potreba? Nije znala, ali osjećala se kao da će umrijeti ako ne uđe u nju.

"Uzmi ili ostavi." Dlanovi su mu bili vrući dok joj je gnječio stražnjicu.

"Pa, dobro onda - uzimam." Izvukla je ruke iz džepova i pogladila rukave. "Teško se cjenkati s tobom."

"To nije jedino što je teško raditi sa mnom," promrmljao je uvlačeći ruku između njih da otkopča šlic. "Nagni se."

Budući da se gotovo topila, njeni su unutarnji mišići bili čvrsto stisnuti zbog sve snažnije pohote koja ju je obuzimala. Nagnula se i uhvatila rukama za zid, podižući se na nožne prste dok je on savijao koljena. Zadržala je dah dok je gurao širok glavić penisa u nju, a zatim je osjetila kako uz dugačak, ravnomjeran pokret potpuno ulazi. Uhvatio ju je za bokove, držeći je na mjestu dok se povlačio i ponovno ulazio.

Stopala su joj jedva doticala tlo, a glava joj je udarala u zid. Opsovao je i provukao jednu ruku oko njenih bokova, držeći je uza se dok ju je okretao i odvlačio prema krevetu. Nije izlazio, nije promijenio početni položaj, samo ju je nagnuo preko kreveta i počeo pumpati.

Inače je trebala izravnu stimulaciju da bi dosegla vrhunac, ali bila je toliko spremna za njega da je samo dio tih dugačkih pokreta bio dovoljan za nju. Bilo je nešto u kombinaciji adrenalina, senzualne kože na njenim golim leđima, znanja da je bila potpuno gola osim njegova kaputa, dok je on bio potpuno odjeven, primitivnog položaja, što ju je tjeralo na odgovaranje. Stisnula je noge, stezala se oko njega i osjećaj idućeg pokreta kojim je ušao duboko u nju bio je sve što joj je bilo potrebno. S uzvikom koji joj je ostao u grlu, zakopala je lice u posteljinu i šakama uhvatila materijal dok su joj trzaji potresali svaki mišić u tijelu.

Swain se nagnuo preko nje, stavljajući ruke sa svake strane njenih ramena, krećući se tako snažno da ju je svaki pokret tresao. Ispustio je promukao zvuk, a penis mu je postao nevjerojatno tvrd; zatim se počeo

pomicati u kratkim pokretima i leđa su mu se izvila u luk kada je počeo svršavati, hvatajući je za bokove i trljajući se uz nju.

Pet minuta nakon toga uspjeli su se pomaknuti. "Ne miči se," rekao je povlačeći se i zadižući kožni kaput tako da joj je mogao gledati u stražnjicu. Zagundao je i zadrhtao. "O, da, mislim da sam upravo otkrio fetiš."

"Moj ili tvoj?" uspjela je reći. Maleni su gromovi još uvijek prolazili kroz nju i sumnjala je da se isto događa i njemu, jer mu se nije jako spustio.

"Bože, koga briga?" Ispuhnuo je i čvrsto joj uhvatio stražnjicu, šireći je i provlačeći palčeve sve dok nisu stigli do mjesta gdje je njeno osjetljivo meso bilo čvrsto stegnuto oko njegove erekcije.

Cijelo joj se tijelo trgnulo kada je osjetila kako je masira; zatim se postepeno opuštala zbog umirujućih pokreta. "Ovo je izopačeno," pospano je promrmljala. "Noćas su pucali na nas; trebali bismo biti uznemireni, a ne uspaljeni."

"Adrenalin u organizmu čini čudne stvari i trebaš ga nekako ispucati. Ali ako ovako reagiraš, sam ću početi pucati na tebe."

Stresla se od smijeha, zbog čega je kliznuo izvan nje. Gundajući se ispravio i počeo svlačiti.

"Hajde, idemo se istuširati na brzinu. Oznojio sam se."

Izvukla se iz kožnog kaputa i pošla s njim u kupaonicu. Voljela bi se dugo namakati u kadi, ali bojala se da ne zaspi, pa se zadovoljila tuširanjem. Osvježena, odjenula je čisto donje rublje i jednu od njegovih košulja, te par čarapa da joj noge ne budu hladne. Soba je bila neuredna, odjeća je svuda bila razbacana, ali nije bila raspoložena za sakupljanje, a osim vješanja kožnog kaputa - morao se pobrinuti za kaput - činilo se da ni on nije bio raspoložen. Umjesto toga, nakon što je navukao hlače i ništa drugo, otvorio je torbu i počeo pregledavati komade Semtexa.

Dobre je komade stavljao na jednu stranu, a loše na drugu. Nakon što je izvadio sve komade, samo je njih pet bilo prestaro za upotrebu. "Dobro stojimo," rekao je. "Ima dovoljno dobre robe. Za svaki sam slučaj ostavio otvorenu mogućnost da će određen dio biti loš." Počeo je slagati dobre komade natrag u torbu.

Lily je gurnula jedan od loših komada prstom. "Što ćemo s ovima?"

"Pretpostavljam da odlaganje u smeće ne bi bilo previše pametno. Jedini meni poznati načini za uništenje plastike su spaljivanje ili raznošenje u zrak, pa ćemo ih morati uzeti sa sobom u laboratorij i pokušati ih detonirati s ostalima. Čak i ako ne eksplodiraju, izgorjet će u vatri."

Imao je sklopivi alat-nož, kliješta, minijaturnu pilu, i nije znala što još - u jednom dijelu koji je bio zabranjen na svim zrakoplovnim linijama, te je iskoristio oštricu noža da označi stare komade, da ih ne bi pobrkao s dobrima. Zatim je i njih stavio u torbu koju je spremio na najvišu policu u ormaru.

"Nadam se da je hotel dovoljno otmjen da nema znatiželjne sobarice," rekao je i zijevnuo. "Godilo bi mi malo sna. A tebi?"

Lily je postajala sve pospanija otkako se istuširala, pa je njegovo zijevanje potaknulo njeno.

"Brzo me hvata. Koji nam je idući korak?"

"Detonatori s radijskim upravljanjem. Morat ćemo biti na sigurnoj udaljenosti kada pokrenem eksploziju, a rastezanje stotina metara fitilja po cijelom laboratoriju moglo bi potaknuti nečiju sumnju. Kada budemo imali osnovno, poradit ćemo na ostalome: poslovnim karticama i radnim odijelima, kombiju. Neće nam biti teško to nabaviti, a magnetski znak na boku kombija sredit će preglede kroz koje ćemo proći."

"Dakle, večeras više ništa ne možemo napraviti." Ponovno je zijevnula. "Definitivno glasam za krevet." Sada kada je adrenalinska groznica nestala i kada ju je snažan seks opustio, činilo joj se da su joj kosti omekšale poput gume. Okrenula se prema krevetu i pustila da se on pobrine za svjetla. Bila je toliko umorna da je samo svukla čarape; zatim je pala u krevet.

Bila je jedva svjesna da je on izvlači iz košulje i povlači joj gaćice prema dolje. Mogla je udobno spavati u njima, ali voljela je biti naga u njegovim rukama. Uzdahnula je kada je ušao u krevet i privila se uz njega. Ruka joj je prešla preko njegovih prsa. "Volim te," promrmljala je.

Njegove su se ruke snažnije ovile oko nje. "I ja volim tebe." Osjetila je njegove usne na svojoj sljepoočnici, a zatim za nju više nije bilo ničega.

Swain je još dugo te noći ležao budan, držeći je uza se i buljeći u tamu.

U subotu, na Dan D, Lily si je uzela svo potrebno vrijeme pred ogledalom. Maska je trebala biti najbolja koju je mogla postići ili ništa neće upaliti. Ako je dr. Giordano prepozna, sve će propasti.

Mogla je izabrati - ili se ošišati na kratko i obojiti kosu, ili kupiti još jednu periku. Nije imala ništa protiv bojenja kose, ali nije ju željela ošišati na sasvim kratku dužinu ako to nije prijeko potrebno. Na sreću, u Parizu su se mogle nabaviti vrlo dobre perike. Ona koju je kupila bila je prilično dugačka za muškarca, ali ipak ne previše. Nije željela ni smeđu boju kakvu je koristila

kao Denise Morel, ali ni plavu kakvu je ona imala. To je suzilo izbor na crnu ili crvenu.

Odabrala je crnu, budući da je ta boja bila puno češća od crvene. Zapravo, većina svjetske populacija imala je crnu kosu. Preko perike stavila je kapu s izvezenim inicijalima izmišljene zaštitarske tvrtke koju je stvorio Swain. On je odabrao američko ime, budući da nije bilo šanse da uvjeri nekoga da nije Amerikanac.

Vježbala je s lateksom one vrste koja se koristi za šminku na filmu. Nije bila ni približno dobra kao ljudi koji se time bave, ali nije imala na raspolaganju godine vježbanja da bi usavršila svoju tehniku. Mogla si je malo proširiti vilicu, povisiti most na nosu tako da je imala klasičan rimski profil umjesto svog gotovo kukastog nosa - što je bio jedini način kojeg je mogla smisliti za sakriti svoj profil, koji je bio jednako prepoznatljiv kao i njene oči. Potamnila si je obrve i trepavice, te dodala brkove da sakrije puniju gornju usnicu. Odlučila je da si neće povisiti dio iznad obrva jer nikako nije mogla pogoditi točnu visinu, pa bi nakon svakog pokušaja bila nalik na neandertalca. Tamnosmeđe kontaktne leće - tamnije od onih koje je nosila kao Denise Morel - i naočale žičanih okvira bile su kraj maskiranja lica. Trebala je vješto nanijeti podlogu koja je bojila lateks u nijansu njene kože, jer nije željela da netko primijeti da ima šminku.

Čak je lateksom popunila i sitne rupice u svojim ušnim resama. Muškarac je mogao imati probušeno jedno uho, mogao bi čak nositi naušnicu na posao, ali većina muškaraca definitivno nije imala probušena oba uha. Pretpostavljala je da neki jesu, ali nije željela da bilo što na njoj privlači pažnju.

Hladno vrijeme koje je nastupilo u prosincu još je trajalo, što je bio pravi blagoslov. Da sakrije figuru, omotala si je elastičan zavoj oko grudi, a tamnoplavo radno odijelo bilo je dovoljno široko da zamaskira zaobljenost njenih bokova. Vrijeme je bilo dovoljno hladno, pa je preko odijela još odjenula laganu jaknu koja je u potpunosti sakrila njen stas. Radne čizme debelih potplata dodale su još nekoliko centimetara njenoj visini.

Ipak, njene su ruke bile problem. Nokti joj nisu bili nalakirani i odrezala ih je jako kratko, ali prsti su joj bili tanki i potpuno ženski. Zbog vremena je mogla nositi rukavice dok su bili vani, ali unutra? Nije mogla pomoći Swainu postaviti eksploziv i istodobno držati ruke u džepovima.

Najbolje što je mogla napraviti bilo je koristiti plavo sjenilo za oči za iscrtavanje vena na gornjem dijelu ruku da bi se činile istaknutije, te staviti

flastere na dva prsta, da bi davala dojam da uistinu jest netko tko radi sa svojim rukama.

Barem neće morati puno govoriti. Swain je bio zadužen za to; ona je bila radna snaga. Mogla je prebaciti glas na niži ton, ali teško ga je mogla održati. Da bi joj glas bio što grublji za vrijeme kada će morati govoriti, tjerala se na kašalj da bi si iziritirala grlo.

Swain je, naravno, mislio da je njen promukao glas seksi. Počinjala je misliti da bi mogla kihnuti i da bi on mislio da je to seksi. S obzirom na to koliko je često vodio ljubav s njom tijekom proteklog tjedna i pol, sumnjala je da joj je lagao o svojim godinama i da je zapravo dvadesetogodišnjak koji je prerano dobio sijede vlasi u kosi. Nije da joj njegova pažnja nije laskala; zapravo, upijala ju je poput presušene biljke na kiši.

Međutim, nije da nisu radili ništa drugo osim što su se trošili poput zečeva. Ili je Swain bio talentiran za pronalaženje ljigavaca u gradu, ili je imao neke zaista sumnjive poznanike. Dok je Lily - uvijek maskirana - brinula o detaljima koji su im bili potrebni, kao što je traženje kombija koji bi odgovarao njihovim potrebama, tiskanje poslovnih kartica i formulara s vrlo ozbiljnim tehničkim popisima i inicijalima tvrtke na vrhu, kupovina različitih alata, radnih odijela i čizama, Swain se družio s vrlo opakim tipovima da bi mogao kupiti detonatore koji su im trebali.

Sam je htio napraviti daljinski upravljač i govorio je da je to lako napraviti od bilo kojeg sustava za daljinsko upravljanje iz igračaka poput autića ili aviona, koje su dostupne u svakoj boljoj trgovini igračaka, ali odlučio je da bi korištenje gotovog proizvoda izgledalo puno profesionalnije, pa je sakupio potreban novac i danima se prepirao oko cijene.

Zatim je, služeći se informacijama sadržanima na karti zgrade, počeo određivati gdje će postaviti eksplozive i koliko bi oni trebali biti jaki. Lily nikada zapravo nije razmišljala o uništenju s matematičkog gledišta, iako je znala koliko se Averill ponosio time što je izračunavao snagu eksploziva toliko precizno da bi bio siguran da će obaviti posao, ali ništa više od toga. Swain joj je sve objasnio, sipajući brojeve kao da je to opće znanje; ovoliko Semtexa napraviti će ovoliko štete. Koristio je termine plastika i Semtex naizmjenice, ali kada ga je pitala o tome, priznao je da to nije isto. Plastični eksploziv C-4 i Semtex pripadali su istoj skupini eksploziva, ali plastika je bila šire poznati termin koji se koristio za oboje, što je bilo netočno. Lily je mrzila kada detalji nisu bili točni; prečesto joj je život ovisio o točnim

detaljima, pa je inzistirala da govori Semtex kada je mislio na Semtex. Zakolutao je očima, ali udovoljio joj je.

Proveo je sate i sate pokazujući joj kako i gdje da stavi eksplozive i postavi detonatore.

Detonator je bio lagani dio, ali jako je pazio na mjesta postavljanja eksploziva. Lokacije je označio brojevima, a zatim je pripremio eksploziv za svaku i označio ga istim brojem.

Proučavali su sve detalje dok nisu naučili svaku lokaciju i njen broj bez imalo oklijevanja i zapamtili nacrt. Zatim su se odvezli u blizinu laboratorija gdje je on označio udaljenosti da bi dobili bolji osjećaj veličine kompleksa i vremena koje će im biti potrebno.

Dobra vijest je bila da su imali razloga biti u kompleksu. Loša vijest je bila da bi im, ovisno o tome što će zateći kada stignu, za postavljanje eksploziva moglo trebati par sati ili više. Što se dulje zadrže, to će biti veće šanse da ih razotkriju. Swain je bio siguran; Lily nije bila, pogotovo ako se iz nekog razloga pojavi Rodrigo. Znat će preko Damonea da će 'stručnjaci za sigurnost' biti unutar kompleksa i možda će postati radoznao. Ako se pojavi, Swain će se pobrinuti za upoznavanje dok će Lily biti zaposlena drugdje i nadati se da Rodrigo neće inzistirati na upoznavanju drugog 'stručnjaka'.

Dr. Giordano je bio druga opasnost kada se radi o prepoznavanju Lily. Ona se treba potruditi da ne privuče njegovu pažnju, iako će to biti teško. Napokon, kompleks je bio njegov, a njemu je posao bio ponos i sreća. Bit će vrlo znatiželjan o Swainovom mišljenju o mjerama sigurnosti. Budući da je Swain 'vlasnik' tvrtke, bit će izloženiji pažnji od Lily, ali to nije značilo da je ona u potpunosti sigurna.

Niti jedno od njih dvoje nije zaboravilo da je to trebao biti posljednji dan na zemlji za dr. Giordana. Lily se sjećala kako je bio ljubazan prema njoj kada je bila bolesna, ali istovremeno je znala da je on u središtu zlog plana. Dok god je dr. Giordano živ, znanje o tome kako mutirati virus na način da prelazi s čovjeka na čovjeka može se iskoristiti za stvaranje epidemije. Ako se ne bude radilo o ptičjoj gripi, radit će se o nečemu drugome. Epidemija bi se svejedno mogla pojaviti, u bilo koje doba, ali ona ni u kom slučaju neće dozvoliti da bude namjerno puštena tako da bi se netko mogao obogatiti.

Plan je bio da će nakon postavljanja eksploziva odglumiti prijetnju bombom da bi vidjeli koliko se brzo zgrada može isprazniti. Kada svi budu vani, Swain će detonirati eksplozive, a Lily će, gotovo simultano, pogubiti dr. Giordana. Detonacija i požar nakon eksplozija sigurno će uzrokovati paniku,

možda i ozljede. Oni će si staviti zaštitu na uši prije detonacije i paziti da stoje iza nekakvog skloništa. Tijekom zbrke ući će u kombi i brzo se odvesti - tako su se barem nadali. Ništa nisu uzeli zdravo za gotovo.

Luksuzan hotel nije bio najbolje mjesto koje su mogli izabrati za pripremanje eksploziva. Sve su trebali počistiti svakoga dana prije no što bi došla služba za održavanje, a nisu željeli staviti eksplozive u kombi nakon što bi ih pripremili u slučaju da netko provali u njega. Posljednja stvar koju su željeli bilo je da nekom mangupu u ruke dospije toliko Semtexa.

"Jesi li spreman Charles?" pitao je Swain. Charles Fourmier je bilo ime koje su odabrali za Lily. Swainu je to bilo toliko zanimljivo da ju je zvao Charles čak i kada su bili sami.

"Mislim da je ovo najbolje što mogu postići," rekla je ustajući i okrećući se pred njim što je bolje mogla u teškim čizmama. "Izgledam li dobro?"

"Ovisi o tvojoj definiciji 'dobroga'," odgovorio je. "Ne bih te pitao da izađeš sa mnom, ako je to ono na što misliš."

"I to će biti dovoljno," rekla je, zadovoljna.

Nacerio se. "Ne želim te čak ni poljubiti. Ježim se od tih brkova." Baš je završio pakirati eksplozive, neke u torbu, a neke u kutiju. Detonatori su bili u posebnoj kutiji, a kao dodatan je oprez izvadio baterije iz daljinskog upravljača.

Bio je odjeven u radno odijelo koje je bilo isto kao njeno, s inicijalima tvrtke izvezenim na lijevom džepu na grudima, ali je ispod nosio bijelu košulju i kravatu da se vidi da je on šef i da pažnja bude usmjerena na njega. Radno je odijelo bilo dovoljno otvoreno da otkriva kravatu, ali i dovoljno široko da sakrije nosač za pištolj oko njegovih ramena. Ona se odlučila za futrolu oko gležnja koja joj je bila poznatija, iako joj je u takvim čizmama bilo teže doći do pištolja nego inače. Ipak, nisu išli na natjecanje u brzini; kada dođe vrijeme, ako sve bude išlo kako treba, imat će dovoljno vremena za izvući pištolj.

On je nosio torbu i kutiju u kojoj su bili eksplozivi, dok je ona uzela kutiju s detonatorima. Imali su dizalo samo za sebe, ali nisu se upustili u čavrljanje, niti su još jednom ponovili plan.

Svatko od njih je znao što treba napraviti.

"Ti voziš," rekao je Swain kada su stigli do kombija, vadeći ključeve iz džepa i bacajući ih njoj.

Podignula je obrve. "Daješ mi da vozim?"

"A: ja sam šef i mene se vozi, ne vozim ja. B: nije zabavno voziti kombi."

"To sam i mislila," rekla je suho. Kombi mu je vjerojatno nalik na nasukanog kita, kada se dobrovoljno odrekao ključeva.

Trebali su se sastati s Damoneom Nervijem u kompleksu u tri sata. Swain je izabrao to vrijeme jer su poslijepodne ljudi umorni i manje na oprezu nego ujutro. Kada su stigli do kompleksa Lily nije mogla ne pogledati u malen park gdje se prije samo dva tjedna odigrala bitka pištoljima. Incident je bio spomenut u vijestima; no, budući da nije bilo dodatnog uzbuđenja jer nitko nije poginuo, idućeg je dana bio potpuno zaboravljen. Bila je zadovoljna da vidi što je hladno vrijeme držalo većinu ljudi podalje od parka iako je bio vikend.

Bio je uglavnom prazan, osim povremenih prolaznika u šetnji s psima. Što je manje ljudi bilo u blizini, to bolje.

Dok su se približavali ulazu na kojem su čekala dva stražara, još je nekoliko puta zakašljala da joj glas bude promukao. Jedan je stražar podignuo ruku i ona je polako zakočila i stala, a zatim spustila svoj prozor. Zbog prodora hladnog zraka bilo joj je drago što je dobro odjevena.

"Monsieur Lucas Swain za Monsieura Nervija." Prije no što ga je zamolila, Lucas je ispružio svoju međunarodnu vozačku dozvolu da je stražar provjeri. Ona je izvukla svoju novu vozačku i također mu je pružila.

"Fournier," rekao je stražar čitajući ime s vozačke. Provjerili su imena na popisu, na kojem su, kako je primijetila, bila samo dva imena, pa to nije dugo trajalo.

"Idite do glavnog ulaza, pa lijevo," uputio ih je stražar, vraćajući im vozačke dozvole.

"Parkirajte na mjestu označenom za posjetitelje. Nazvat ću monsieura Nervija i obavijestiti ga da stižete. Pokraj vrata je zvono - pritisnite ga i netko iznutra će vam otključati bravu da možete ući."

Lily je kimnula dok je stavljala vozačku natrag u džep, a zatim je podignula prozor i prekinula ulaz hladnoga zraka. Zakašljala je još nekoliko puta jer je smatrala da nije zvučala dovoljno grubo dok je razgovarala sa stražarom. Što je više kašljala, to joj je kašalj zvučao gore, kao da joj se grlo uživljavalo u ulogu. Već ju je malo boljelo, pa je trebala paziti da ne pretjera.

Dva su čovjeka izašla kroz ulaz u zgradu. Jedan je bio dr. Giordano. "Onaj lijevo je doktor," rekla je Swainu. "Onaj drugi mora biti Damone Nervi."

Zapravo, postojala je jaka obiteljska sličnost, ali dok je Rodrigo bio čovjek koji je izgledao jako dobro, Damone Nervi je vjerojatno bio najzgodniji

muškarac kojeg je ikada vidjela, iako uopće nije bio ženskast. Njegov je izgled bio klasičan, od guste crne kose, do glatke, tamne kože.

Bio je visok i vitak, elegantno odjeven u tamnosivo odijelo dvostrukog kopčanja koje mu je pristajalo na način na koji samo Talijanima odijelo može pristajati. Dr. Giordano se smiješio za dobrodošlicu, ali Damoneov je izraz bio ozbiljan, pomalo strog i ukočen.

"Nešto ne valja," promrmljala je Lily.

"Zašto?" pitao je Swain.

"Navodno smo ovdje na Damoneov zahtjev, pa ne bi trebao izgledati da smo dobrodošli kao što bi bila kuga."

"Živopisna usporedba," primijetio je. "Da, vidim na što ciljaš. Doktor se smiješi, Damone ne. Možda nije tip koji se smiješi."

Ponekad je najjednostavnije rješenje najbolje, ali Lily se nije mogla otarasiti neugode.

Parkirala je kombi na pravo mjesto i trudila se ne biti previše očita u proučavanju dvojice muškaraca.

Swain nije čekao. Izašao je iz kombija i koračao samouvjereno prema ulazu, gdje se snažno rukovao s obojicom muškaraca. Njegovo se držanje promijenilo, shvatila je Lily - uobičajen lijen hod zamijenjen je hodom koji je govorio 'miči mi se s puta'. Sve vezano za njegov govor tijela se promijenilo i bio je nalik agresivnom, ozbiljnom poslovnom čovjeku.

Prema njihovom planu, ona je izašla i otišla na stražnju stranu kombija, otvorila vrata i izvadila dva fascikla u kojima su bili brojni formulari, te dva testera za struju koja su bila potpuno beskorisna za ono što su oni navodno radili, ali Swain je smatrao da izgledaju impresivno. Možda će čak i provjeriti par strujnih krugova, samo da izgleda kao da nešto rade.

Natovarena tim stvarima, pazeći da drži sve kako bi muškarac to držao umjesto da privije fascikle na grudi kao što bi žena učinila, približila se trojici muškaraca. "Moj suradnik, Charles Fournier," rekao je Swain pokazujući na nju. "Damone Nervi, dr. Giordano. Doktor se složio da nas odvede u obilazak i pokaže nam sigurnosne mjere da bismo uštedjeli na vremenu."

Ruke su joj bile pune, da se ne bi trebala rukovati, pa su svi bili zadovoljni kimanjem i pozdravima. Dr. Giordano je još uvijek bio opušten i pun dobrodošlice; Damoneov je izraz postao još ozbiljniji. Proporcionalno tome, Lilyna je neugoda narasla. Zašto se Damone ponašao kao da 'inspekcija' nije bila njegova ideja od početka?

Kvragu. Je li sve ovo moglo biti napravljeno samo da se nju uvuče u zamku, u privatnu zgradu gdje se sve moglo dogoditi da nitko ništa ne sazna? Je li Rodrigo bio lukaviji no što je ona mogla zamisliti? Morala je priznati da je on, ako je to bio slučaj, samo posudio list iz njene vlastite knjige i uvukao je u zamku tako što nije skočio za prvom šansom koja mu se pružila da je ulovi. Da ju je odvuкао s ulice bio bi primijećen, pa iako je Rodrigo imao politički kapital potreban za uklanjanje incidenata, zašto ga trošiti kada je samo morao biti strpljiv i namamiti je na mjesto na kojem nitko neće ništa vidjeti? Koliko je ona znala, laboratorij je mogao biti prazan, a vozila na parkiralištu su mogla biti samo scenografija.

Ako je krivo proračunala, uzrokovala je ne samo svoju smrt, već i Swainovu. Mislila je na sav smijeh i želju za životom koji bi mogli nestati, te je protrnula iznutra. Svijet će biti mračnije mjesto bez Lucasa Swaina na njemu. Ako mu se što dogodi zbog nje -

Ali sada se Damone okrenuo, a dr. Giordano ga je korio što je tako mrzovoljan jer mu je zaručnica otkazala dogovoren posjet. "Možda biste vi trebali nju posjetiti," zadirkivao je doktor, udarivši Damonea po leđima. "Žene vole kada mi muškarci trčimo za njima."

"Možda sutra," rekao je Damone, slegnuvši ramenima i izgledajući pomalo pospano.

Lily se opustila. Njena se mašta poigravala njome; Damone je jednostavno bio loše raspoložen zbog djevojke koja ga nije došla posjetiti.

Dr. Giordano je pritisnuo niz znamenaka na tipkovnici uz vrata, te su se ona uz zujanje otvorila. "Prije smo imali karticu koju smo provlačili kroz skener, ali ljudi su uvijek gubili svoje kartice, pa je zaštitarska kompanija odlučila da će tipkovnica biti sigurnije rješenje," rekao je dok je ulazio, a drugi su ga slijedili.

"To je točno," rekao je Swain, "Sve dok nitko ne da ulazni broj neovlaštenim osobama. Međutim, ja sam ovdje dvije minute i već vam mogu reći da je niz brojeva za ulaz šest-devet-tri-četiri-jedan-pet. Niste blokirali tipkovnicu svojim tijelom kada ste unosili brojeve. Što je još gore, tipkovnica je zvučna. Mogao sam to i čuti." Izvukao je sitan digitalni snimač iz džepa.

"Aktivirao sam ga kada ste počeli otključavati vrata, za svaki slučaj." Pritisnuo je play i začuo se niz od šest različitih beep zvukova. "S ovime sam mogao otvoriti vrata čak i da nisam vidio o kojim se brojevima radi."

Dr. Giordano je izgledao vrlo posramljeno. "Uvjeravam vas da inače nisam tako neoprezan. Nisam mislio da trebam paziti na vas."

"Trebali biste paziti na svakoga," odgovorio je Swain, stvarno se uživljavajući u svoju ulogu. "I tipkovnica bi se trebala promijeniti, da se ne čuju tonovi. To je prava slabost."

"Da, shvaćam." Dr. Giordano je izvukao blok iz džepa svojeg laboratorijskog ogrtača i napisao podsjetnik u nj. "Dat ću odmah to srediti."

"Dobro. Nakon obilaska bih volio provesti dvije vježbe, ako mogu. Moj suradnik i ja ćemo postaviti lažne eksplozive u različite dijelove kompleksa i vidjet ćemo koliko će trebati radnicima da primijete nešto što smatraju sumnjivim. Ako nitko ništa ne primijeti, želio bih objaviti to što smo napravili i pozvati ih da pogledaju uokolo i obavijeste vas kada ugledaju nešto neuobičajeno. To će im povisiti oprez, kao prvo jer će znati da su ti paketi postavljeni na mjesto neprimjetno, a kao drugo jer će ih naučiti gdje trebaju gledati i što trebaju tražiti. Na kraju bih želio provesti evakuaciju zbog prijetnje bombom, da mjerimo vrijeme potrebno da svi iza u iz zgrade, vidimo putove koje koriste i možda ih preusmjerimo. To bi zapravo bilo najbolje napraviti kada ima najviše radnika, ali danas je bio jedini mogući dan, pa ćemo raditi s onime što imamo na raspolaganju."

Lily je bila impresionirana. Swain je zaista odlično glumio. Ne samo to, već ni ona nije znala da ima sitan snimač. Morao ga je nabaviti kada je išao po ostalu elektroniku koja mu je trebala.

"Naravno, to je genijalno," rekao je dr. Giordano. "A sada, molim vas slijedite me."

Na Lilynu žalost, Damone je hodao pored nje, dok je Swain hodao pored dr. Giordana.

Najmanje je željela razgovor jedan-na-jedan s bilo kime. Budući da su joj ruke bile pune, nije mogla pokriti usta, ali je okrenula glavu prema ramenu i dva puta jako zakašljala.

Swain je pogledao otraga, prema njoj. "Charles, taj kašalj zvuči sve gore. Trebao bi uzeti nešto protiv toga."

"Kasnije," zakriještala je i za svaki slučaj još jednom zakašljala.

"Bolesni ste?" pitao je Damone pristojno.

"Samo kašalj, monsieur."

"Možda biste trebali nositi masku. Dr. Giordano radi s virusima gripe, a svatko tko je već bolestan mogao bi biti posebno osjetljiv."

Dr. Giordano je okrenuo glavu i brižno rekao, "Ne, ne, nećemo ući u taj laboratorij."

"Obolijevaju li vam radnici često od virusa i bakterija s kojima rade?" ispitivao je Swain.

"Događa se, naravno, toliko često da nitko ne drži bilješke. Ali trudim se razviti cjepivo za posebno jak virus, pa nitko tko ulazi u taj laboratorij ne smije pokazivati ni najmanje znakove bolesti, a osim toga, nametnuo sam stroge mjere koje zahtijevaju nošenje maski i rukavica."

Bilo je dobro znati da se doktor brine da njegov virus ne prijeđe na široku javnost prije no što cjepivo postane dostupno i donese im milijune dolara, pomislila je Lily. Buljila mu je u leđa, u njegovu lijepo oblikovanu glavu. Činio se kao tako dobar čovjek, ali on je bio uzrok svemu tome. Zbog njega je Zia mrtva.

U posljednje vrijeme - uz Swaina - mogla je ponekad misliti na Ziu bez sveopće boli od žalosti, s osjećajem ljubavi i tužnom uspomenom. Ali gledajući dr. Giordana i znajući da je on razlog što više nema Zie, sve joj se vratilo punom snagom. Stisnula je čeljust da ne jaukne na glas i borila se protiv suza. Ne bi bilo dobro da 'Charles' počne plakati.

Svi su oni bili zabrinuti - i ona i Averill i Tina - jer se činilo da Zia pokupi svaki virus koji bi se pojavio. Do svoje je desete godine već dva puta imala upalu pluća. Je li imuni sustav oslabio tijekom prvih nekoliko teških tjedana života ili samo nije imala sreće, nije bilo važno. Svake je zime Zia bila bolesna nekoliko puta i uvijek bi pokupila barem jednu ljetnu prehladu koja bi se bez iznimke pretvorila u bronhitis. Bilo bi gotovo sigurno da bi pokupila gripu kakvu je dr. Giordano planirao osloboditi u svijet, a kakvi bi bili izgledi da bi ona bila jedna od nesretnih koji bi umrli?

Pokušavajući spriječiti da se to dogodi, Averill i Tina su pokrenuli čitav niz događaja koji su doveli upravo do tog ishoda. Ironija je svega toga bila goraka.

Nakon bujice boli došla je vruća mržnja, toliko jaka da se počela tresti. Duboko je udahnula, pokušavajući se othrvati emocijama i vratiti ih pod kontrolu prije no što učini nešto glupo i sve otkrije.

Hodajući pored nje, Damone ju je znatiželjno pogledao. Lily se opravdala tako što je okrenula glavu i još jednom zakašljala. Samo se nadala da se lateks na njenoj čeljusti drži uz svo to uznemiravanje. Nadalje, nadala se da Damone nije primijetio da ima brkove, ali niti traga brade na licu.

Hodali su niz dugačak hodnik i skrenuli desno. "Ovo je moj ured," rekao je dr. Giordano pokazujući na vrata na kojima je zlatnim slovima bilo ispisano njegovo ime i pored kojih je bila još jedna tipkovnica. "Pored njega je

glavni laboratorij, kojeg bih vam želio pokazati. Tu obavaljam najvažniji dio posla. Monsieur Fournier, vi biste možda trebali ostati vani."

Lily je kimnula. Swain je uzeo jednu od bilježnica i testera struje od nje i rekao, "Nećemo se dugo zadržati." Ona se naslonila na zid na način na koji je vidjela da muškarci čine i bila je oličenje strpljenja dok su trojica muškaraca ušla u laboratorij. Bilo joj je drago što Damone nije odlučio ostati s njom.

Izašli su nakon desetak minuta, a Swain je pisao bilješke. Nadala se da je iskoristio svoj pouzdani mali snimač za otkrivanje tonske šifre tipkovnice kada ju je dr. Giordano unosio, jer je taj put doktor bio jako pažljiv i sakrio tipkovnicu svojim tijelom kada je pritiskao niz. Trebat će ući i u laboratorij i u ured kada budu postavljali eksplozive.

"Charles," rekao je Swain odsutno, "želim da provjeriš GF modulator na 365 BS detektoru u doktorovom uredu."

"Da, gospodine," zakriještala je Lily, marljivo bilježeći gluposti. Nije imala pojma što je GF modulator i postoji li uopće takvo što, jednako kao što nije znala za postojanje bilo kakvog BS detektora. Ipak, to je zvučalo impresivno i dalo joj je izliku za ulazak u ured dr. Giordana.

Tako je bilo tijekom čitavog obilaska; kad god su 'pregledavali' neko područje koje je Swain označio na njihovoj karti, on bi diktirao niz uputa zbog kojih su se on ili Lily trebali vratiti na to mjesto. Niti jednom se nije ponovio, vjerojatno stoga što nije mogao zapamtiti sve brojeve i inicijale koje je već izgovorio. Dr. Giordano je očito bio impresioniran Swainovim iscrpnim znanjem, iako je Damoneov izraz bio tajanstveniji. Lily je mislila kako bi Damoneu bilo teško podmetnuti bilo što, što je još više naglasilo njegovo povjerenje Georgesu Blancu, s obzirom da je prihvatio Blancov prijedlog.

Konačno su završili i Swain se lagano nasmiješio. "To će biti dovoljno, mislim. A sada, ako ćete nas vi, gospodo, ispričati, mi ćemo provjeriti sve stvari koje sam izdiktirao Charlesu, a zatim ćemo se šuljati uokolo i postavljati naše male pakete iznenađenja. To će vjerojatno trajati... oko jedan sat, možda malo dulje. Zatim ćemo se malo zabaviti s vašim zaposlenicima da im pokažemo koliko bi oprezni trebali biti, a na kraju ćemo održati onu vježbu evakuacije."

"Naravno," rekao je Damone i vrlo se klasično, naklonio. "Hvala vam obojici što ste došli. Ako vam neće smetati, ja neću biti ovdje. Dr. Giordano zna puno više o kompleksu od mene i on je srce svega što se ovdje odvija. Bilo mi je zadovoljstvo upoznati vas." Rukovao se sa Swainom, a zatim je pružio ruku prema Lily i ona nije imala izbora, već je morala prihvatiti

njegovu ruku za rukovanje. Trudila se uhvatiti mu čvrsto ruku i snažno je zatresti prije no što je ispusti i gurne ruke u džepove.

Damone joj je uputio dug, nečitljiv pogled, ali ništa nije rekao i otišao je. Nešto se u njoj malo opustilo nakon toga. Nije bio ništa do pristojan, ali često je osjetila njegov pogled na sebi, kao da je osjetio da je nešto u njoj čudno, ali nije mogao odlučiti što je to točno.

Nakon što je Damone otišao, Lily i Swain su se vratili do kombija i počeli dijeliti eksplozive među sobom. Njene su joj bilješke govorile gdje eksplozivi trebaju biti postavljeni. Swain joj je pokazao kako se koriste detonatori; u tome nije bilo ničega teškog. Destrukcija je uvijek bila puno jednostavnija od konstrukcije.

"Skoro smo gotovi," rekao je Swain. "Jesi dobro? Gotovo si puknula tamo na početku."

Dakle primijetio je da su je osjećaji nadvladali. "Da," rekla je, suhih očiju i mirnih ruku. "Spremna sam."

"Dakle, krećemo. Poljubio bih te za sreću, ali gornja usna ti je dlakava."

"Samo zbog toga ću nositi brkove i večeras kada legnemo u krevet." Bilo je neobično šaliti se, ako se u obzir uzme ono što se spremaju učiniti, ali na neki joj je način humor odgovarao.

Samo se nadala da će, kada dođe noć, oboje biti živi i zajedno.

"To je grozna misao." Slegnuo je ramenima, kao da se oslobađa napetosti. Plave su mu oči bile smrtno ozbiljne dok ju je proučavao. "Budi oprezna. Ne daj da ti se bilo što dogodi."

"Također."

Pogledao je u svoj sat. "Dobro, krenimo. Želim da sve postavimo unutar pola sata."

Ponovno su ušli u zgradu i, nakon dugog pogleda, krenuli u suprotnim smjerovima. Niti jedno od njih dvoje nije se okrenulo.

31.

Budući da je Swain brojevima označio prostorije na nacrtu i prema njima eksplozive, Lily je znala koji eksploziv ide u koju prostoriju. Pokazao joj je gdje da ih postavi za maksimalan efekt, ali da budu dovoljno skriveni da bi bilo vjerojatni da će i ostati skriveni sve dok ne budu mogli evakuirati zgrade.

Skoro je sve gotovo. Ta joj je misao stalno prolazila glavom dok je hodala hodnicima kompleksa, uopće se ne trudeći biti neprimjetna. Gotovo nitko nije ni obraćao pažnju na nju i nitko je ništa nije pitao. Bilo je to kao da je samo zbog toga što je bila unutar kompleksa dokazala svoje pravo da bude tu. Nerviji i dr. Giordano postali su ozbiljno svjesni sigurnosti nakon prvog incidenta, ali za sve je ostale posao bio isti kao inače. Radnika je bilo manje jer je bio vikend. Oni koji su bili tu vjerojatno su bili posvećeni poslu do te točke da su bili slijepi za sve ostalo, ili umorni i ljuti jer su morali raditi kada većina ostalih nije morala. Bližio se kraj radnoga dana i puno je ljudi samo ubijalo vrijeme.

Skoro je sve gotovo. Četiri je duga mjeseca imala samo jedan cilj: osvetu. Ali ovo je izraslo u nešto veće od njene osobne osvete Nervijima, nešto puno važnije. Ono što su Averill i Tina započeli, ona će uskoro završiti, u uspomenu na mladu djevojku koja je umrla dok je još bila u fazi između djetinjstva i adolescencije.

Lilyn je vlastiti život krenuo bizarnim putem kada joj je bilo osamnaest godina, ali nadala se da će vidjeti Ziu kakao živi normalnim, sretnim životom: kako će se udati, imati djecu, biti kao većina stanovnika na svijetu. Oni koji su išli kuda ih voda nosi, koji su se stapali u gomilu, često nisu imali pojma kako su sretni. Oni su pripadali. Ona je željela da Zia pripada, da ima stvari koje ona sama nikada nije imala ili kojih se morala odreći.

Kako je Zia bila posebno dijete! Kao da je nekako znala da će joj život biti kratak, živjela ga je punim plućima. Za nju je sve bilo izvor čuđenja i radosti. I bila je brbljavica koja se trudila reći sve što se moglo reći, pričajući tako brzo sve dok se oni ne bi počeli smijati i rekli joj da uspori.

Skoro je gotov Lilyn zadatak. Stavila je eksploziv na zid iza ormarića koji su čuvali dr. Giordanovu dokumentaciju o eksperimentima i rezultatima, te je zabila detonator na hrpu Semtexa. Uskoro će sve to biti samo hrpa pepela.

Skoro gotovo, pomislila je dok je stavljala eksplozive u ured u kojem su svi podaci bili stavljeni na računalni disk i pohranjeni. Maleni izboj ispod svakog računala i još jedan velik na mjestu gdje su diskovi bili pohranjeni. Sve je trebalo biti uništeno. Od dr. Giordanovog istraživanja ne smije ništa ostati.

Swain se pobrinuo za doktorov ured i dva laboratorija u kojima su se držali živi virusi. Nažalost, to je bilo i područje u kojem se razvijalo cjepivo.

Lily je željela da postoji neki način da se proces za izradu cjepiva sačuva jer bi u dogledno vrijeme moglo doći do potrebe za njim. Nisu ništa mogli učiniti, nikako nisu mogli sačuvati taj dio doktorovog istraživanja. Samo se nadala da će, kada do e vrijeme, neki drugi laboratorij koji radi na istom problemu biti u mogućnosti razviti pravu stvar.

Krenula je niz dugačko, strmo stepenište da podruma i postavila posljednje eksplozive ispod nosivih zidova, da bi bili sigurni da će uništenje biti potpuno. Do vremena kada se popela natrag do vrha, bila je bez daha i srce joj je snažno udaralo.

Više si nije mogla govoriti da se još oporavlja i vraća snagu. Nije bilo sumnje: zbog svakog bi napora ostala bez daha. Nije mogla reći pogoršava li joj se stanje, ali suočila se s istinom: kada bude u mogućnosti morat će negdje pronaći dobrog kardiologa i vidjeti može li joj se problematičan zalistak popraviti.

Puno toga što će za nju slijediti ovisit će o Rodrigu Nerviju. Morat će otići iz Francuske; nije bilo sumnje u to. Štoviše, iz Europe. Swain nije rekao ništa o onome poslije, a nije ni ona.

Prvo moraju vidjeti hoće li biti onoga poslije. Pokušala je zamisliti budućnost u kojoj je sama, ali nije mogla. Kada god bi sada razmišljala o sebi, vidjela se sa Swainom.

Gdje bi za njega bilo sigurno da ode? Ne u Južnu Ameriku, a niti jedno od njih dvoje ne bi bilo sigurno u Sjedinjenim Državama. Meksiko, možda, ili Kanada. Tako bi bili blizu doma.

Jamajka je bila jedna od mogućnosti. Swain nije volio hladnoću, pa nije mislila da bi odabrao Kanadu, iako bi to bio njen prvi izbor. Možda bi mogli ljeta provoditi u Kanadi, a zime negdje na jugu.

Mlad čovjek u laboratorijskom ogrtaču koji je nosio debelu bilježnicu prošao je pored nje samo joj kimnuvši. Bacajući pogled kroz prozor vidjela je da sunce zapada; kratak prosinački dan bio je na izmaku. Vrijeme im je bilo dobro; u ovo doba dana svi misle na odlazak kući.

Svi su eksplozivni bili postavljeni, bez ikakvih problema ili miješanja nekoga. Sve je bilo tako lako da je gotovo bilo zastrašujuće.

Vratila se do ureda dr. Giordana. Swain je već bio tamo, sjedeći udobno na sofi u uredu i ispijajući šalicu kave. Dr. Giordano je pokazao na mašinu. "Molim vas, poslužite se," rekao je.

"Kava će goditi vašem grlu."

"Merci," rekla je. Toliko je kašljala da si je definitivno iziritirala grlo. Prvi ju je gutljaj opustio i gotovo je uzdahnula od zadovoljstva.

"Imate pravi problem," Swain je govorio doktoru. "Postavili smo eksplozive bez da nas je itko pitao što radimo ili postao uznemiren. Oprez vam je prva obrana, a vaši su ljudi toliko u svom poslu da ne misle ni na što drugo."

"Ali znanstvenici su takvi," protestirao je dr. Giordano, podižući ruke vrlo talijanskom gestom.

"Što mogu učiniti? Reći im da ne misle na svoj posao?"

Swain je zatresao glavom. "Očito je rješenje uvesti ljude koji nisu znanstvenici - obučeno zaštitarsko osoblje - umjesto da se oslanjate samo na elektroniku. Trebali biste imati oboje.

Čudim se što vaša zaštitarska kompanija nije to predložila."

"Ali jest. Naš je posao ovdje toliko osjetljiv da sam ja odlučio ne uvoditi unutar kompleksa ljude koji ne razumiju mjere sigurnosti koje moraju biti na snazi uz ovakve viruse."

"Onda je to loša strana na koju ste pristali. Ona ipak ostavlja veliku rupu u vašem osiguranju, ali ako ste je svjesni - " Swain je slegnuo ramenima, kao da kaže da on tu ništa ne može. "Dat ću da vam se napiše izvještaj s mojim preporukama. Primijenite one koje želite. A sada, jeste li spremni vidjeti mogu li vaši ljudi pronaći eksplozive?" "Naravno."

Otišli su do razglasnog sustava i dr. Giordano je pritisnuo prekidač koji je uključio zvučnike.

Pročistio je grlo, a zatim počeo objašnjavati ono što se događalo tog poslijepodneva. Lily je zamišljala kako se diljem kompleksa radnici međusobno pogledavaju, a zatim nelagodno gledaju oko sebe.

Dr. Giordano je ponovno provjerio vrijeme. "Imate pet minuta za pokušati pronaći neke od tih lažnih eksploziva. Ne dirajte ih, samo me nazovite i obavijestite me."

Ugasio je razglas i pitao Swaina, "Koliko ima tih eksploziva?"

"Petnaest."

Čekali su, gledajući na sat. Tijekom zadanog vremena primili su četiri poziva. Dr. Giordano je uzdahnuo izgledajući tužno i objavio rezultate preko razgalasa. Okrenuo se prema Swainu sa 'što ja tu mogu' izrazom na licu.

Lily je sjela i trljala si desnu nogu kao da je boli. Osjećala je neobičnu tugu, sada kada je vrijeme stiglo. Uzimajući u obzir njen prijašnji bijes i mržnju, zašto bi sada trebala osjećati tugu? Ali jest.

Bila je toliko umorna od ubijanja. Pitala se hoće li tome ikada doći kraj. Rodrigo Nervi će je tražiti do svog zadnjeg dana; morat će paziti na svakog stranca kao na moguću prijatnju, nikada se ne opuštajući u javnosti.

Swain je ustao. "Niste im rekli za vježbu evakuacije. Mislim da je to dobro. Vaši su ljudi bili potpuno nesvjesni, pa da vidimo možemo li ih potaknuti na malo akcije. Mogu li?" Pokazao je na razglas i dr. Giordano je rukom mahnuo dozvolu, smiješeći se. Swain je uključio razglas i na svom grubom francuskom brzo rekao, "Eksplozivi su pravi! Došlo je do pogreške! Izađite, izađite, izađite!"

Okrenuo se i počeo brzo tjerati dr. Giordana kroz vrata. Iza njih, Lily je počela posezati za svojim pištoljem iz čizme, ali Swain je pogledao preko ramena i oštro zamahnuo glavom.

"Pomakni kombi," oblikovao je riječi usnama.

Nije mogla vjerovati da nisu mislili na to prije. Kombi je bio parkiran preblizu zgrade. Ako ga ne pomakne na sigurnu udaljenost, neće imati prijevoz. Swain to nije mogao učiniti jer su ključevi bili kod nje, a on je vjerojatno bio zaposlen vađenjem baterija za daljinski upravljač i njihovim umetanjem na mjesto, dok se kretao brzim korakom.

Ljudi su brzali iz različitih prostorija i laboratorija, začuđenih izraza lica. "Što je ovo?" pitala je jedna žena. "Je li nekakva šala?"

"Ne," rekla je Lily kratko. "Požurite!"

Dok su izlazili, rekla je radi dr. Giordana, "Moram uzeti nešto iz kombija," i potrčala prema vozilu.

Očito shvaćajući njeno kretanje kao nešto što bi i oni sami trebali napraviti, oni radnici iz laboratorija koji su vozili umjesto išli vlakom počeli su trčati prema svojim vozilima. Stražari pokraj ulaza, vidjevši ovo neobično kretanje, izašli su iz svoje male zgrade s rukama na drškama svojeg oružja, koje im je još uvijek bilo u futrolama, ali spremno za izvlačenje u sekundi.

Lily je pokrenula kombi i brzo ga izvela s parkirnog mjesta. Dr. Giordano ju je prestrašeno pogledao, ali Swain je rekao nešto i usmjerio njegovu pažnju

na ono što radnici rade, u isto vrijeme brzo hodajući do sigurne udaljenosti, vodeći dr. Giordana sa sobom.

Zaustavila je kombi između Swaina i stražara, blokirajući im pogled, ali i stavljajući ga tako da ih je štitio od detonacije koja će se dogoditi. Dok je izlazila, čula je Swaina kako govori, "Jesu li to svi, što mislite?"

"Ne znam," odgovorio je dr. Giordano. "Danas nije radilo puno ljudi, ali koliko ih je bilo?" slegnuo je ramenima.

"Morate uvijek znati, kako ćete ih inače izbrojiti?" pitao je Swain razumno i, na Lilyno iznenađenje, okrenuo se i pružio joj daljinski upravljač.

"Ti imaš čast," rekao je.

Gledala ga je kako isprobava napravu i on joj je objasnio kako radi, ali zašto je skretao s plana? Nije imala vremena pitati ga, jer je dr. Giordano već izgledao začu eno. Prije no što je mogao postaviti pitanje ili postati uznemiren, aktivirala je ure aj. Malena zelena lampica je zasvijetlila, pokazujući da je pokrenut, i ona je pritisnula gumb koji je poslao radio signal detonatorima.

Čuo se dubok, prigušen vuuup; a onda kao da se oslobodio pakao.

Dijelovi kompleksa poletjeli su u zrak, a jačina detonacije ih je udarila poput pravog udarca. Dignuli su se crni dim i vatra, a taman je oblak ostataka zgrade lebdio u zraku. Ljudi su vrištali, saginjući se i štiteći se najbolje što su mogli. Leteće staklo zabilo se u nekoliko ljudi poput strijela. Jedan je čovjek pao pod ostacima koji su padali po njima kao da ih neki div gađa kamenjem.

Dr. Giordano se okrenuo prema Swainu s izrazom strave na licu. Lily je posegnula dolje prema svom oružju, ali Swain je već držao ruku pod svojim radnim odijelom. Izvukao je velik H & K, naslonio ga izravno na prsa dr. Giordana i dvaput potegnuo okidač. Dr. Giordano je bio mrtav prije no što je dotaknuo tlo.

Brzo se krećući, Swain je gurnuo Lily prema kombiju. Uspela se na vozačevo mjesto, ali on ju je nastavio gurati, pa se preselila na suvozačevo mjesto, a on je zauzeo mjesto iza upravljača.

Motor je još uvijek radio. Zalupio je vratima, ubacio u brzinu i počeo se kretati prema naprijed dok je jedan od stražara protrčao pored njih. Drugi je bio na telefonu u njihovoj maloj zgradi, vičući histerično u slušalicu. Još je razgovarao na telefon kada su oni prošli kroz izlaz.

Damone je bio u Rodrigovom uredu kada je telefon zazvonio. Rodrigo se javio, a lice mu je poprimilo čudnu pepeljastu boju.

Damone je ustao. "Što je?" pitao je kada je Rodrigo spustio slušalicu.

Rodrigova je glava bila pognuta, a ramena pogrbljena. "Laboratorij je uništen," rekao je promuklo. "Eksplozivi. Vincenzo je mrtav." Polako je podignuo glavu, a u očima mu se nazirala strava. "Ubili su ga savjetnici za sigurnost koje si ti uveo u kompleks."

Damone je nekoliko puta duboko udahnuo. Onda je, jako tiho, rekao, "Nisam ti mogao dozvoliti da pustiš taj virus."

"Nisi mogao?" Rodrigo je brzo trepnuo, pokušavajući shvatiti te riječi drugačije. Ali ostale su iste, a Damone je stajao tamo vrlo mirnog izraza na licu. "Ti - ti si znao što će oni napraviti?"

"Platio sam im da to učine."

Rodrigo se osjećao kao da se svijet okrenuo na svojoj osi, kao da ništa što je smatrao stvarnim ne postoji. U zasljepljujućem trenutku jasnoće, znao je. "Ti si stajao iza prve eksplozije? Ti si unajmio Joubrane!"

"Nažalost, Vincenzo je uspio ponoviti svoj posao, pa sam morao poduzeti drastičnije mjere."

"Zbog tebe, tata je mrtav!" zagrmio je Rodrigo, skačući na noge i hvatajući svoje oružje koje mu je uvijek bilo u ladici.

Damone je bio brži - on je imao svoje oružje puno bliže ruci. Nije oklijevao povukao je okidač tri puta. Dva su metka ušla u Rodrigova prsa, a jedan je hitac za svaki slučaj usmjerio u njegovu glavu. Njegov se brat ispružio preko stola, a zatim uz udarac pao na pod, okrećući kantu za smeće.

Damone je pustio ruku da mu padne uz bok, a zatim mu se suza otkotrljala niz obraz.

Došlo je do ovoga, od događaja koje je pokrenuo još u kolovozu. Duboko je udahnuo i obrisao oči. Cesta za pakao uistinu je popločena dobrim namjerama. Sve što je želio bilo je da taj virus bude uništen. Nije mogao pustiti oca da izvrši svoj naum i oslobodi ga.

Giselle, njegova prekrasna, hrabra, krhka Giselle, nikada ne bi preživjela ako bi se zarazila virusom. Prošla je transplantaciju bubrega tek prošle godine i morala je uzimati lijekove koji su joj utjecali na imuni sustav, pa je čak ni cjepivo ne bi moglo spasiti. Oklijevala je prihvatiti njegovu prosidbu jer mu nije mogla dati dijete, a znala je kako je obitelj općenito važna Talijanima, ali na koncu ju je nagovorio. Volio ju je više no što je mogao izreći, više no što je mogao objasniti sam sebi. Zbog nje je poduzeo korake za uništenje virusa.

Nikada nije mislio da će njegov otac otkriti tko je odgovoran za prvu eksploziju i srce ga je boljelo kada je otkrio da su Joubrani i njihova kći pogubljeni kao lekcija onima koji žele naljutiti Salvatorea Nervija.

Ali Joubrani su imali prijateljicu, tu Lily Mansfield, i njihove su je smrti poslale na put prema osveti koji je odveo njegovog tatu u grob.

Ona je bila savršen izbor za završetak misije Joubranovih. Uz pomoć Georgea Blanca - Damonea je gotovo uhvatila panika kada je ona zahtijevala sastanak, ali hitan poziv Blancu uvjerio ga je da ode umjesto Damonea - smislio je plan kako ubaciti nju i njenog prijatelja unutar kompleksa.

Nije bio spreman na ono što će osjećati kada je stvarno vidi, ženu koja je ubila njegovog oca.

Na trenutak ju je želio ubiti, kazniti je za muku koju je sam prouzročio. Bio je siguran da je Charles Fournier zamaskirana žena, iako je maska bila toliko dobra da je bio iznenađen i nesiguran, misleći da je možda i treća osoba upletena. Ali namjerno ju je natjerao da se rukuje s njime i osjećaj te nježne, ženske ruke ga je uvjerio.

Tako dakle. Obavila je svoj zadatak - i natjerala ga da joj plati milijun američkih dolara za to.

Nije je želio isplatiti, ali pobijedila ga je inzistirajući da plati unaprijed.

Želio je da ona pogine u eksploziji. Možda i jest; još nije znao je li bilo žrtava osim Vincenza.

Ali ako je pobjegla živa, on će proglasiti primirje. Lily Mansfield je bila sigurna što se tiče organizacije Nervi. Reagirala je na događaj kojeg je on uzrokovao, a na isti način na koji gruda snijega postaje lavina kotrlajući se niz padinu, stvari su dovele do ovoga.

Ubio je svog brata. Njegova je besmrtna duša možda prokleta zbog toga, ali mislio je da će životi koje je spasio uništenjem virusa stati na drugu stranu vage. I spasio je Giselle.

Damone je došao do vrata. Zvukovi hitaca su se, naravno, čuli, ali nitko nije ušao. Otvorio je vrata i vidio nekoliko živčanih muškaraca koji su stajali ispred njih, nesigurnih izraza na licu.

Pogledom je prešao preko njihovih lica i zaustavio se na onome Tadea, Rodrigovog čovjeka.

"Rodrigo je mrtav," rekao je tiho. "Preuzeo sam kontrolu nad poslovima. Tadeo, hoćeš li se molim te pobrinuti da se tijelu mog brata pokaže dužno poštovanje? Odnijet ću ga kući i pokopati ga uz tatu."

Blijedoga lica, Tadeo je kimnuo. Znao je kako stvari idu. Mogao bi postati Damoneov čovjek, ili je mogao umrijeti. Odlučio je živjeti. Tiho je promrmljao nešto drugim ljudima i oni su ušli u ured pobrinuti se za Rodrigovo tijelo.

Damone je ušao u drugu prostoriju i okrenuo broj na telefonu. "Monsieur Blanc, gotovo je. Vaše usluge mi više neće trebati."

32.

"Zašto Grčka?" pitala je Lily dok je užurbano skupljala stvari u Swainovoj hotelskoj sobi.

"Jer je tamo toplo i jer prema tamo ide prvi let na koji sam nas mogao ubaciti. Imaš li putovnicu?"

"Nekoliko."

Prestao je s onim što je radio i neobično nježno joj se nasmiješio. "Onu s tvojim pravim imenom. Na to sam ti ime rezervirao kartu."

Trgnula se. "To bi moglo uzrokovati probleme." Nije zaboravila da se mora paziti CIA-e, iako je dosad sve prolazilo dobro po tom pitanju. Nakon današnjeg događaja, to više nije moralo biti tako. "Upali televizor da vidimo je li što na vijestima."

Ili je eksplozija zataškana ili su propustili priču o njoj, a nisu imali vremena čekati druge vijesti.

Radije nego da pozove nosača, Swain je odnio njihovu prtljagu sam i odjavio ih iz hotela.

"Moramo otići u moj stan," rekla je Lily kada su bili u automobilu. Bili su se riješili kombija nekoliko ulica dalje od hotela, pa su prepješačili ostatak puta.

Swain ju je pogledao s nevjericom. "Znaš li koliko će nam to vremena oduzeti?"

"Moram uzeti fotografije Zie. Ne znam kada ću ili hoću li se uopće moći vratiti, pa ih neću ostaviti. Ako vidim da ćemo propustiti let, nazvat ću i otkazati rezervacije, te nam rezervirati mjesta na idućem letu."

"Možda ćemo uspjeti," rekao je s đavoljim osmijehom na licu, a Lily se pripremila na vožnju svoga života.

Do njenoga su stana stigli u komadu, ali Lily je cijelo vrijeme držala oči zatvorene. Nije ih otvarala ni kada bi se začula škripa kočnica, ni kada su trube bijesno trubile za njima. "Vraćam se za manje od minute," rekla je kad se zaustavio.

"Idem gore s tobom."

Sada je ona njemu uputila pogled pun nevjerice, dok je gledala kako izlazi iz automobila. "Ali blokiraš ulicu. Što ako netko bude htio proći ovuda?"

"Morat će malo pričekati."

Popeo se stepenicama s njom, držeći lijevu ruku na njenim leđima, a desnu na dršci pištolja.

Lily je otključala vrata i upalila svjetlo, a Swain je prvi ušao i pregledao stan lijevo i desno, sve dok se nije uvjerio da ih nitko ne čeka.

Lily je zakoračila unutra i zatvorila vrata. "Možemo oružje ostaviti ovdje." Izvukla je kutiju s lokotom iz ormara. "Stanje iznajmljen na jednu godinu, a ostalo mi je još osam mjeseci."

Odložili su oružje u kutiju, a ona ju je zaključala i vratila u ormar. Mogli su staviti oružje u prtljagu, rastavljeno i u zaključanoj kutiji, te ga prijaviti aviokompaniji, pa bi ga možda bez problema mogli podignuti kada stignu do cilja, ali sumnjala je da bi sve prošlo tako glatko.

Uvijek joj je bilo lakše nabaviti oružje tamo kamo je išla, nego ga pokušati ponijeti sa sobom.

Osim toga, nisu htjeli da im osoblje posvećuje posebnu pažnju.

Uzela je fotografije Zie i stavila ih u torbu, pa su izašli. Dok su silazi niz stepenice, Swain je rekao, cereći se: "Je li to bio krevet kojega si kupila od časnih sestara?"

Lily se hihotala. "Ne, dobila sam ga sa stanom."

"Nisam popušio priču o časnima ni na minutu."

Iako je vozio poput luđaka, postalo im je jasno da neće stići u zračnu luku na vrijeme da uhvate let. Lily je nazvala i otkazala njihove rezervacije, te im rezervirala mjesta na idućem letu. Nakon toga, on je čak ponekad i popuštao pritisak na papučicu gasa, pa se odvažila držati oče otvorene.

"Zašto si upucao dr. Giordana?" upitala je, promatrajući promet, budući da joj je smetala njegova devijacija od plana. Je li primijetio onaj trenutak u kojem je postala emotivna, pa se bojava da ne uprska pucanj?

"Pitao sam se kada ćemo doći na tu temu," promrmljao je i uzdahnuo. "Učinio sam to jer je tebi to bilo osobno i jer ti nije trebala krivnja koju bi osjećala poslije toga."

"I Salvatore Nervi mi je bio osoban problem," istaknula je. "Ne osjećam ni trunku krivnje zbog njega."

"To je bilo drugačije. Dr. Giordano ti se zapravo svidio, prije nego si saznala na čemu radi. Ubijanje njega bi te boljelo."

Vjerojatno je bio u pravu, mislila je, naslonivši glavu. Tijekom osmišljavanja napada na Salvatorea, bila je nošena plimom boli koja je bila tako snažna da je preplavila sve ostalo. No, između toga dana i današnjeg,

ponovno je otkrila sunčevu svjetlost; ubijanje dr. Giordana zasjenilo bi dio sunca. Nije to razumjela. Giordano je bio pravedna meta, možda najpravednija od svih - ali bilo joj je drago što nije to učinila. Upravo ju je ta radost zbunjivala i brinula. Je li gubila oštinu... i je li Swain to primijetio? Je li zato on to učinio?

Posegnuo je i uzeo njenu ruku u svoju. "Prestani se brinuti oko toga. Učinjeno je."

Bilo je učinjeno. Gotovo. Kraj. Osjećala se kao da su se iza nje zatvorila vrata, zapečativši njenu prošlost. Osim što ide u Grčku sa Swainom, nije imala pojma što će dalje. Prvi put u životu mogla je biti spontana.

Kada su stigli do aerodroma vratili su Mercedes kompaniji za iznajmljivanje, te se probili do šaltera za rezervacije i podigli karte. Imali su nekoliko sati na raspolaganju, a budući da su bili gladni, otišli su u jedan od restorana na aerodromu. Izabrali su jedan od stražnjih separea, odakle su mogli promatrati ulaz, iako nisu imali problema kada su podizali karte. Nitko ih nije htio zaustaviti; nitko nije ni trepnuo na spomen Lilyna imena.

Restoran je bio jedan od onih s mnogim televizorima na zidu, tako da su posjetitelji mogli pratiti vijesti, sport i vremenske prognoze dok su jeli. Istovremeno su pogledali gore kada su čuli da spominje ime 'Nervi'.

"U šokantnim vijestima večeras, Damone Nervi je izjavio da je eksplozija, koja je devastirala jedno od Nervijevih imanja danas kasno poslijepodne, rezultirala smrću njegova starijeg brata, Rodriga Nervija. Braća su izgubila oca, Salvatorea Nervija, prije manje od jednog mjeseca.

Damone Nervi preuzeo je vodstvo u svim poslovima Nervija. Vjeruje se da je eksploziju koja je ubila Rodriga Nervija prouzrokovala neispravna plinska cijev. Vlasti još istražuju."

Lily i Swain su se pogledali. "Rodrigo nije bio tamo," prosiktala je Lily.

"Znam." Izgledao je zamišljeno. "Sranje. Mislim da se dogodio udar na njega."

Lily se morala složiti. Damone je očito ugrabio priliku da ubije Rodriga i prikaže njegovu smrt kao nesreću. Morao je to biti impuls, odluka koja je pala nakon vijesti o uništenju laboratorija.

No, Damone je naširoko bio poznat kao briljantan um obitelji, kao onaj koji ima dodir kralja Mide; bi li on reagirao tako impulzivno, kada bi rezultat jednako tako mogla biti i njegova smrt?

Jedina druga mogućnost bila je da Rodrigova smrt uopće nije bila posljedica impulsa. A to bi mogao biti slučaj samo ako...

"Moj Bože," izlanula je. "On je isplanirao cijelu stvar."

Tri tjedna kasnije, Lily se probudila iz poslijepodnevnog sna i čula Swaina, vani na terasi, kako preko satelitskog telefona, kojega je negdje uspio nabaviti, ljutito govori: "Kvragu, Frank - Ne. Ne. Jebi ga, ne. U redu. Rekao sam u redu, ali ne sviđa mi se to. Duguješ mi, jako mi duguješ. Aha. Rekao sam da mi duguješ, pa se bolje prokleta pobrini da si u pravu." Zalupio je telefon i otišao do niskog zida terase, te stavio ruke na kukove i zagledao se u plavetnilo Egejskog mora.

Izvukla se iz kreveta i izašla kroz dupla vrata na terasu. Prišla mu je s leđa i provukla ruke oko njegova struka. Naslonila je glavu na njegova gola leđa i poljubila ga u rame. "Konačno si uspio razgovarati s Frankom?" Frank je bio njegov prijatelj koji je sudjelovao u prometnoj nesreći. Prije dva tjedna Frank je bio premješten s intenzivne njege u normalnu bolničku sobu, no očito ga je čuvao netko tko je dobro pazio da ga se ne ometa.

Jučer je bio premješten u ustanovu za rehabilitaciju, no, sudeći po onome kako je Swain zvučao, njihov prvi razgovor mu se nije svidio.

"Tvrdočlav kurvin sin," zarežao je, no uhvatio je jednu njenu ruku i naslonio si ju na prsa. "Što nije u redu?"

"Želi da napravim nešto što ne želim."

"Kao?"

"Da prihvatim posao koji mi se ne sviđa."

To nisu bile dobrodošle vijesti. Tijekom tri tjedna što su proveli u Grčkoj, na otoku Eubeji, upali su u lijenu rutinu koja se činila poput raja. Dani su uglavnom bili oblačni, ali definitivno topliji nego u Parizu, s najvišom temperaturom često oko 25 stupnjeva. Noći su bile hladnije, ali je zato bilo još ljepše stisnuti se u krevetu. Danas je bio gotovo savršen dan, sunčan cijelo vrijeme i tako topao da je Swain većinom bio bez majice. Sada kad je sunce zalazilo, temperatura će brzo pasti, ali još će im nekoliko minuta biti ugodno.

Vodili su ljubav; spavali su do kasno; jeli su kad god su htjeli; šetali su gradom. Živjeli su u kući na obronku planine iznad lučnog grada Karvstosa, sa spektakularnim pogledom na more.

Lily se zaljubila u kuću - bila je to jednostavna kuća sa svijetloplavim roletama i atmosferom mira koja je lebdjela uokolo. Zauvijek bi mogla ostati s njim na tom mjestu, iako je znala da će idila naposljetku završiti.

Očito će završiti prije nego je očekivala. Ako Swain prihvati taj posao koji nije htio prihvatiti - a Frank ga je očito tjerao da ga prihvati - on će morati

napustiti otok. Ona bi mogla ostati tu bez njega, naravno, ali veliko je pitanje bilo: Je li to htjela? Još je veće pitanje bilo bi li imala mogućnost poći s njim. Još nisu razgovarali o budućnosti; sadašnjost je bila toliko dobra da je uživala u njoj, dozvoljavajući da dani mirno teku pored nje.

"Ako prihvatiš posao, kamo bi morao otići?"

"Još ne znam."

"Kako onda znaš da ga ne želiš prihvatiti?"

"Jer neću biti ovdje." Okrenuo se me u njenim rukama i poljubio je u čelo. "Ne želim otići."

"Onda nemoj."

"Frank igra na jednu od onih 'učini to za mene' fora."

"Očito je da ne može to sam učiniti. Koliko će dugo biti na rehabilitaciji?"

"Rekao je najmanje jedan mjesec, a samo Bog zna kada će se vratiti u normalu."

"Ako prihvatiš posao, koliko te dugo neće biti?"

Šutio je, a njoj je srce palo u pete. Dakle, dugo. "Mogla bih ići s tobom," ponudila je, iako nije htjela. Da je to želio, sam bi rekao. Sigurno je želio, zar ne? Govorio joj je "Volim te" svakoga dana, i to nekoliko puta. Pokazivao je to radošću što je s njom, pažnjom koju joj je posvećivao, načinom na koji ju je dodirivao.

"Ne možeš," konačno je rekao. "Ako prihvatim, to neće biti moguće."

Znači, to je to. "Kada moraš odlučiti?"

"Za nekoliko dana. U svakom slučaju ne sada." uhvatio ju je za bradu i podignuo joj lice, proučavajući njegove crte u sumraku, kao da ih pokušava zapamtiti. Njegove su plave oči bile tamne od napetosti. "Ne znam mogu li to," prošaptao je. "Ne želim otići odavde."

"Onda nemoj," rekla je jednostavno, a on se nasmijao.

"Htio bih da je tako lako. Frank... pa, on je čovjek kojega je teško odbiti."

"Ima li što o tebi?"

Nasmijao se, iako je zvuk bio više gorak nego veseo. "Ne radi se o tome. On je jednostavno jedan od onih ljudi koji te mogu nagovoriti na sve. I mrzim što to moram priznati, ali vjerujem mu više nego ijednom drugom čovjeku kojega poznajem." Odjednom je zadrhtao, jer je temperatura naglo pala. "Uđimo. Mogu smisliti nekoliko stvari koje bih radio umjesto da razmišljam o poslu kojega možda neću prihvatiti."

Nije to više spominjao, a zato što nije, Lily se ostavila toga. Ušli su na jednostavnu večeru koja se sastojala od mladih krumpira kuhanih s

kaparima, feta sira u maslinovom ulju, kruha i Boutari vina. Unajmili su ženu iz grada po imenu Chrisoula da im svaki dan dolazi kuhati. U početku im je htjela pripremati velike večere u skladu s grčkom tradicijom, no uspjeli su je uvjeriti da navečer više vole jesti laganu hranu. To joj se nije svidjelo, ali se pokorila. Ako ništa drugo, to je značilo da će se ranije vratiti kući, gdje će moći uživati u dugom večernjem obroku sa svojom obitelji.

U kući nije bilo televizora i nijednom od njih dvoje nije nedostajao. Tijekom tri tjedna što su bili tamo, Swain je dva puta kupio novine. Taj nedostatak smetnji iz vanjskoga svijeta je bilo upravo ono što joj je trebalo, šansa da samo bude, bez pritisaka, bez osvrtnja iza ramena. Za toplijih dana samo je sjedila na terasi, satima, upijajući sunčevu svjetlost, puštajući da joj psiha zacijeli. Stavila je jednu od fotografija Zie na mjesto u sobi gdje ju je uvijek mogla vidjeti, a dan nakon toga, Swain je pored nje stavio fotografije svoje djece. Chrisoula je mislila da je svo troje djece njihovo, a oni je nisu razuvjerali, što bi ionako bilo teško, jer nijedno od njih dvoje nije govorilo grčki, a ni Chrisoulin engleski nije bio puno bolji. Uspjeli su s njom komunicirati o većini tema, ali ne bez napora.

Te je noći, znajući da bi Swain mogao uskoro otići, Lily dugo razmišljala o Zii. Neki su dani bili takvi, puni uspomena koje bi je salijetale sa svih strana, iako je sada moglo proći i po nekoliko dana da ne zaplače. A budući da je tako mnogo razmišljala o Zii, pitala se ima li i Swain dana kada razmišlja samo o svojoj djeci.

"Nedostaju li ti?" upitala je. "Chrissy i Sam?"

"Do boli," spremno je odgovorio. "Pretpostavljam da to i zaslužujem."

Znala je da osjeća krivnju zbog svoje djece, ali nije znala i da ju prihvaća. "Zašto se umjesto toga ne bi odselio u njihovu blizinu? Propustio si većinu njihova djetinjstva, ali to ne znači da moraš propustiti i njihov daljnji život. Jednoga od ovih dana postat ćeš djed. Zar ćeš se držati i podalje od svojih unuka?"

Okretao je i okretao svoju čašu vina i zamišljeno ju promatrao. "Volio bih ih vidjeti češće. Samo ne znam vrijedi li to i za njih. Kada se vidimo, prijateljski su raspoloženi, drag sam im, ali možda je to stoga što sam na rubu njihovih života. Ako bih se htio ubaciti unutra... tko zna?"

"Pa pitaj ih."

Nacerio se. "Jednostavno rješenje za jednostavan problem, a? Malome djetetu ništa ne znači više od samog prisustva, a ja sam ih u tome razočarao. To je gorka istina."

"Da, je. Zar ćeš dozvoliti da to ostane gorka istina do kraja tvog života?"

Buljio je u nju dugo, a zatim ispio vino do kraja i odložio čašu na stol. "Možda ne. Možda jednoga dana skupim hrabrosti da ih pitam."

"Da je Zia još uvijek živa, nema šanse da ja ne bih bila uz nju." To je bila još jedna gorka istina, a u toj je rečenici ležala još jedna poruka: Ona nije živa, ali tvoja djeca jesu. Nije znala zašto mu tupi o tome, osim zato što je razmišljala o Zii i zato što Swain možda ne bude tu još dovoljno dugo da s njim razgovara o tome. Već su jednom raspravljali o tome, ali izgleda da nije usvojio gradivo - ili to, ili je bio toliko svjestan svojih pogrešaka da se kažnjavao tako što se držao podalje od svoje djece. Što ga je bolje poznavala, to je više sumnjala na ovo posljednje.

"U redu," rekao je uz slab osmijeh. "Razmislit ću o tome."

"Razmišljaš o tome već godinama. Kada ćeš napraviti nešto?"

Osmijeh se pretvorio u provalu smijeha. "Bože, ista si kao kornjače koje grizu."

"Kornjače prigovaraju?"

"Stara poslovice kaže da ako te ugriže takva kornjača, neće te pustiti sve dok ne čuje grmljavinu."

Nagnula je glavu. "Mislim da nisam čula grmljavinu otkako smo ovdje."

"Znam. U redu, obećavam da ću nazvati djecu."

"I?"

"I reći ću im da znam da sam bio loš otac i pitat ću ih bi li im smetalo da se više viđamo?"

Formulirao je to kao pitanje, kao da nije bio siguran je li to bio pravi odgovor, ali njegove su se plave oči smiješile.

Ona je zapljeskala, kao netko tko plješće djetetu na predstavi.

"Pametnjakovička." Sada se glasno smijao, ustajući i hvatajući ju za ruku tako da se digne i da ju zagrlji. "Htio sam ti pokazati nešto posebno večeras, ali sada mi se čini da ćeš dobiti sve po starom."

Ako je mislio da je to kazna, nije bio u pravu. Lily je sakrila osmijeh tako što mu je naslonila lice na rame. Toliko ga je voljela da će uživati u vremenu provedenom s njime do zadnje minute i neće brinuti hoće li on ili neće prihvatiti posao koji njegov prijatelj Frank želi da prihvati. Nije li to bilo upravo ono o čemu je upravo razgovarala s njim - najbolje moguće iskorištavanje vremena koje ima, s ljudima koje voli, jer ne zna koliko vremena još ima?

Neće razmišljati o tome koliko je nesretna što ga je imala, a izgubila. Umjesto toga, smatrat će se sretnom što ga je upoznala u vrijeme kada joj je bio toliko potreban.

Idući je dan ponovno bio neobično sunčan, s temperaturom koja je rasla jednako brzo kao što je navečer padala. Do travnja, dnevne će se temperature popeti do trideset pet stupnjeva; do srpnja će prelaziti četrdeset. No, vrijeme je u ranom siječnju također bilo vrlo ugodno (iako je ponekad kišilo), pogotovu u usporedbi s Parizom u to doba godine.

Chrisoula im je za ručak pripremila mesne okruglice začinjene travama i pržene u maslinovom ulju, poslužene s rižom začinjenom šafranom. Jeli su na terasi, uživajući u lijepom vremenu.

Budući da su kameni zidovi terase reflektirali toplinu sunca, Lily je odjenula laganu bijelu haljinu koju je kupila u gradu. Voljela je što može nositi sve što želi bez previše razmišljanja, pa je rado prihvatila modu turista na otoku. Lokalni ljudi su vjerojatno mislili da je luda što nosi ljetnu odjeću u siječnju, ali nije ju bilo briga. Željela je nositi sandale i kupila si je lančić za gležanj, zbog kojega se osjećala ženstveno i bezbrižno. Mogla bi ostati na Ewoiji čak i kada bi Swain otišao, pomislila je. Obožavala je to mjesto.

"Tko je bio tvoj dreser?" odjednom je pitao. To joj je pitanje govorilo da su njegove misli bile bitno drugačije od njenih. "Tip koji te uveo u posao. Kako se zvao?"

"Gospodin Rogers," rekla je ironično se smiješeći.

Gotovo se zadavio gutljajem vina.

"Nikada mi nije rekao prvo ime, ali možeš se kladiti da nije bilo Fred. Nije važno; sumnjam da mu je to i bilo pravo ime. Zašto pitaš?"

"Gledao sam te i razmišljao kako mladoliko izgledaš i pitao sam se kakav bi gad mogao prići djetetu s ponudom za takav posao."

"Takav koji bi obavio posao u svakom slučaju."

Nakon ručka, drijemala je na terasi, a probudio ju je užitak kojega je izazvao Swainov jezik.

Podignuo joj je suknju do struka i skinuo joj rublje, te kleknuo s glavom između njenih raširenih bedara. Lilyje zadahtala i izvila se, iako je promrmljala: "Chrisoula će vidjeti..."

"Otišla je prije nekoliko minuta," promrmljao je Swain i nježno gurnuo dva prsta u nju. Zbog dvostruke stimulacije brzo je dosegla vrhunac i još se grčila kada se on oslobodio hlača i prekrio je svojim tijelom. Njegova je

penetracija bila glatka i polagana, a osjećaj savršen nakon što su toliko puta vodili ljubav tijekom posljednjih mjesec dana. Bio je nježan i pažljiv, suzdržavajući se sve dok ona ponovno nije došla do vrhunca, a zatim je ušao duboko i ostao tamo dok je drhtao i prepuštao se užitku.

Vođenje ljubavi na zraku je divno, mislila je nakon što su se obrisali i kada je ponovno bila odjevena. Zrak joj se činio poput svile na koži, pojačavajući joj osjet. Protegnula se, potpuno opuštena, i nasmiješila se Swainu kada je donio njihove čaše s vinom. Uzela je svoju, a on je sjeo na ležaljku pored nje, dok mu je ruka lijeno klizila ispod njene suknje i gladila joj bedro.

"Zašto je Chrisoula otišla tako rano?" pitala je dok je pijuckala mirisno vino, razmišljajući kako nije spavala tako dugo. Chrisoula nije imala vremena pripremiti im večeru.

"Htjela je otići na tržnicu po nešto. Mislim." Namiješio se. "Ili to, ili su joj svinje na vrhu kuće."

"Kladim se da je tržnica u pitanju." Ponekad su njihovi razgovori imali smiješnu crtu, ali Swain se bacio na to pun entuzijazma.

"Vjerojatno." Njegova je ruka našla put do njenoga gležnja. Igrao se sa srebrnim lančićem, a zatim joj podignuo nogu i poljubio je u gležanj. "Mogli bismo imati svinju za večeru, pa ćemo vidjeti koliko sam pogriješio u prijevodu."

"Što želiš raditi ostatak dana?" pitala je, nakon što je ispila vino i odložila čašu. Mislila je da neće moći pomaknuti niti jedan mišić. Nakon dva orgazma, činilo joj se da su joj kosti od rastopljenog maslaca. Ipak, bilo joj je krivo propustiti tako divan dan, pa ako bi on htio otići u Karvstos, potrudila bi se.

Odmahnuo je glavom. "Ništa. Možda malo čitati. Sjediti baš ovdje i promatrati zaljev. Brojiti oblake." Potapšao joj je gležanj, ustao i otišao do ograde, gdje je stao i povremeno pio iz svoje čaše. Gledala ga je, a sve ženstveno u njoj uživalo je u širini njegovih ramena i uskosti njegovih bokova, ali posebno se radovalo onom njegovom lijenom, seksi hodu, koji je govorio da je to muškarac koji si je uzimao dovoljno vremena za sve što je radio. Čak je Chrisoula reagirala na njega, zavodeći ga i smijući se, a ona je bila dobrih dvadeset godina starija od njega. Da ne spominje činjenicu da kada ga je ona zavodila, on obično nije imao pojma što mu govori, iako ga to ne bi spriječilo da odgovori na ono što je mislio da mu kaže. Ni Lily nije znala

točno značenje, ali je po Chrisoulinom rumenjenju i govoru tijela znala da ga sigurno zavodi.

Preplavio ju je osjećaj velikog umora i dopustila je očima da joj se zatvore. Bila je tako pospana, tako opuštena... nije smjela popiti onu zadnju čašu vina... spavalo joj se od nje -

Natjerala je oči da se otvore i našla Swaina kako ju promatra s izrazom na licu kakvog nije poznavala. Bio je napet i oprezan, bez traga humora.

Glupača, rekao joj je unutarnji glas. Ulovljena je na isti način na koji je bila ulovila Salvatorea Nervija.

Osjetila je kako joj se utrnutost širi tijelom. Pokušala je ustati, ali jedva je uspjela sjesti prije nego što je ponovno pala na ležaljku. A što bi i mogla napraviti? Nije mogla pobijediti ono što je već bilo u njoj.

Swain se vratio i čučnuo pokraj ležaljke. "Ne bori se," rekao je nježno.

"Tko si ti?" uspjela ga je pitati, iako je još uvijek mogla razmišljati dovoljno jasno da sama shvati. Nije bio zaposlenik Nervija, pa je preostajala samo jedna mogućnost. Bio je CIA; ili jedan od njihovog stalnog osoblja ili ugovorni agent; rezultat je bio isti. Koji god da je razlog imao da joj pomogne oko Nervija, nakon što je to završilo njegov je zadatak bio ispunjen.

Potpuno je pala na njegovu glumu, no već je bila u mogućnosti vidjeti kakav je odličan glumac, a to joj je trebalo biti upozorenje. Do tada je, međutim, već bila zaljubljena u njega.

"Mislim da znaš."

"Da." Kapci su joj bili tako teški, a utrnutost joj je već zahvatila i usne. Morala se boriti da bude jasna. "Što će se sada dogoditi?"

Maknuo joj je jedan pramen kose s lica; njegov je dodir bio nježan. "Samo ćeš zaspati," prošaptao je. Još nikad ga nije čula da zvuči tako nježno.

Dakle, neće boljeti. To je dobro. Neće umrijeti u agoniji. "Je li bilo stvarno? Bilo što?" Ili je svaki dodir, svaki poljubac, bila laž?

Oči su mu potamnile, ili je to samo mislila. Moglo bi biti da joj vid slabi. "Bilo je stvarno."

"Onda..." Izgubila je misao i borila se da ju vrati. Što je ono bilo - ? Da, sada se sjetila. "Hoćeš li..." Jedva je govorila i više ga uopće nije vidjela. Progutala je, borila se: "...me poljubiti dok spavam?"

Nije bila sigurna, ali mislila je da čuje kako govori: "Uvijek." Pokušala je posegnuti za njim, u mislima joj je uspjelo. Zadnja misao joj je bila da ga želi dotaknuti.

Swain joj je pomilovao obraz i gledao kako joj se laki povjetarac igra s kosom. Blijedi su se pramenovi pomicali i podizali, padali natrag, podizali se ponovno; kao da su bili živi. Sagnuo se i poljubio joj tople usne, a zatim je dugo sjedio, držeći ju za ruku.

Suze su mu pekle oči. Kvrugu, Frank. Nije htio slušati, nije htio odustati od originalnog plana, a ako Swain nije mogao obaviti posao, poslat će nekoga tko je mogao.

Da, pa. Da se nije radilo i o malom pitanju krtice koju je još uvijek trebalo pronaći, Swain bi mu bio rekao što može napraviti s njegovim jebenim poslom. Ali, imao je snimku koju mu je Blanc dao tijekom priprema da raznesu Nervijev laboratorij, a kada se vrati u Washington, morat će se posvetiti tome. Čuo je da se Lily mota po sobi jučer poslijepodne, pa nije mogao reći Franku sve što se događa, već samo dio onoga što je dr. Giordano radio, a zatim je uslijedila sva a o tome što Frank želi da napravi s Lily.

Danas poslijepodne je poslao Chrisoulu kući jer je htio još malo vremena s Lily, htio ju je grliti i gledati u one nevjerojatne plave oči dok svršava, htio je osjetiti njene ruke oko sebe.

Sada je gotovo.

Poljubio ju je još jednom, a zatim nazvao.

Uskoro je čuo zvuk helikoptera iznad obronka planine. Sletio je na ravnicu točno ispod terase, a iz njega su izašla tri muškarca i jedna žena. Radili su tiho, profesionalno, umotavajući Lily i pripremajući ju za transport. Jedan od muškaraca rekao je ženi: "Uhvati te noge," a Swain se okomio na njega.

"Njene noge," rekao je divlje. "Ona je žena, a ne stvar. I jebeni je domoljub. Ako je misliš tretirati bez poštovanja, iščupat ću ti srce."

Čovjek ga je zbunjeno pogledao. "Naravno. Nisam ništa mislio pod tim."

Swain je stegnuo šaku. "Znam. Samo... Nastavite."

Nakon nekoliko minuta, helikopter je poletio. Swain je stajao i gledao za njim sve dok nije postao samo sićušna crna mrlja; zatim se okrenuo i ušao u kuću s praznim izrazom na licu.

Epilog

Šest mjeseci kasnije:

Lily je hodala niz hodnik prema uredu dr. Shay po posljednji put, nadala se. Šest mjeseci intenzivnog deprogramiranja, terapije i psihoterapije bilo je dovoljno.

Nakon početnog bijesa kada se probudila i shvatila da je uhvaćena, postala je zahvalna za tu drugu šansu i surađivala je što je više mogla, ali sada je bila spremna za odlazak.

Ipak, svo vrijeme tijekom tih šest mjeseci nije ispunjavala terapijama. Nakon dva mjeseca bila je podvrgnuta operaciji radi popravljanja njenog oštećenog srčanog zaliska, a oporavak se nije dogodio preko noći. Sada se osjećala potpuno dobro, ali prvih je nekoliko tjedana nakon operacije bilo teško, iako je kardiolog koristio najmanje invazivnu tehniku. Svaka operacija srca zahtijevala je mirovanje srca, pa je bila priključena na aparat srce-pluća dok se obavljao potreban zahvat. Još uvijek se osjećala nelagodno zbog toga, iako je to bilo iza nje.

Dr. Shay nije bila tipičan psihič po Lilynom mišljenju, ako je takvo što uopće postojalo. Bila je niska, punašna osoba s najljubaznijim očima koje je Lily mogla zamisliti. Lily bi ubila za dr. Shay, a to je bio djelomičan razlog zbog čega je još uvijek u privatnoj klinici.

I ona se sama brinula hoće li ikada biti spremna uklopiti se u normalan život, a i terapija koju je dr. Shay za nju pripremila pokazala je Lily koliko je bila daleko od te normale. Sve dok nije prošla kroz sve te vježbe koje su testirale njene nagone, nije shvaćala koliko je lako bila spremna ubiti, te da je to uvijek - uvijek - bila njena prva reakcija prilikom sukobljavanja. Zbog toga je tijekom godina postala jako dobra u izbjegavanju sukoba, bez da uopće shvaća da to radi. Minimalizirala je rizik tako što nije bila u kontaktu s mnogo ljudi.

Prolazila je kroz vježbe svaki put iznova, sve dok se nije drugačije istrenirala, te kroz terapije s dr. Shay sve dok nije naučila lakše kontrolirati svoju ljutnju i bol. Tuga je bila strašna stvar, ali i izolacija je bila takva, a ona je stvari samo pogoršala time što se izolirala. Trebala je svoju porodicu, te je uz pomoć dr. Shay skupila hrabrost i nazvala svoju majku prije nekoliko

tjedana. Obje su plakale, ali Lily je osjetila ogromno olakšanje zbog ponovnog povezivanja s tim dijelom svojega života.

Swain je bio jedini dio njenog života o kojem nije razgovarala s dr. Shay.

Nisu joj bili dozvoljeni posjeti, niti bilo kakav kontakt s vanjskim svijetom, sve dok nije nazvala majku, pa nije bilo iznenađujuće što ga nije vidjela ni čula od onoga dana na Ewoiji kada je mislila da ju je ubio. Pitala se je li on uopće znao da je ona to mislila.

Nije znala je li imao nevolja zbog načina na koji je proveo svoj zadatak, niti koliko je Agencija uopće znala o tome, pa ga jednostavno nije spomenula dr. Shay, niti je ova to učinila.

Pokucala je na vrata dr. Shay i glas kojeg nije poznavala rekao joj je "Naprijed."

Otvorila je vrata i zagledala se u muškarca koji je sjedio za stolom. "Naprijed," ponovio je smiješeći se.

Lily je ušla u ured i zatvorila vrata iza sebe. U tišini je sjela na svoje uobičajeno mjesto.

"Ja sam Frank Vinay," rekao je čovjek. Činilo se da je u sedamdesetim godinama, možda, i imao je ljubazno lice, ali najoštrij pogled kojeg je ikada vidjela. Šokirala se kada je prepoznala ime. To je bio sam direktor operacija u Agenciji.

Nekoliko se točkica povezalos i ona je rekla, "Swainov Frank?"

Kimnuo je glavom. "Priznajem to."

"Stvarno ste bili u prometnoj nesreći?"

"Da, stvarno. Naravno, ne sjećam se ničega o tome, ali pročitao sam izvještaje. To je stavilo Swaina u težak položaj jer je otkrio da u organizaciji postoji krtica koja sve prenosi Rodrigu Nerviju, ali nije znao tko je to, a ja sam jedina osoba za koju je sa sigurnošću znao da nije krtica, pa nije imao koga nazvati. Bio je u potpunosti prepušten sam sebi u toj operaciji, nije imao nikoga - osim vas, naravno. Molim vas primite zahvalnost svoje države za to što ste učinili."

Očekivala je da će čuti sve osim ovoga. Rekla je, "Mislila sam da ćete me ubiti."

Ljubazno je lice postalo ozbiljno. "Nakon svih godina koje ste proveli u službi svoje zemlje? Ne funkcioniram tako. Čitam izvještaje, znate. Vidio sam znakove da ste rastrgani, ali nisam vas povukao s posla iako sam trebao. Nakon što ste ubili Salvatorea Nervija, bojao sam se da ćete ugroziti čitavu stvar, ali ipak nikada nisam razmišljao o tome da vas ubijem - osim u slučaju

da mi ne date drugog izbora. Ovo je bila moja prva opcija," rekao je pokazujući na ured dr. Shay. "Ali znao sam da nije bilo šanse da povjerujete u to kada bismo vam to rekli. Ili biste pobjegli, ili ubili - ili oboje. Trebali smo vas uhvatiti, pa sam poslao svog najboljeg lovca za vama. Bio je to odličan odabir, jer neki drugi terenski agent možda ne bi bio tako uspješan nakon što su se okolnosti situacije promijenile."

"Kada je saznao za krticu i kada sam ja saznala što se zapravo događa u onom laboratoriju?"

"Točno tako. To je bila komplicirana situacija. Kada je Damone Nervi otkrio što planiraju njegov otac i brat, poduzeo je određene korake da spriječi puštanje virusa, i to tako što je unajmio Averilla Joubrana i njegovu suprugu da unište cjelokupan rad, a to je pokrenulo čitavu stvar."

Muškarac zgodan poput filmske zvijezde - tako je madamme Bonnet opisala posjetitelja njenih prijatelja. To je bio Damone Nervi, bez sumnje.

"Dakle, on je čitavo vrijeme znao tko sam ja, onoga dana u laboratoriju," promrmljala je. "I znao je da sam mu ja ubila oca."

"Da. On je nevjerojatan čovjek. Ne bi mu bilo smetalo da ste poginuli u eksploziji, ili da vas je neki od stražara pogodio dok ste odlazili, ali nije učinio ništa što bi ugrozilo vaš zadatak."

On je bio veća osoba od nje, Lilyje priznala u sebi. Gotovo je izgubila kontrolu i napala dr. Giordana - ali nije, shvatila je. Tako se sigurno i Damone Nervi osjećao. Ipak nije bio veća osoba "Stvar je u tome što možda nismo napravili ništa dobro," rekla je. "Virus ptičje gripe može samostalno mutirati u bilo koje doba."

"To je točno i mi ne možemo učiniti ništa da to spriječimo. Ali Svjetska zdravstvena organizacija naporno radi na razvijanju pouzdane metode proizvodnje cjepiva, a ako virus mutira prije no što u tome uspije - " Raširio je ruke. "Barem ga nitko neće namjerno pustiti i zaraditi čitavo bogatstvo na smrti milijuna ljudi. Što me dovodi do još jednog zdravstvenog pitanja," rekao je, lagano mijenjajući temu. "Kako ste vi?"

"Konačno se dobro osjećam. Operacija nije bila mačji kašalj, ali uspjela je."

"Drago mi je. Swain je bio tamo, znate."

Osjećala se kao da ju je tresnuo daskom po glavi. "Što?" Riječ je više nalikovala slabom uzdahu.

"Na vašoj operaciji. Želio je biti tamo. Kada su vas priključili na srce-pluća, gotovo se onesvijestio."

"Kako ... kako to znate?" Gotovo nije mogla govoriti od dubokog šoka.

"I ja sam bio tamo, naravno. Bio sam ... zabrinut. Nije to bila neka lagana operacija. Posjetio vas je kasnije, ali morao je otići prije no što ste se probudili."

Ili je želio otići prije no što se probudila. Nije znala što misliti o svemu ovome.

"Možete otići odavde kada god želite," nastavio je g. Vinay. "Znate li što želite dalje?"

"Vidjeti majku i sestru, kao prvo. Nakon toga ... ne znam. Treba mi novi posao," rekla je suho.

"Ako postoji neko polje za koje se želite usavršiti... Uvijek možemo iskoristiti nekoga tko je tako predan i snalažljiv - i odan."

"Hvala vam na ponudi, ali morat ću razmisliti o tome. Uistinu nemam pojma što želim raditi."

"Možda vam mogu malo pomoći," rekao je ustajući uz malo teškoća. Sada je koristio štap, vidjela je, oslanjajući se snažno na nj. "On čeka. Želite li ga vidjeti?"

Nije bilo potrebe pitati tko čeka. Srce joj je poskočilo i puls joj se ubrzao. "Da," rekla je bez oklijevanja.

Nasmiješio se. "Drago mi je. Nisam bio siguran razumijete li kako su stvari za njega bile teške."

"U početku nisam," rekla je iskreno. "Bila sam tako šokirana kada sam shvatila ... ali onda sam počela razmišljati."

Zaobišao je stol i potapšao je po ramenu. "Želim vam ugodan život, Liliane."

"Hvala vam ... gospodine Rogers."

Frank Vinay se nasmiješio i izašao iz ureda. Nakon deset sekundi vrata su se ponovno otvorila, a tamo je stajao Lucas Swain. Izgledao je jednako dobro kao i uvijek, ali sada se nije smijao. Izraz u njegovim očima bio je gotovo izraz... straha.

"Lily," počeo je. "Ja..."

"Znam," prekinula ga je i smijući se bacila prema njemu. Njegovi su refleksi bili odlični; raširio je ruke i uhvatio je.

KRAJ